

หน้าปก
[Cover]

ชีวิตครอบครัว บาไฮ

Bahá'í Family Life

ศาสนาบาไฮ
Bahá'í Faith

ชีวิตครอบครัวบาไฮ

หน้าชื่อเรื่อง
[Title Page]

ชีวิตครอบครัวบาไฮ

[Bahá'í Family Life]

ลิงค์ไปยังเว็บไซต์อย่างเป็นทางการ
ของชุมชนบาไฮประเทศไทย
[Link to Thai Bahá'í Official Website]

Link to International Bahá'í Website
in English and other languages

ศาสนาบาไฮ
[Bahá'í Faith]

ชีวิตครอบครัวมาไฮ

สารบัญ [Table of Contents]

หน้าปก [Cover]	1
หน้าชื่อเรื่อง [Title Page]	2
สารบัญ [Table of Contents]	3
คำนำ [Introduction]	7
1 แต่งงานเถิดอย่ารอช้า [Let's marry early]	9
2 การเลือกคู่ครอง [Selecting a partner]	13
2.1 ทำความคุ้นเคยกับอุปนิสัยของกันและกัน [Get acquainted with each other's character]	14
2.2 ข้อเตือนใจในการเลือกคู่ครอง [Caution in selecting a partner]	16
2.3 ข้อพิจารณาทางด้านสายเลือด [Consideration of blood-relationship]	18
2.4 ความยินยอมของพ่อแม่ [Parental consent]	19
2.5 สินสอดและพิธีสมรสมาไฮ [Bahá'í dowry and wedding ceremony]	24
3 ชีวิตสมรส [Marriage life]	27
3.1 จากความรักโรแมนติกมาเป็นเพื่อนกัน [From romantic love to becoming friends]	29
3.2 ถนอมความรักและรู้จักให้อภัย [Cherishing love and forgiving]	31
3.3 ความซื่อสัตย์ระหว่างสามีและภรรยา [Fidelity between husband and wife]	35
3.4 ความเสมอภาคและการปรึกษาหารือระหว่างสามีและภรรยา [Equality and consultation between husband and wife]	40
3.5 การทำงานและการเงินของครอบครัว [Work and family finances]	49
3.6 การสร้างครอบครัวให้เป็นรากฐานของอารยธรรม [Creating a family as the foundation for civilization]	52
4 การหย่า [Divorce]	55
4.1 พยายามทุกวิถีทางเพื่อรักษาชีวิตสมรส [Make every effort to preserve marriage]	56

ชีวิตครอบครัวบาไฮ

4.2	จัดการปัญหาโดยเร็วอย่าปล่อยให้ [Address the problem quickly, not leaving it unsolved]	57
4.3	การหย่าทำได้หลังจากแยกกันอยู่หนึ่งปี [Divorce is valid after a year of separation]	58
5	ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่และลูก [Relationship between parents and children]	61
5.1	หน้าที่ของพ่อแม่ที่มีต่อลูก [Parents' duties to children]	63
5.2	หน้าที่ของลูกที่มีต่อพ่อแม่ [Children's duties to parents]	68
5.3	ครอบครัวที่ไม่ได้เป็นบาไฮทุกคน [When not all family members are Bahá'ís]	73
6	การเลี้ยงดูลูกอย่างอบอุ่น [Raising children warmly]	78
6.1	อดทนความบกพร่องของลูก [Be patient with children's shortcomings]	78
6.2	ก่อรากฐานของความรัก [Raising foundation of love]	79
6.3	ไม่ด่าหรือตีลูก [Do not vilify or strike children]	81
6.4	การให้กำลังใจลูก [Encouraging children]	82
7	การฝึกวินัยของลูก [Disciplining children]	85
7.1	พ่อแม่ต้องสามัคคีกัน [Parents must be united]	85
7.2	วินัยและอิสรภาพของลูก [Discipline and freedom of children]	86
7.3	ให้ลูกคุ้นเคยกับความยากลำบาก [Accustom children to hardship]	88
7.4	การตลกขบขัน [Amusement]	89
7.5	หนังสือและภาพยนตร์ [Books and movies]	90
7.6	เลี่ยงการคบเพื่อนไม่ดี [Avoid fellowship with bad friends]	91
7.7	เลี่ยงแหล่งมั่วสุม [Avoid the place of orgy]	92
7.8	สุขภาพของลูก [Children's health]	92
7.9	ทุ่มเหตุแลอย่างใกล้ชิด [Close supervision]	93
8	การปลูกฝังคุณธรรมให้ลูก [Instillation of virtues into children]	96
8.1	วาจาสัตย์ [Truthfulness]	97
8.2	ความไว้วางใจได้ [Trustworthiness]	100
8.3	ความสุจริตใจ [Honesty]	102

8.4 ความจริงใจ [Sincerity]	103
8.5 ความเสแสร้ง [Hypocrisy]	105
8.6 ละเว้นจากการนินทา [Refrain from backbiting]	106
8.7 ความไม่เห็นแก่ตัว [Unselfishness]	108
9 การศึกษาของลูก [Children's education]	111
9.1 ส่งเสริมลูกให้เรียนตามความถนัด [Encourage children to study according to their aptitude]	112
9.2 โรงเรียน ครูและวิธีการสอนที่ดีสำหรับลูก [Good schools, teachers and methods of teaching children]	113
9.3 บุญกุศลของการอบรมให้การศึกษาเด็ก [Blessings from educating children]	115
10 วัยรุ่น [Teenage]	117
10.1 ยากที่จะเป็นคนที่ดีขึ้นเมื่อผ่านวัยรุ่นไปแล้ว [Difficult to be a better person after puberty]	118
10.2 ติดพ่อแม่หรือติดเพื่อน [Attachment to parents or friends]	120
10.3 กระแสวัตถุนิยม [The forces of materialism]	121
10.4 ชีวิตที่บริสุทธิ์และมีธรรม [Chaste and holy life]	124
11 ภาระที่ยิ่งใหญ่ของพ่อแม่ [The great burden of parenthood]	128
11.1 ผลของการอบรมในวัยเด็กคือรากฐานของพัฒนาการ [The result of childhood training is the foundation for development]	128
11.2 การเลี้ยงดูลูกให้เป็นมนุษย์เผ่าพันธุ์ใหม่ [Raising children to be a new race of men]	132
12 การปรึกษาหารือในครอบครัว [Family consultation]	137
12.1 การประชุมทางธรรมด้วยความรักและไม่ตรีจิต [Spiritual conference with love and fellowship]	138
12.2 หลักการปรึกษาหารือของบาไฮ [Principles of Bahá'í consultation]	142
12.3 เมื่อไหร่ลูกควรปรึกษาหารือหรือเชื่อฟังพ่อแม่ [When should children consult or obey their parents?]	143
12.4 ตัวอย่างขั้นตอนของการปรึกษาหารือของบาไฮ [Examples of steps of Bahá'í consultation]	145

จงสังเกตดูว่าเมื่อมีความสามัคคี
ในครอบครัวหนึ่ง กิจการต่างๆ
ของครอบครัวนั้นดำเนินไปอย่าง
ง่ายดายเพียงไร สมาชิกของ
ครอบครัวนั้นก้าวหน้าไปอย่างไร
พวกเขาเจริญรุ่งเรืองอย่างไรใน
โลก ความห่วงใยของพวกเขา
คล้องจองกัน พวกเขา มีความ
สบายและสงบ ปลอดภัย ฐานะ
ของพวกเขาเป็นที่รับประกัน
พวกเขาเป็นที่อิฉฉาของทุกคน
เมื่อแต่ละวันผ่านไป ระดับ
ความสำเร็จและเกียรติที่ยั่งยืน
ของครอบครัวดังกล่าวมีแต่จะ
เพิ่มขึ้น

พระอับดุลบาฮา

คำนำ

[Introduction]

"สภาพแวดล้อมของครอบครัวคือสภาพแวดล้อมของชาติ สิ่งที่เกิดขึ้นในครอบครัวคือสิ่งที่เกิดขึ้นในวิถีชีวิตของชาติ"^[1]

พระอับดุลบาฮา

สิ่งที่ดีหรือร้ายที่เกิดขึ้นในชาติ สามารถสืบสาวได้ไปถึงครอบครัว เพราะนิสัย และพฤติกรรมที่ได้รับการอบรมบ่มนิสัยในครอบครัว จะถูกนำไปสู่ที่ทำงาน ชุมชน สังคมและชีวิตทางการเมืองของประเทศ ในทางกลับกันความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในสังคมย่อมส่งผลกระทบต่อครอบครัว โดยเฉพาะอย่างยิ่งในโลกยุคใหม่ที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ซึ่งทำให้สังคมสมัยนี้ต่างจากสังคมในอดีตนับร้อยปีก่อนเป็นอย่างมาก และจำเป็นที่ครอบครัวจะต้องปรับตัวตามความเปลี่ยนแปลง เช่น บทบาทระหว่างสามีและภรรยา บทบาทหน้าที่ระหว่างพ่อแม่และลูก การหารายได้ของครอบครัว การตัดสินใจในเรื่องต่างๆ ในครอบครัว การอบรมเลี้ยงดูลูกในสังคมที่เต็มไปด้วยสิ่งที่ยั่วชวนใจ การศึกษาของลูกในโลกที่มีวิทยาการรวดเร็ว ขอบเขตความจริงที่ว่าสถิติการหย่าที่สูงขึ้น และครอบครัวมีปัญหามากขึ้นซึ่งสะท้อนออกมาเป็นปัญหาสังคม บ่งชี้ว่าครอบครัวจำนวนมากไม่น้อยไม่สามารถปรับตัวอยู่ในสังคมและโลกที่เปลี่ยนแปลงไป และส่งผลให้สังคมและประเทศชาติมีความยุ่งยากตามมาด้วยอย่างเลี่ยงไม่ได้

บนพื้นฐานของปัญหาที่เกิดขึ้นกับครอบครัวและสังคมนี้เอง ที่หนังสือเล่มนี้ นำเสนอหลักการ แนวทางและข้อเสนอแนะ สำหรับทุกคนที่เป็นสมาชิกของครอบครัวหรือผู้ที่กำลังจะสร้างครอบครัว เป็นหลักการและข้อเสนอแนะที่อิงอยู่กับหลักธรรมคำสอนของศาสนาบาไฮ ซึ่งมุ่งหมายจะผดุงครอบครัวทั้งหลายให้ดำรงอยู่ได้อย่างผาสุกแม้ในสภาพสังคมที่เสื่อมศีลธรรม เพื่อว่าการดำรงอยู่อย่างผาสุกของครอบครัวนั้นจะช่วยทำให้สังคมดีขึ้นมาบ้าง ในช่วงเวลาที่เป็นหัวเลี้ยวหัวต่อของอารยธรรมที่ระส่ำระสายนี้

แม้ว่าจะเป็นหลักธรรมคำสอนของพระบาฮาอูลลาห์ พระศาสดาผู้ก่อตั้งศาสนาบาไฮ แต่ตามที่พระองค์ทรงกล่าวไว้ *"ธรรมสารที่เราให้ไว้มิได้มุ่งหมายให้ดินแดนเดียวหรือประชาชนกลุ่มเดียวได้รับประโยชน์ มนุษยชาติทั้งมวลต้องยึดถือสิ่งใดก็ตามที่ถูกเปิดเผยและประทานมาให้"* ดังนั้นคนทุกกลุ่ม ทุกเชื้อชาติ ทุกศาสนา สามารถใช้หลักธรรมคำสอนของศาสนาบาไฮให้เป็นประโยชน์ต่อครอบครัวของตนได้ จะมีเพียงบทบัญญัติบางข้อเท่านั้นที่ผูกมัดเฉพาะบาไฮศาสนิกชนเช่น เงื่อนไขของการสมรส เงื่อนไขของการหย่า ซึ่ง

[1] *Family Life, A Compilation, 2551 (2008), no.87*

ชีวิตครอบครัวบาไฮ

แม้จะไม่ผูกมัดผู้ที่ไม่ได้เป็นบาไฮศาสนิกชน แต่เหตุผลต่างๆ ที่อยู่เบื้องหลังของบทบัญญัติเหล่านี้ก็ให้ข้อคิดดีๆ หลายอย่างแก่ผู้อ่านที่ไม่ใช่บาไฮศาสนิกชน

ณ ที่นี้จึงน่าจะเหมาะสมที่จะแนะนำแหล่งที่มาของความรู้ที่ใช้เขียนหนังสือเล่มนี้ ศาสนาบาไฮกำเนิดในปี พ.ศ. 2387 (ค.ศ. 1844) ปัจจุบันศูนย์กลางบาไฮแห่งโลกอยู่ที่ประเทศอิสราเอล ซึ่งเป็นดินแดนศักดิ์สิทธิ์ของศาสนา บาไฮศาสนิกชนมีอยู่ราว 5-6 ล้านคนกระจายตัวกันอยู่ในกว่าสองร้อยประเทศทั่วโลก บาไฮถือว่าพระศาสดาของทุกศาสนาหลักๆ ของโลกมาจากพระผู้เป็นเจ้าเดียวกัน เสด็จมาด้วยภารกิจเดียวกันเพื่ออบรมและช่วยเหลือมนุษย์ในขบวนการสร้างอารยธรรมเดียวกันที่ก้าวหน้าอย่างไม่มีสิ้นสุด และหนึ่งในองค์ประกอบที่สำคัญในขบวนการสร้างอารยธรรมนี้คือ สถาบันครอบครัว จึงจำเป็นที่สถาบันนี้จะต้องมีความเข้มแข็งทางศีลธรรมอย่างเพียงพอ สังคมจึงจะก้าวหน้าไปได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคใหม่นี้ ที่มีกับดักทางศีลธรรมมากมายในระบบสังคมและเศรษฐกิจที่แตกต่างจากในอดีตเป็นอย่างมาก

ศาสนาบาไฮมีพระศาสดาสององค์ องค์แรกคือพระบ็อบ [พ.ศ. 2362-2393 (ค.ศ. 1819-1850)] ผู้เสด็จมาเบิกทางให้กับการเสด็จมาของพระศาสดาองค์ที่สองนั่นคือ พระบาฮาอุลลาห์ [พ.ศ. 2360-2435 (ค.ศ. 1817-1892)] ก่อนเสด็จขึ้นสู่วรรคพระบาฮาอุลลาห์ทรงลิขิตคัมภีร์แห่งพระปฎิญา เป็นการแต่งตั้งบุตรชายคนโตคือพระอัब्ดุลบาฮา [พ.ศ. 2387-2464 (ค.ศ. 1844-1921)] ให้เป็นผู้สืบทอดศาสนาต่อ และประสาทอำนาจสวรรค์ให้พระองค์ตีความคำสอนของพระบิดาได้อย่างไม่มีผิดพลาด ต่อมาท่านองคัลายกันพระอัब्ดุลบาฮาได้ลิขิตพระประสงค์และพินัยกรรมแต่งตั้งหลานชายคนโตคือท่านโชกิ เอฟเฟนดิ [พ.ศ. 2440-2500 (ค.ศ. 1897-1957)] ให้เป็นศาสนภิบาลสืบทอดศาสนาต่อจากพระองค์ และได้รับอำนาจสวรรค์ให้ตีความคำสอนของพระบ็อบ พระบาฮาอุลลาห์และพระอัब्ดุลบาฮาได้อย่างไม่มีผิดพลาดเช่นกัน การถึงแก่กรรมของท่านโชกิ เอฟเฟนดิ ถือเป็นการสิ้นสุดการนำศาสนาบาไฮโดยบุคคล แต่เปลี่ยนมาเป็นการนำโดยสถาบันที่พระบาฮาอุลลาห์บัญญัติไว้ในคัมภีร์แม่บท นั่นคือสภายุติธรรมสากล [พ.ศ. 2506-ปัจจุบัน (ค.ศ. 1963-ปัจจุบัน)] ซึ่งประกอบด้วยบาไฮศาสนิกชนเก้าคนที่ได้รับการเลือกตั้งจากทั่วโลก ปัจจุบันสภายุติธรรมสากลคือสถาบันสูงสุดของศาสนาบาไฮซึ่งมีที่ทำการอยู่ที่ประเทศอิสราเอล เป็นสถาบันที่พระบาฮาอุลลาห์ทรงรับประกันไว้ในคัมภีร์แม่บทว่า จะได้รับการดูแลจากพระผู้เป็นเจ้าและจะไม่มีผิดพลาด ธรรมลิขิตบาไฮที่ยกมากล่าวหรืออ้างอิงในหนังสือเล่มนี้จะพิมพ์ด้วย "ตัวเอน" และมีการระบุว่าเป็นของพระบ็อบ พระบาฮาอุลลาห์ พระอัब्ดุลบาฮา ท่านโชกิ เอฟเฟนดิ หรือสภายุติธรรมสากล ซึ่งบาไฮศาสนิกชนถือว่าทั้งหมดนี้ล้วนเป็นสังขธรรมที่ไม่มีผิดพลาด

1

แต่งงานเถิดอย่างรวดเร็ว

[Let's marry early]

สัญญาตญาณหรือความต้องการทางเพศเป็นธรรมชาติส่วนหนึ่งของมนุษย์เมื่อเติบโตถึงวัย ซึ่งช่วยให้เผ่าพันธุ์มนุษย์คงอยู่ต่อไปไม่สูญพันธุ์ นั่นเองที่จุดประสงค์ของการสมรสตามคำสอนของบาไฮคือ การให้กำเนิดลูก ดังนั้นการหาคู่ครองเพื่อใช้ชีวิตสมรสและมีลูก จึงเป็นหน้าที่ทางศีลธรรมของมนุษย์ทุกคนที่เกิดมา ซึ่งเป็นวิถีชีวิตตามธรรมชาติ :

และเมื่อพระองค์ปรารถนาจะสำแดงกรุณาธิคุณและให้คุณต่อมนุษย์ และจัดโลกให้เป็นระเบียบ พระองค์ทรงเปิดเผยข้อปฏิบัติและสร้างกฎ ซึ่งหนึ่งในจำนวนนี้พระองค์สถาปนากฎของการสมรส และทำให้กฎของการสมรสเป็นป้อมปราการสำหรับความผาสุกและความรอดพ้น และบัญญัติกฎนี้ไว้สำหรับเราในสิ่งที่ถูกส่งมาจากนภาแห่งความวิสุทธิในคัมภีร์ที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดของพระองค์, ความรุ่งโรจน์ของพระองค์นั้นยิ่งใหญ่ พระองค์ทรงกล่าวว่า : "ดูกร ประชาชน จงสมรสเถิด เพื่อว่าพวกเจ้าจะให้กำเนิดผู้ที่กล่าวถึงเราท่ามกลางคนรับใช้ของเรา นี่คือนโยบายของเราต่อเจ้า จงยึดมั่นนโยบายนี้เป็นการช่วยเหลือตัวเจ้าเอง" [1]

พระบาฮาอุลลาห์

จงรู้ไว้ว่าการสมรสคือบัญชานิรันดร์ บัญชานี้จะไม่มีวันเปลี่ยนแปลงหรือปรับเปลี่ยน นี่คือการสร้างของพระเจ้า และไม่มีความเป็นไปไม่ได้ แม้แต่น้อยที่จะเกิดการเปลี่ยนแปลงหรือปรับเปลี่ยนในการสร้างนี้ของพระเจ้า [2]

พระอับดุลบาสา

ตามคำสอนของศาสนาบาไฮ เพศสัมพันธ์เป็นเรื่องธรรมชาติและไม่ใช่สิ่งต้องห้ามที่จะถ่วงการพัฒนาคติวิญญาณของคนเรา ตามที่ผู้เคร่งศาสนาบางคนอาจเชื่อและถือว่าหากจะบรรลุธรรมขั้นสูงต้องละเว้นจากกาม การมีเพศสัมพันธ์ที่เหมาะสมหาได้ทำให้บุคคลนั้นมีจิตใจต่ำลง แต่การใช้สัญญาตญาณทางเพศที่ไม่เหมาะสมต่างหาก ที่เป็นภัยต่อบุคคลนั่นเองและสังคม เช่น การลองอยู่ด้วยกันโดยไม่ต้องแต่งงาน ความสำส่อนทางเพศ การมีชู้ การซื้อขายบริการทางเพศ การชิงสุกก่อนห่าม ฯลฯ ธรรมลิขิตบาไฮกล่าวไว้ว่า :

[1] *Bahá'í Prayers*, U.S. 2534 (2534 (1991)), p. 104-5

[2] *Tablets of 'Abdu'l-Bahá*, p. 474

ชีวิตครอบครัวบาไฮ

ดังนั้นมาตรฐานของศีลธรรมทางเพศของบาไฮนั้นสูงมาก แต่ไม่ใช่เครื่องครัดอย่างไม่มีเหตุผล ขณะที่เพศสัมพันธ์เสรีเป็นที่ประณาม การสมรสได้รับการพิจารณาว่าเป็นการกระทำที่วิสุทธิ ที่มนุษย์ทุกคนควรได้รับการสนับสนุนถึงแม้ไม่ถูกบังคับให้ทำ เหมือนกับสัญญาชาตญาณอื่นๆ ทั้งหมดของมนุษย์สัญญาชาตญาณทางเพศไม่จำเป็นต้องชั่วร้าย แต่เป็นพลังที่หากได้รับการกำกับอย่างเหมาะสม สามารถนำความเบิกบานและความพอใจมาสู่บุคคลนั้น หากถูกใช้ไปในทางร้าย แน่ทีเดียวว่าพลังนี้จะนำภัยสุดคณนามาสู่ไม่เพียงแต่บุคคลนั้นเท่านั้น แต่ยังมาสู่สังคมที่เขาอาศัยอยู่ด้วย ^[1]

ท่านโชกิ เอฟเฟนดิ

ศาสนาบาไฮตระหนักในคุณค่าของความต้องการทางเพศ แต่ประณามการระบายความต้องการนี้อย่างไม่เหมาะสมและไม่ชอบด้วยกฎหมาย เช่น เพศสัมพันธ์เสรี การลองอยู่ด้วยกันและอื่นๆ ซึ่งทั้งหมดนี้ศาสนาบาไฮถือว่าเป็นภัยอย่างแน่นอนต่อคนเราและสังคมที่เขาอยู่ การใช้สัญญาชาตญาณทางเพศอย่างเหมาะสมเป็นสิทธิตามธรรมชาติของทุกคน และด้วยจุดประสงค์นี้เองที่สถาบันการสมรสได้รับการสถาปนา บาไฮศาสนิกชนไม่เชื่อการเก็บกตทางเพศ แต่เชื่อในการกำกับและควบคุมความต้องการทางเพศ ^[2]

ท่านโชกิ เอฟเฟนดิ

ตามคำสอนของศาสนาบาไฮ หนุ่มสาวไม่ควรคิดแต่จะผลิตเพลินอยู่กับความเป็นโสดและปล่อยให้เวลาผ่านไป แต่ควรหาคู่ครองและแต่งงานตั้งแต่อายุน้อยเมื่อมีความพร้อมทางเศรษฐกิจ สังคมและวุฒิภาวะ ข้อเสียของการแต่งงานช้าอย่างหนึ่งคือ หนุ่มสาวอาจหาทางระบายออกความต้องการทางเพศที่ไม่เหมาะสมและผิดศีลธรรม ดังที่กล่าวมาข้างต้น :

ตามคำสอนของศาสนาบาไฮไม่มีกิจทางเพศใดที่ถือได้ว่าชอบด้วยกฎหมาย นอกจากว่าจะกระทำกันระหว่างผู้ที่สมรสกันตามกฎหมาย ไม่มีการระบายความต้องการทางเพศใดนอกชีวิตสมรสที่ชอบด้วยกฎหมายและดีต่อสุขภาพ ในด้านหนึ่งเยาวชนบาไฮควรได้รับการสอนบทเรียนของการควบคุมตนเอง ซึ่งเมื่อนำมาปฏิบัติ จะมีผลดีต่อการพัฒนาอุปนิสัยใจคอและบุคลิกภาพโดยรวมอย่างไม่ต้องสงสัย และในอีกด้านหนึ่งพวกเขาควรได้รับการแนะนำหรือถึงกับสนับสนุนให้หมั่นกันขณะที่ยังเยาว์วัย และมีร่างกายแข็งขันเต็มที่ ไม่มีข้อสงสัยว่าปัจจัยทาง

[1] *Family Life*, Compilation 2551 (2008), no. 20

[2] *Family Life*, Compilation 2551 (2008), no. 24

ชีวิตครอบครัวบาไฮ

เศรษฐกิจมักเป็นอุปสรรคสำคัญต่อการแต่งงานเมื่ออายุน้อย แต่ในกรณีส่วนใหญ่มักเป็นเพียงข้อแก้ตัว และดังนั้นไม่ควรเน้นเกินไป [1]

ท่านโชกิ เอฟเฟนดิ

นอกจากนี้การปล่อยให้เวลาผ่านไปไม่กระตือรือร้นหาคู่ครองจนอายุของคุณมากขึ้นทุกที อาจทำให้ผู้นั้นต้องรีบร้อนตัดสินใจลงเอยกับเพศตรงข้ามในภายหลัง และเสี่ยงต่อการตัดสินใจผิดพลาด เพราะอายุมากแล้วและกลายเป็นรถไฟเหี้ยวสุดท้าย ไม่งั้นขึ้นคานแน่ อย่างที่พระอับดุลบาฮาฮาดลบาฮาฮาดือนว่าจะ "เป็นที่มาของความเสียใจเมื่อเขาแก่ขึ้น"

เป็นเรื่องสำคัญยิ่งที่มนุษย์เราจะสร้างครอบครัว トラบที่ยังเยาว์วัยเพราะกระหึ่มใจกับวัยนี้ เขาไม่ตระหนักในัยสำคัญของการมีครอบครัว แต่ นี่จะเป็นที่มาของความเสียใจเมื่อเขาแก่ขึ้น [2]

พระอับดุลบาฮา

ตามหลักธรรมคำสอนของบาไฮ การตั้งใจที่จะอยู่เป็นโสดนั้นไม่ถูกต้อง ทุกคนต้องถือเป็นหน้าที่ทางศีลธรรมที่จะต้องหาคู่ครองและแต่งงาน อย่างไรก็ตามบางคนอาจได้พบคู่ครองที่เหมาะสมกับตนเร็วและได้แต่งงานเร็ว บางคนอาจต้องรอเป็นเวลานานกว่าจะได้พบคนที่เหมาะสมและลงตัวที่จะแต่งงานด้วย หรือแม้กระทั่งบางคนก็อาจไม่ได้พบเพศตรงข้ามที่ถูกใจ เข้ากันได้และปรับตัวเข้ากันได้เลย จนในที่สุดต้องอยู่เป็นโสดไปตลอดชีวิต ซึ่งในกรณีหลังนี้ก็มิได้หมายความว่า ผู้นั้นไม่สามารถบรรลุจุดประสงค์ของชีวิตซึ่งโดยมูลฐานนั้นเป็นเรื่องของวิญญาณและจิตใจ :

แม้พระบาฮาฮูลลาห์ไม่ได้ให้การสมรสเป็นข้อบังคับที่ผูกมัด กระนั้นก็ตามพระองค์ทรงให้การสมรสมีนัยสำคัญทางจิตวิญญาณและทางสังคม อย่างไม่เฉพาะในสภาพแวดล้อมที่ปกติ ไม่มีศาสนิกชนคนใดมีเหตุผลพอที่จะละเลยการสมรส ความจริงแล้วในคัมภีร์แห่งกฎของพระองค์ (คิตาบิอัคดัส) พระองค์ทรงเน้นย้ำความสำคัญของการสมรส และนิยามจุดประสงค์ที่เป็นเนื้อแท้ของการสมรส กล่าวคือ การให้กำเนิดลูกและฝึกฝนลูกในศาสนาของพระเจ้า เพื่อว่าพวกเขาจะได้รู้จักและบูชาพระองค์ กล่าวถึงและสรรเสริญพระนามของพระองค์ [3]

ท่านโชกิ เอฟเฟนดิ

[1] *A Chaste and Holy Life*, Compilation 2533 (1990), no. 31

[2] *Family Life*, Compilation 2551 (2008), no. 9

[3] *Preserving Bahá'í Marriages*, Compilation 2533 (1990), no. 17

ชีวิตครอบครัวบาไฮ

ในสภาพแวดล้อมที่ปกติทุกคนควรถือว่าเป็นหน้าที่ทางศีลธรรมที่จะสมรส และนี่คือสิ่งที่พระบาฮาอุลลาห์สนับสนุนศาสนิกชนให้ทำ แต่การสมรสไม่ใช่เรื่องบังคับ ในหนทางสุดท้ายแล้วเป็นเรื่องสำหรับแต่ละคนที่จะตัดสินใจว่า ตนต้องการใช้ชีวิตครอบครัวหรืออยู่เป็นโสด ^[1]

ท่านโชกิ เอฟเฟนดี

ยิ่งไปกว่านั้นควรระลึกไว้ว่า ถึงแม้ว่าการสมรสเป็นที่น่าปรารถนาอย่างยิ่ง และพระบาฮาอุลลาห์ทรงแนะนำอย่างยิ่ง การสมรสไม่ใช่จุดประสงค์หลักของชีวิต หากบุคคลหนึ่งต้องรอเป็นเวลานานกว่าจะหาคู่ครองได้ หรือหากว่าในที่สุดแล้วเขาหรือเธอต้องอยู่เป็นโสด นั้นมิได้หมายความว่า เขาหรือเธอไม่สามารถบรรลุจุดประสงค์ของชีวิต ^[2]

ท่านโชกิ เอฟเฟนดี

[1] *Lights of Guidance* 2526 (1983), no. 739

[2] *A Chaste and Holy Life*, Compilation 2533 (1990), no. 36

2

การเลือกคู่ครอง

[Selecting a partner]

จะชอบที่รูปร่างหน้าตา นิสัยใจคอ อาชีพการงาน ฐานะการเงิน หรือวงศ์ตระกูลของเพศตรงข้าม ฯลฯ ก็คงปนๆ กันอยู่นั้นแหละ เพราะยังใเงเราก็คงต้องพิจารณาปัจจัยทางโลกเหล่านี้อยู่ในระดับหนึ่งว่า หากตกลงแต่งงานกันแล้ว เราจะใช้ชีวิตคู่บนโลกนี้ลงตัวกันได้ได้อย่างไร แต่จะรักที่ตรงไหนของเพศตรงข้ามก็ตาม ขอให้มีความจริงใจและบริสุทธิ์ใจต่อกันฝ่ายก็แล้วกัน เช่นถ้ารักเขาชอบเขาเพราะฐานะการเงิน หลังแต่งงานกันแล้วก็ขอให้ช่วยรักษาทรัพย์สินของเขา ไม่ใช่ไปถลุงเงินทองของเขา หรือแอบยกยอกเงินทองของเขาไปให้ญาติพี่น้อง หรือถ้าชอบอีกฝ่ายที่ความสวยความหล่อก็เป็นเรื่องธรรมดา เพราะธรรมชาติของคนเราก็ชอบความสวยความงามกันทั้งนั้น เวลาจะซื้อเสื้อผ้าหรือรถยนต์เรายังเลือกสีเลือกแบบที่สวยถูกใจเราเลย พูดอย่างนี้แล้วคนที่ไม่ค่อยหล่อไม่ค่อยสวยก็อย่าพึ่งหมดกำลังใจละ เพราะเราก็สามารถมีคุณสมบัติอื่นๆ ที่ดีที่จะให้เพศตรงข้ามรักเราได้ ซึ่งอาจเป็นคุณสมบัติที่ยั่งยืนกว่าความงามของร่างกายที่มีแต่จะโรยราไปตามกาลเวลา อย่างไรก็ตามไม่ว่าจะชอบที่อะไรของเพศตรงข้ามก็ตาม ยังใงก็ไม่สำคัญเท่ากับ "อุปนิสัยใจคอ" ที่จะต้องเข้ากันได้ อยู่ด้วยกันแล้วสุขสบายใจ เพราะถ้าอุปนิสัยใจคอเข้ากันไม่ได้จะสวยจะหล่อแค่ไหนก็ช่วยให้ชีวิตคู่มีความสุขไม่ได้

อุปนิสัยใจคอที่เข้ากันได้นี่เองที่จะช่วยให้ชายหญิงปรับตัวเข้าด้วยกันได้ง่ายขึ้นเมื่อใช้ชีวิตคู่ เพราะชายหญิงที่ถึงแม้นิสัยอาจดีทั้งคู่ แต่ถ้านิสัยเข้ากันไม่ได้ก็อาจใช้ชีวิตร่วมกันอย่างสามภรรยาลำบาก ดังนั้นการ "ทำความเข้าใจกันอย่างถ่วงท่วงกับอุปนิสัยใจคอของอีกฝ่าย" ในระหว่างที่คบหากันจึงสำคัญมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านคุณธรรมเช่น ความซื่อสัตย์ ความมีสัจจะ ความไว้วางใจได้ ความเมตตา ความกล้าหาญ ฯลฯ เพราะอุปนิสัยใจคอที่มีคุณธรรมเหล่านี้สะท้อนถึงสภาวะจิตวิญญาณและตัวตนที่แท้จริงของบุคคลนั้น และคือปัจจัยสำคัญที่จะผูกชายหญิงให้ใช้ชีวิตคู่ได้อย่างยั่งยืน การตัดสินใจแต่งงานบนพื้นฐานของอุปนิสัยใจคอเหล่านี้ จะช่วยลดความเสี่ยงต่อความล้มเหลวของชีวิตสมรส

2.1

ทำความคุ้นเคยกับอุปนิสัยของกันและกัน

[Get acquainted with each other's character]

ชีวิตสมรสของบาไฮคือการทุ่มเทใจให้กันและกันของทั้งสองฝ่าย และความผูกพันซึ่งกันและกันของจิตใจและหัวใจ อย่างไรก็ตามแต่ละฝ่ายต้องรอบคอบเป็นที่สุดในการทำความคุ้นเคยอย่างถาวรทั่วทั้งอุปนิสัยใจคอของอีกฝ่าย เพื่อว่าปฏิญญาผูกมัดระหว่างทั้งสองจะเป็นสายสัมพันธ์ที่คงอยู่ตลอดกาล จุดประสงค์ของทั้งคู่ต้องเป็นดังนี้ : เพื่อเป็นเพื่อนสนิทและสหายที่รักใคร่และเป็นหนึ่งเดียวกันตลอดไปชั่วนิรันดร์

ชีวิตสมรสที่แท้จริงของบาไฮคือ สามีและภรรยาควรสมัคสมานกันทั้งร่างกายและวิญญาณ ทั้งคู่จะปรับปรุงชีวิตทางธรรมของกันและกันตลอดไป และจะได้ประโยชน์จากความเป็นหนึ่งเดียวกันชั่วนิรันดร์ทั่วทุกภพของพระผู้เป็นเจ้า นี่คือนิยามชีวิตสมรสบาไฮ^[1]

พระอับดุลบาฮา

การใช้เวลาอยู่ร่วมกันเป็นโอกาสที่ดีที่ชายหญิงจะทำความรู้จักอุปนิสัยใจคอหรือคุณธรรมดังกล่าว การใช้เวลาอยู่ร่วมกับผู้อื่นด้วยเช่นญาติพี่น้องและเพื่อนฝูงเป็นโอกาสให้แต่ละฝ่ายได้เห็นบางอย่างในอีกฝ่ายที่ไม่ได้เห็นในเวลาที่อยู่ด้วยกันตามลำพัง สิ่งที่ทั้งคู่อาจจะได้มีเห็นกันและกัน เช่น อีกฝ่ายมีความรับผิดชอบต่อดำพูดและการกระทำของตนแค่ไหน มีความซื่อสัตย์มีสัจจะแค่ไหน รับประทานอาหารแล้วรักษาความสะอาดตามนั้นไหม ไว้วางใจได้แค่ไหน พึ่งพาหรือปรึกษาปัญหาได้แค่ไหน มีใจพร้อมที่จะให้อภัยและมองข้ามข้อบกพร่องของผู้อื่นแค่ไหน มีความใจกว้างแค่ไหน มีใจหนักแน่นแค่ไหน เวลาที่ทำอะไรผิดพลาดแล้วมีความกล้าหาญที่จะยอมรับความผิดพลาดของตนเองหรือไม่ ชอบใช้อารมณ์มากกว่าเหตุผลหรือไม่ ใจร้อนหุนหันพลันแล่นแค่ไหน มีอารมณ์รุนแรงเกินกว่าที่เราจะรับไหวหรือเปล่า ฯลฯ แนนอนไม่มีใครดีพร้อมไปทุกอย่าง และนี่เองที่ทั้งฝ่ายชายและฝ่ายหญิงได้รับการคาดหวังให้ "ปรับปรุงชีวิตทางธรรมของกันและกัน" เมื่อใช้ชีวิตคู่ร่วมกัน

มนุษย์ควรรู้จักตนเอง และรู้ว่าสิ่งใดนำไปสู่ความสูงส่งหรือความต่ำต้อย ความรุ่งโรจน์หรือความตกต่ำ ความมั่งคั่งหรือความยากจน^[2]

พระบาฮาอูลลาห์

[1] *Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá*, p. 118

[2] *Tablets of Bahá'u'lláh*, p. 35

ชีวิตครอบครัวมาใช่

การรู้จักตัวเองจะช่วยให้หนุ่มสาวใช้วิจารณ์ญาณได้ดีขึ้น บางคนกล่าวว่า ความรู้ที่มีประโยชน์ที่สุดคือความรู้เกี่ยวกับข้อบกพร่องของตนเอง เพราะถ้า ยังไม่รู้จักตัวเอง ไม่รู้จักจุดอ่อนจุดแข็ง ข้อดีข้อเสียของตนเองแล้วก็อาจไม่รู้ว่าจะอุปนิสัยใจคอของตนและของผู้ที่ตนชอบพอนั้นเหมาะสมเข้ากันได้หรือไม่ พอไปกันได้หรือเกือกลงกันได้หรือไม่ ข้อดีของฝ่ายหนึ่งช่วยเสริมข้อเสียของ อีกฝ่ายหนึ่งได้หรือไม่ เช่นฝ่ายหนึ่งใจเย็นก็สามารถช่วยชดเชยความใจร้อน ของอีกฝ่ายหนึ่งได้ แต่ถ้าใจร้อนทั้งสองฝ่ายก็คงยากที่จะใช้ชีวิตคู่ร่วมกันได้ อย่างสงบสุข คงต้องทะเลาะกันบ่อย การรู้จักตนเองยังแสดงนัยถึงการมีความ เป็นตัวของตัวเองอยู่ในระดับหนึ่ง มีใจเป็นอิสระ ความรู้สึกนึกคิดไม่ถูก ควบคุมโดยอีกฝ่ายหนึ่ง ไม่ใช่เห็นว่าเห็นเขาชอบหรือไม่ชอบอะไรก็ชอบหรือไม่ ชอบตามเขา เห็นเขาว่าอะไรดีหรือไม่ดีก็ว่าตามเขา เห็นเขาตลกเรื่องอะไรก็ ตลกตามเขา เห็นเขาทำไม่ดีแล้วยังคิดว่าทำดี พุดตามสำนวนโบราณก็คือ ชื่นกเป็นนก ชี้ไม้เป็นไม้

นอกจากอุปนิสัยใจคอแล้วสิ่งที่ทั้งคู่ควรจะสื่อให้อีกฝ่ายรู้จักคือ ตนมีความ คาดหวังต่อกันและกันอย่างไร มีความคาดหวังหรือใฝ่ฝันสำหรับอนาคต อย่างไรก็ตาม เช่น ในด้านอาชีพการงาน ครอบครัว การมีลูกและการเลี้ยงลูก ทัศนคติต่อเรื่องการเงินและการใช้เงิน ถ้าแตกต่างกันมากก็คงน่าหนักใจ ถ้าฝ่ายหนึ่งมีความทะเยอทะยานทางโลกสูงเช่นอยากเป็นใหญ่เป็นโต มี อำนาจ อยากร่ำรวยมากอย่างไม่สมเหตุผล แต่อีกฝ่ายเป็นคนสมถะ ต้องการมีชีวิตมีครอบครัวที่สงบสุข ไม่ทะเยอทะยาน หากใช้ชีวิตร่วมกัน ฉันทสำมีภรรยา อยู่ไปอยู่มากก็คงเริ่มจะมีอะไรไม่ลงตัวกันมากขึ้น อย่างไรก็ตามที่กล่าวมานี้ก็เป็นแนวทางตามทฤษฎีสำหรับชายหญิงที่กำลังคบหา และพยายามเรียนรู้อุปนิสัยใจคอและทัศนคติต่อชีวิตของกันและกัน ซึ่งหาก ทำได้ตามทฤษฎีก็นับว่ายอดเยี่ยมและจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง และช่วยเพิ่ม โอกาสให้ประสบความสำเร็จมีความราบรื่นในชีวิตสมรส แต่ในความเป็นจริง แล้วคงทำตามทฤษฎีได้ไม่มากนัก เพราะในช่วงเวลาที่กำลังหลงใครชอบ ใคร หัวใจมันเรียกร้อง ห้ามใจไม่อยู่ สมองมันไม่ค่อยทำงาน นอกจากนี้ ด้วยความกลัวว่าอีกฝ่ายจะไม่ตอบรับรัก ฝ่ายหนึ่งอาจพยายามไม่ให้อีกฝ่าย รับรู้บางอย่างเกี่ยวกับตนเอง ที่ตนเกรงว่าอีกฝ่ายคงไม่ชอบ ตนจึงพยายามทำ ตัวให้เข้ากันได้กับอีกฝ่ายทุกๆ ที่เป็นการฝืนอุปนิสัยใจคอและความเป็นตัวตน ที่แท้จริงของตน

การหาคู่ครองนั้นเป็นเรื่องที่เริ่มจากการได้พบกับคนที่ถูกใจ แล้วพยายามทำ ความคุ้นเคยกับอุปนิสัยของกันและกัน จึงเป็นเรื่องของความพยายามของ ชายหญิงที่จะมองหาเพศตรงข้ามที่ถูกใจและเหมาะสมกับตนมาเป็นคู่ครอง ซึ่งในความเป็นจริงแล้วในโลกนี้ย่อมมีเพศตรงข้ามหลายคนที่สามารถเข้ากับ

ชีวิตครอบครัวมาใช่

เราได้ เพียงแต่ว่าเราจะมีโอกาสได้พบและสร้างความสัมพันธ์และลงเอยกับคนไหน ไม่ใช่เป็นเรื่องของเนื้อคู่ที่เราเอาแต่เฝ้ารอ และคิดว่าในโลกนี้มีชายหรือหญิงเพียงคนเดียวที่ฟ้าลิขิตให้แต่งงานกับเรา :

ไม่มีคำสอนในศาสนาบาไฮที่ว่า“เนื้อคู่” มีจริง ความหมายนั่นคือชีวิตสมรสควรนำไปสู่มิตรภาพที่ลึกซึ้งของจิตวิญญาณ ซึ่งจะคงอยู่ต่อไปในภพหน้าที่ไม่มีเพศ ไม่มีการสมรสและยินยอมการสมรส ดังเช่นที่เราควรสร้างสายสัมพันธ์ทางจิตวิญญาณที่ลึกซึ้งกับพ่อแม่ ลูก พี่น้องชายหญิง และเพื่อนของเรา ซึ่งจะคงอยู่ชั่ววันนิรันดร์ ไม่ใช่เพียงสายสัมพันธ์ทางกายในสัมพันธ์ภาพของมนุษย์^[1]

ท่านโชกิ เอฟเฟนดี

2.2

ข้อเตือนใจในการเลือกคู่ครอง

[Caution in selecting a partner]

ลักษณะหนึ่งที่มีความเสี่ยงสูงต่อชีวิตสมรสหากจะตัดสินใจแต่งงานกันคือ ความไม่รู้ผิดชอบชั่วดี กล่าวคือ “ไม่รู้”ว่า “สิ่งใดนำไปสู่ความสูงส่งหรือความต่ำต้อย ความรุ่งโรจน์หรือความตกต่ำ ความมั่งคั่งหรือความยากจน” เช่น ต้องการร่ำรวยโดยไม่คำนึงว่าจะใช้วิธีใด สุจริตหรือหลอกลวงผู้อื่นหรือไม่ เพราะการพยายามสร้างความร่ำรวยให้แก่ครอบครัวแบบไม่สุจริต ลักวันหนึ่งจะนำปัญหาที่ร้ายแรงมาสู่ครอบครัวไม่ช้าก็เร็ว

การได้เห็นความยุ่งยากเกิดกับคนที่เราชอบพอนับว่าเป็นโอกาสดีที่เราจะได้รู้จักตัวตนของเขาหรือเธอได้ดีขึ้น การไม่มีความอดทนต่อความยุ่งยากหรือความยากลำบากก็เป็นความเสี่ยงอีกอย่างหนึ่ง เพราะไม่มีชีวิตสมรสใดที่จะไม่มีปัญหา มีแต่ความสุขความราบรื่นตลอดไป การชอบสร้างปัญหาแต่ไม่ค่อยอยากรับผิดชอบและหนีปัญหา หรือโยนปัญหาไปให้ผู้อื่น เช่นในด้าน การงาน การเงิน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้จ่ายอย่างฟุ่มเฟือย ใช้จ่ายเงินเกินตัวเพียงเพราะอยากโอ้อวดผู้อื่นโดยไม่คำนึงถึงอนาคต ย่อมจะทำให้ตนและครอบครัวเดือดร้อนในภายหลัง วิธีการรับมือเมื่อเผชิญกับปัญหาต่างๆ ในชีวิต จะเป็นตัวบ่งบอกระดับจิตใจและวุฒิภาวะของผู้นั้น เช่นเวลาประสบความยุ่งยากและผิดหวัง เขาหรือเธอชอบเอาแต่ตำหนิผู้อื่น ใช้เทคนิคโยนความผิดไปให้ผู้อื่น ใช้วิธีประชดหรือก้าวร้าว ควบคุมอารมณ์ตัวเองไม่ได้ หรือใช้สุราในการแก้ปัญหา หากวุฒิภาวะของคนรักของเรายังอยู่ในระดับนี้ จะรอไปก่อนอย่าเพิ่งรีบแต่งงานจะดีกว่าไหม :

[1] *Lights of Guidance* 2526 (1983), no. 450

ชีวิตครอบครัวบาไฮ

ใครๆ สามารถมีความสุขในยามสบาย ผ่อนคลาย สุขภาพดี ประสบความสำเร็จ ยินดีและเบิกบาน แต่ถ้าใครมีความสุขและพึงพอใจในเวลาที่ยุ่งยาก ลำบากและโรคร้ายรุมเร้า นั่นคือข้อพิสูจน์ถึงความประเสริฐ [1]

พระอับดุลบาฮา

โดยธรรมชาติแล้วคนเราจะไม่สามารถมีความสุขสนุกสนานอยู่กับคนๆ ละเอียดประเภท เช่นคนที่ชอบนินทาว่าร้ายผู้อื่น เวลามาเจอกันก็จะจับกลุ่มนินทาผู้อื่นกันอย่างสนุกสนาน ส่วนคนอีกประเภทที่ถือว่าการนินทาว่าร้ายไม่ใช่สิ่งที่ดีงาม จะไม่สามารถเข้าไปคบหาสมาคมสนิทสนมกับคนกลุ่มนี้ได้ เพราะจะรู้สึกอึดอัดและจะหนีห่างออกมา คนที่มีสัจจะ พูดคำไหนคำนั้น รักษาคำพูดรักษาสัญญา ก็จะเข้ากันไม่ค่อยได้กับคนที่พูดจาลับกลอกพลิกลิ้นบิดพลิ้วไม่ทำตามที่เคยพูดหรือตกลงกันไว้ เหมือนกับปลาคนละน้ำ คนประเภทหลังนี้คบกันเองได้เพราะทันกัน คนทุจริตกับคนสุจริตก็คงไปด้วยกันไม่ได้ยาก คนทุจริตจะแสวงหาคนที่ชอบทุจริตเหมือนกันเพื่อร่วมมือกันทุจริต ถ้าหากชายหรือหญิงที่เราหมายปอง สามารถคบหากับคนไม่ดีได้อย่างสนิทสนม ก็น่าหวั่นใจว่าเขาหรือเธออาจจะเป็นคนประเภทเดียวกัน :

คนเราแสวงหาผู้ที่คล้ายกัน และยินดีต่อการอยู่ร่วมกับประเภทเดียวกัน [2]

พระบาฮาอูลลาห์

เช่นเดียวกันจากสัจธรรมข้างบนนี้ หนุ่มสาวที่มีนิสัยหรือทัศนคติคล้ายกันยิ่งมากเท่าไรก็ยิ่งจะเข้ากันได้ง่ายเท่านั้น และน่าจะเป็นคู่ชีวิตที่อยู่ร่วมกันได้ราบรื่น

อุปนิสัยใจคอที่อันตรายร้ายแรงที่สุดที่สามารถทำลายความสัมพันธ์ทุกรูปแบบระหว่างคนเรา ไม่ว่าจะในชีวิตสมรส ในครอบครัว ระหว่างเพื่อน ระหว่างเพื่อนร่วมงาน หรือในแวดวงธุรกิจค้าขาย นั่นคือ การพูดโกหก พูดอย่างทำอีกอย่าง พูดจาลับกลอกพลิกลิ้นไปมาหลอกล่อผู้อื่น เพื่อให้ตัวเองได้เปรียบ เพื่อหาทางแก้ตัวหรือเอาตัวรอด พฤติกรรมการพูดสับปลับจนเป็นนิสัยเช่นนี้ จะทำให้สามีและภรรยาอยากที่จะ "ปรับปรุงชีวิตทางธรรม ของกันและกันตลอดไป" ได้ เพราะวาจาสุดท้ายคือ "รากฐานของคุณความดี ทั้งปวง" ชีวิตสมรสจะมีปัญหาตามมาอีกมากมาย ซึ่งเป็นผลพวงมาจากความไม่เชื่อแล้วก็จะไม่เชื่อใจกัน เช่นในเรื่องการเงิน และเมื่อมีปัญหาต่างๆ เกิดขึ้นก็จะแก้ไขได้ยากกว่าปกติเพราะความระแวงไม่ไว้วางใจกัน การ

[1] *Bahá'í World Faith*, p. 363

[2] *The Hidden Words, Persian*, no. 10

ชีวิตครอบครัวบาไฮ

แต่งงานกับคนประเภทนี้มีความเสี่ยงสูงมาก ชีวิตสมรสดังกล่าวไม่สามารถเป็น "บ่อปรกการแห่งความผาสุก" และคงหาความสงบสุขได้ยาก :

ขอให้วาจาสุดท้ายและมารยาทเป็นเครื่องประดับของเจ้า...ดูกร ประชาชนแห่งบาฮา จงระวังอย่าเดินในหนทางของพวกที่พูดอย่างหนึ่งแต่ทำอีกอย่างหนึ่ง...ขอให้การกระทำของเจ้าเป็นสิ่งที่ชี้แนะมวลมนุษยชาติ เพราะคำอ้างตัวของคนส่วนใหญ่ไม่ว่าจะเป็นคนชั้นสูงหรือต่ำต้อย ต่างจากการปฏิบัติตัวของตนเอง [1]

พระบาฮาอุลลาห์

สุดท้ายนี้ที่จะต้องระวังก็คือตัวเราเอง ในยามที่เหงา จิตใจอ่อนแอ อารมณ์อ่อนไหว หรือฟุ้งก่อกขึ้นมาใหม่ๆ แล้วบังเอิญได้พบกับเพศตรงข้ามสักคนที่เข้ามาพุงจิตใจและอารมณ์ของเราได้ เราก็เลยรักเขาง่ายๆ โดยที่เขາหรือเธออาจจะไม่มีความเหมาะสมกับเราในหลายๆ ด้านดังที่กล่าวมา การตัดสินใจลงเอยกับใครสักคนในสภาพจิตใจเช่นนี้อาจยุ่งยากในภายหลัง

2.3

ข้อพิจารณาทางด้านสายเลือด

[Consideration of blood-relationship]

นอกจากการแนะนำให้ "ทำความเข้าใจอย่างถ่วงท่วงกับอุปนิสัยใจคอของอีกฝ่าย" คำสอนบาไฮยังให้คำแนะนำเกี่ยวกับความสัมพันธ์ทางสายเลือดของคุณสมรสไว้ว่า :

อัจฉริยภาพของพระผู้เป็นเจ้ามีโอองการว่า ผู้ที่จะสมรสกันควรมีต้นกำเนิดห่างไกลกัน นั่นคือ สามีและภรรยาที่มีความสัมพันธ์ห่างกันมากเท่าไร ลูกที่ออกมา ก็จะแข็งแรง สวยงาม และสุขภาพดีมากขึ้น

ในการสมรสความสัมพันธ์ทางสายเลือดยิ่งห่างไกลกันก็ยิ่งดี เพราะความห่างไกลดังกล่าวของสายสัมพันธ์ทางครอบครัวระหว่างสามีและภรรยา จะเป็นรากฐานสำหรับความผาสุกของมนุษย์ และเกื้อหนุนมิตรภาพในหมู่มนุษยชาติ [2]

พระอับดุลบาฮา

[1] *Gleanings from the Writings of Bahá'u'lláh*, p. 305

[2] *Family Life*, Compilation 2551 (2008), no. 11, 10

ความยินยอมของพ่อแม่

[Parental consent]

สำหรับคำถามเกี่ยวกับการสมรสภายใต้กฎของพระผู้เป็นเจ้า : ประการแรกเจ้าต้องเลือกคนที่ถูกใจ จากนั้นเรื่องนี้ขึ้นกับความยินยอมของพ่อแม่ ก่อนที่เจ้าจะตัดสินใจเลือก พ่อแม่ไม่มีสิทธิ์ยุ่ง ^[1]

พระอับดุลบาฮา

คำสอนบาไฮข้างบนนี้คงเป็นที่ถูกใจของหนุ่มสาวสมัยใหม่ทุกคน เพราะให้สิทธิ์เต็มที่ที่จะหาแฟนที่ถูกใจด้วยตนเอง เนื่องด้วยความชอบพอเพศตรงข้ามเป็นสิ่งที่พ่อแม่รู้สึกแทนลูกไม่ได้ พ่อแม่จึงควรให้ลูกเลือกผู้ที่จะใช้ชีวิตคู่ร่วมทุกข์ร่วมสุขกันด้วยตนเองโดยไม่เข้าไปยุ่มยามหรือยึดเยียด แต่ลูกก็ไม่ควรสุดโต่งจนถึงกับปิดกั้นความหวังดีของพ่อแม่ เช่น พ่อแม่อาจแนะนำผู้ที่ตนคิดว่าเหมาะสมให้ลูกลองคบหากัน ซึ่งในลักษณะนี้ไม่ควรถือว่าพ่อแม่มายึดเยียดให้เป็นคู่ครองกัน หนุ่มสาวไม่ควรมองข้ามคำแนะนำของพ่อแม่ในการคบหาเพศตรงข้าม เพราะการเลือกคู่ครองที่เหมาะสมนั้นไม่ใช่เรื่องง่าย ไม่เช่นนั้นแล้วสถิติการหย่าในสังคมจะสูงขึ้นทุกปีหรือ ยิ่งหนุ่มสาวที่อายุน้อยก็ยิ่งมีโอกาสผิดพลาดมากขึ้นเพราะยังแยกความรักกับความหลงไม่ได้ หนุ่มสาวบางคู่ถูกตาต้องใจหลงเสน่ห์กันไว เมื่อคบกันใหม่ๆ รักกันปานจะกลืนกิน แต่อีกไม่กี่เดือนผ่านไปกลับเลิกกันเสียแล้ว เพราะนั้นไม่ใช่ความรักแต่เป็นเพียงความหลงใหลชั่วคราว :

แต่ความรักที่บางครั้งมีอยู่ระหว่างเพื่อนไม่ใช่ความรักที่แท้จริง เพราะอาจเปลี่ยนแปลงไป นี่เป็นเพียงความหลงใหล ขณะที่สายลมพัดมา ต้นไม้ที่ขอบบางจะลูไปตามลม หากลมมาจากทิศตะวันออก ต้นไม้เอนไปทางตะวันตก หากลมมาจากทิศตะวันตก ต้นไม้จะเอนไปทางตะวันออก ความรักชนิดนี้มีจุดกำเนิดมาจากสภาพความบังเอิญของชีวิตนี้ไม่ใช่ความรัก แต่เป็นเพียงความคุ้นเคยและอาจเปลี่ยนแปลง

วันนี้ท่านจะเห็นคนสองคนดูเหมือนมีมิตรภาพที่ใกล้ชิด พรุ่งนี้ทั้งหมดนี้อาจเปลี่ยนแปลง เมื่อวานพวกเขาพร้อมที่จะตายเพื่อกันและกัน วันนี้พวกเขารังเกียจสังคมของกันและกัน! นี่ไม่ใช่ความรัก แต่เป็นความยอมแพ้อของหัวใจต่อความบังเอิญของชีวิต เมื่อสิ่งทีก่อให้เกิดความรักนี้ผ่านไป ความรักก็ผ่านไปด้วย ในความเป็นจริงแล้วนี้ไม่ใช่ความรัก ^[2]

พระอับดุลบาฮา

[1] *Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá*, p. 118

[2] *Paris Talks*, p. 181

ชีวิตครอบครัวบาไฮ

เมื่อเลือกคนที่ถูกใจได้แล้วและอยากจะแต่งงานกัน บทบัญญัติบาไฮกำหนดให้การสมรสนั้นขึ้นอยู่กับความยินยอมของพ่อแม่ของทั้งสองฝ่าย ที่จะช่วยพิจารณาและกรองอีกชั้นหนึ่งเพื่อความรอบคอบเพราะลูกอาจกำลังتابอดเพราะความหลงมากกว่าความรัก :

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล (พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว) ทรงวางไว้เพื่อเสริมโครงสร้างสังคมให้แข็งแกร่ง เพื่อถักสายสัมพันธ์ของครอบครัวให้แน่นชิดขึ้น เพื่อให้ลูกมีความกตัญญูและนับถือผู้ที่ให้ชีวิตตนในหัวใจ และส่งวิญญาณของตนให้ออกเดินทางขั้วนิรันดร์ไปสู่พระผู้สร้างของตน เราบาไฮต้องตระหนักว่าในสังคมปัจจุบัน กระบวนการที่ตรงกันข้ามอย่างแท้จริงกำลังเกิดขึ้น คนหนุ่มสาวใส่ใจความปรารถนาของพ่อแม่น้อยลงทุกที [1]

ท่านโชกิ เอฟเฟนติ

บทบัญญัติของบาไฮกำหนดให้การสมรสขึ้นกับความยินยอมของพ่อแม่ แม้ว่าพ่อแม่จะหย่ากันแล้วก็ตาม บาไฮถือว่าการสมรสไม่ใช่เป็นเพียงการสมัคศมานของชายหญิงคู่หนึ่งเท่านั้น แต่การสมรสนั้นต้องนำมาซึ่งความสามัคคีของครอบครัวของทั้งสองฝ่ายด้วย ไม่ใช่ชายหญิงสมรสกันแล้วทำให้ครอบครัวของทั้งสองฝ่ายเกิดความรู้สึกที่ไม่ดีต่อกัน นอกจากนี้เราไม่ควรมองข้ามความจริงที่ว่า ความช่วยเหลือจากครอบครัวของทั้งสองฝ่ายก็มีส่วนสำคัญไม่น้อย ที่จะช่วยให้ชีวิตของคุณสมรสมีความสุข ซึ่งจะเป็นไปได้ยากหากครอบครัวของทั้งสองฝ่ายหมางใจกันตั้งแต่เริ่มแรก บ่อยครั้งแค่นั้นในสังคมปัจจุบันที่หนุ่มสาวไม่สนใจคำแนะนำของพ่อแม่ แต่งานกันไปต่างๆ ที่พ่อแม่ไม่เห็นด้วย แล้วก่อให้เกิดปัญหายุ่งยากตามมามากมาย ซึ่งอาจกลายเป็นปัญหายืดเยื้ออยู่เป็นเวลานานไม่รู้จักจบ :

กฎที่ยิ่งใหญ่นี้พระองค์ (พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล) ทรงวางไว้เพื่อเสริมโครงสร้างสังคมให้แข็งแกร่ง เพื่อถักสายสัมพันธ์ของครอบครัวให้แน่นชิดขึ้น เพื่อให้ลูกมีความกตัญญูและนับถือผู้ที่ให้ชีวิตตนในหัวใจ และส่งวิญญาณของตนให้ออกเดินทางขั้วนิรันดร์ไปสู่พระผู้สร้างของตน เราบาไฮต้องตระหนักว่าในสังคมปัจจุบัน กระบวนการที่ตรงกันข้ามอย่างแท้จริงกำลังเกิดขึ้น คนหนุ่มสาวใส่ใจความปรารถนาของพ่อแม่น้อยลงทุกที [2]

ท่านโชกิ เอฟเฟนติ

[1] *Family Life*, Compilation 2551 (2008), no. 57

[2] *Lights of Guidance* 2526 (1983), no. 741

ชีวิตครอบครัวบาไฮ

ด้วยปรารถนาจะสถาปนาความรัก ความสามัคคีและความกลมเกลียวในหมู่คนรับใช้ของเรา, เมื่อความปรารถนาของคู่ชายหญิงเป็นที่ทราบ เราให้การสมรสขึ้นอยู่กับการอนุญาตของบิดามารดาของทั้งสองฝ่าย เพื่อมิให้ความชิงชังและเคียดแค้นเกิดขึ้นในหมู่พวกเขา และในนี้เรามีจุดประสงค์อื่นๆ อีก [1]

พระบาฮาอูลลาห์

ชีวิตสมรสจะกลายเป็นที่ปลอดภัยอย่างพึงพอใจได้ จำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือกันระหว่างคู่สมรสเอง และความช่วยเหลือของครอบครัวของทั้งสองฝ่าย [2]

สภายุติธรรมสากล

นอกจากเพื่อความรอบคอบสำหรับชายหญิงในการเลือกคู่ครองโดยให้พ่อแม่ผู้ซึ่งมีประสบการณ์มาก่อนช่วยดูให้ เหตุผลอีกอย่างของบทบัญญัติข้อนี้คือเพื่อให้ครอบครัวเป็นพื้นฐานสำหรับความสามัคคีของสังคม และที่กว้างออกไปกว่านั้นคือเพื่อความสามัคคีเป็นหนึ่งเดียวกันของมนุษยชาติ ซึ่งเป็นหลักธรรมที่เป็นหัวใจของศาสนาบาไฮ พระบาฮาอูลลาห์มิได้เพียงให้หลักธรรมนี้ไว้ลอยๆ เป็นเพียงอุดมคติที่สวยงามเท่านั้น แต่ทรงให้คำสอนและบทบัญญัติอื่นๆ มารองรับด้วย เพื่อเป็นรากฐานและแนวทางปฏิบัติที่จะช่วยหนุนนำความสามัคคีของมนุษยชาติ ซึ่งความสามัคคีขั้นมูลฐานของมนุษย์นั้นคือความสามัคคีของครอบครัว มนุษยชาติคงสามัคคีกันไม่ได้ ถ้าคนในครอบครัวไม่สามัคคีกันและครอบครัวทั้งหลายในสังคมไม่สามัคคีกัน หากครอบครัวทั้งหลายในสังคมแตกแยกไม่สามัคคีกัน นั้นหมายความว่าคนในชาติก็กำลังแตกแยกแตกสามัคคีกันด้วย :

พระบาฮาอูลลาห์เสด็จมาเพื่อนำความสามัคคีมาสู่โลก และความสามัคคีขั้นมูลฐานคือความสามัคคีของครอบครัว ดังนั้นเราต้องเชื่อว่าศาสนาบาไฮมุ่งหมายที่จะทำให้ครอบครัวแข็งแกร่ง ไม่ใช่ทำให้อ่อนแอ [3]

สภายุติธรรมสากล

จงเปรียบชาติต่างๆ ของโลกเป็นเหมือนสมาชิกทั้งหลายของครอบครัว ครอบครัวคือชาติที่ย่อส่วน เพียงแต่ขยายวงของครัวเรือน เจ้าก็จะมีชาติ เมื่อขยายวงของชาติทั้งหลาย เจ้าก็จะมีมวลมนุษยชาติ สภาพแวดล้อมของครอบครัวคือสภาพแวดล้อมของชาติ สิ่งที่เกิดขึ้นใน

[1] *Kitáb-i-Aqdas*, no. 65

[2] *Women*, Compilation 2529 (1986), no. 70

[3] *Family Life*, Compilation 2551 (2008) no. 31

ชีวิตครอบครัวบาไฮ

ครอบครัวคือสิ่งที่เกิดขึ้นในวิถีชีวิตของชาติ หากเกิดความไม่ลงรอยกันในหมู่สมาชิกของครอบครัว ซึ่งทุกคนต่อสู้กัน ขิงทรัพย์กัน ริษยาและคิดทำร้ายกันเป็นการแก้แค้น แสวงหาประโยชน์อย่างเห็นแก่ตัว นี้จะเสริมความก้าวหน้าและความเจริญของครอบครัวหรือ? ไม่เพียงเท่านั้นนั้นจะเป็นเหตุให้ความก้าวหน้าและความเจริญถูกลบออก นี้เป็นเช่นเดียวกันในครอบครัวที่ยิ่งใหญ่ของชาติทั้งหลาย เพราะชาติเป็นเพียงยอดรวมของครอบครัวทั้งหลาย ดังนั้นเมื่อความขัดแย้งและความไม่ลงรอยทำลายครอบครัว และขัดขวางความก้าวหน้าของครอบครัวชาติก็ถูกทำลายและความเจริญถูกกีดขวาง [1]

พระอับดุลบาฮา

การช่วยดูว่าผู้ที่ลูกชอบพอนั้นเหมาะสมที่จะใช้ชีวิตคู่ร่วมกันกับลูกหรือไม่ เป็นความรับผิดชอบที่สำคัญที่พ่อแม่จะต้องพิจารณาอย่างจริงจังและถ่วงท่วง เพราะเป็นเรื่องที่สำคัญมากสำหรับชีวิตในอนาคตของลูก การแต่งงานกับคนที่ไม่เหมาะสมกันอาจทำให้ลูกต้องทนทุกข์ไปอีกยาวนานหรือตลอดชีวิต พ่อแม่ไม่ควรตามใจยอมให้แต่งงานกันโดยไม่พิจารณาให้ดี หรือไม่อนุญาตให้แต่งงานกันด้วยใจอคติ หากคำนึงถึงความผาสุกทางด้านวัตถุของลูกเป็นหลัก พ่อแม่มักให้ความสำคัญกับฐานะทางสังคมและเศรษฐกิจของคนรักของลูกก่อนสิ่งอื่น เช่น ถ้ามีอาชีพการงานดี ฐานะทางการเงินดี ตระกูลดี มีชื่อเสียง ก็มักยินยอมให้แต่งงานกันง่ายกว่า จริงอยู่การได้แต่งงานกับคนที่มีฐานะทางสังคมและเศรษฐกิจสูงหรือสูงกว่าตนเองยอมเป็นเรื่องที่น่ายินดี ถ้าทั้งคู่มียุบนิสัยใจคอเหมาะสมกันและไปกันได้ แต่ถ้าหากจิตใจและอุปนิสัยใจคอของชายหญิงเข้ากันไม่ได้ องค์ประกอบด้านวัตถุเหล่านี้ก็ไม่สามารถช่วยให้ชีวิตสมรสมีความสุขได้ ดังนั้นกฎบาไฮจึงมอบให้เป็นความรับผิดชอบของพ่อแม่ที่จะต้องพิจารณาดูที่ "อุปนิสัยใจคอ" ของชายหญิงเป็นสำคัญก่อนอื่นใด ในการตัดสินใจว่าจะยินยอมให้แต่งงานกันหรือไม่ :

การรู้ให้แน่เกี่ยวกับอุปนิสัยใจคอของชายหญิงที่จะทำการหมั้นกัน กฎบาไฮมอบให้เป็นความรับผิดชอบของชายหญิงคู่ นั้น และพ่อแม่ที่ต้องให้การยินยอมต่อการสมรส [2]

สภายุติธรรมสากล

ความยินยอมของพ่อแม่ที่ยังมีชีวิตซึ่งเป็นเงื่อนไขจำเป็นสำหรับการสมรส มอบความรับผิดชอบให้แก่วินิจฉัยแก่พ่อแม่แต่ละคน แน่ละเมื่อพ่อแม่เป็นบาไฮ พวกเขาควรให้หรือไม่ให้ความเห็นชอบด้วยใจที่ไม่อคติ

[1] *Family Life*, Compilation 2551 (2008), no. 87

[2] *Lights of Guidance* 2526 (1983), no. 735

ชีวิตครอบครัวบาไฮ

พวกเขาไม่สามารถเลี่ยงความรับผิดชอบนี้โดยเพียงแต่ตามใจลูกหรือให้อคติมาโน้มน้าว แต่ไม่ว่าพ่อแม่จะเป็นบาไฮหรือไม่ การตัดสินใจของพ่อแม่มีผลผูกมัดไม่ว่าจะถูกใจด้วยเหตุผลใด ลูกต้องยอมรับและเข้าใจว่าการยินยอมนี้เป็นหน้าที่ของพ่อแม่ ในหัวใจนั้นลูกต้องนับถือผู้ที่ให้ชีวิตตน ผู้ซึ่งตนต้องพยายามสร้างคามยินดีให้อยู่ตลอดเวลา [1]

สภายติธรรมสากล

การดูอุปนิสัยใจคอของคนเรานั้นบางครั้งไม่ใช่เรื่องง่าย ไม่งั้นเราจะมีสำนวนไทยๆ ที่กล่าวกันบ่อยๆ หรือว่า "รู้หน้าไม่รู้ใจ" สัตุนอกที่ฐานะทางสังคมและเศรษฐกิจง่ายกว่ากันเยอะ พ่อแม่จึงอาจไม่ยินยอมให้ลูกสมรสกับใครบางคนด้วยอคติหรือเหตุผลด้านวัตถุบางอย่างตามประสบการณ์ชีวิตของตน เช่น ไม่อยากให้ลูกแต่งงานกับคนต่างชาติหรือคนบางเชื้อชาติ คนบางอาชีพ คนที่มีฐานะทางสังคมและเศรษฐกิจต่ำกว่า หรืออยากให้แต่งงานกับคนที่จะมีประโยชน์ต่อธุรกิจการค้าของตนมากกว่าคนที่ไม่มี แต่ไม่ว่าพ่อแม่จะไม่ยินยอมด้วยเหตุผลใดก็ตาม บาไฮจะแต่งงานไม่ได้ หากเจอแบบนี้เข้าบาไฮก็ต้องอดทนรอ เพียรทำความดีเข้าไปเพื่อให้พ่อแม่ของอีกฝ่ายยอมรับตน เพราะกฎบาไฮกำหนดไว้ว่า จะแต่งงานกับใครต้องได้รับความยินยอมจากพ่อแม่ของทั้งสองฝ่าย ไม่ว่าคนรักหรือพ่อแม่ของคนรักจะเป็นบาไฮ ศาสนิกชนหรือไม่ ด้วยเหตุผลที่กล่าวมาคือ การสมัคสมานของชายหญิงคู่หนึ่งในการสมรส ไม่ควรนำมาซึ่งความบาดหมางของครอบครัวของทั้งสองฝ่าย :

พระบาทสมเด็จพระเปิดเผยอย่างชัดเจนไว้ในคัมภีร์แห่งกฎของพระองค์ว่า จุดประสงค์ของการสมรสคือการให้กำเนิดลูกซึ่งเมื่อโตขึ้นจะสามารถรู้จักพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ และถือปฏิบัติบทบัญญัติและกฎที่เปิดเผยผ่านมาทางธรรมทูตทั้งหลายของพระองค์ ดังนี้ตามคำสอนบาไฮ การสมรสโดยเบื้องต้นแล้วเป็นการทำหน้าที่ทางสังคมและศีลธรรม และมีจุดประสงค์ที่อยู่เหนือความต้องการและประโยชน์ส่วนตัวในปัจจุบันของพ่อแม่ [2]

ท่านโชกิ เอฟเฟนดิ

กฎบาไฮกำหนดเงื่อนไขให้มีการยินยอมจากพ่อแม่สำหรับการสมรสบ่อยมากในปัจจุบันที่พ่อแม่ที่ไม่ใช่บาไฮไม่ยินยอมด้วยเหตุผลที่ห้วนแคบหรือด้วยอคติทางเชื้อชาติ กระนั้นเราได้เห็นแล้วเห็นอีกว่าความมั่นคงของลูกอยู่ในกฎบาไฮ มีผลต่อพ่อแม่อย่างลึกซึ้งถึงขนาดว่า ในที่สุด

[1] *Lights of Guidance* 2526 (1983), no. 742

[2] *Family Life, Compilation* 2551 (2008), no. 21

ชีวิตครอบครัวบาไฮ

แล้วในหลายกรณีไม่เพียงแต่จะได้รับความยินยอมเท่านั้น แต่อุปนิสัยใจคอของพ่อแม่อาจถูกโน้มน้าว และความสัมพันธ์ของพ่อแม่กับลูกแน่นแฟ้นขึ้นอย่างมาก [1]

สภายติธรรมสากล

2.5

สินสอดและพิธีสมรสบาไฮ

[Bahá'í dowry and wedding ceremony]

หลังจากชายหรือหญิงที่เป็นบาไฮศาสนิกชนเลือกเพศตรงข้ามที่ถูกใจ ทำความคุ้นเคยกับอุปนิสัยใจคอซึ่งกันและกัน ตกลงปลงใจที่จะแต่งงานกันแล้ว และต่อมาเมื่อได้รับความยินยอมจากพ่อแม่ของทั้งสองฝ่ายให้แต่งงานกันได้ ก่อนจะแต่งงานกันจริงก็มีเรื่องการหมั้นและสินสอด ซึ่งเป็นธรรมเนียมประเพณีที่มีมาแต่โบราณในหลายวัฒนธรรมและหลายรูปแบบ ในบางประเทศสินสอดคือสิ่งที่พ่อแม่ของเจ้าสาวจ่ายให้เจ้าบ่าว ในบางประเทศสินสอดคือสิ่งที่เจ้าบ่าวจ่ายให้พ่อแม่ของเจ้าสาวเป็น "ค่าตัวเจ้าสาว" ทั้งสองกรณีนี้ค่าสินสอดมักสูงมาก พระบาฮาอูลลาห์ทรงให้นิยามใหม่และความหมายใหม่ของธรรมเนียมนี้ ทรงยกเลิกรูปแบบต่างๆ ทั้งหมดนี้ และทรงเปลี่ยนสินสอดเป็นสัญลักษณ์ที่เจ้าบ่าวมอบเป็นของมีค่าที่จำกัดมูลค่าไว้ให้แก่เจ้าสาว :

การหมั้นทำไม่ได้หากไม่จ่ายสินสอด ซึ่งถูกกำหนดไว้เท่ากับทองบริสุทธิ์สิบเก้ามิสกาล (69.192 กรัม) สำหรับผู้ที่อาศัยอยู่ในเมือง และเงินปริมาณเท่ากันสำหรับผู้ที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้าน ใครที่อยากเพิ่มสินสอดให้สูงกว่านี้ เป็นที่ห้ามไม่ให้เกินเก้าสิบห้ามิสกาล คำบัญชาถูกลิขิตไว้ดังนี้ด้วยราชศักดิ์และอำนาจ อย่างไรก็ตามหากเขาพึงพอใจกับการจ่ายสินสอดขั้นต่ำ นั่นจะเป็นการดีกว่าสำหรับเขาตามที่กล่าวไว้ในคัมภีร์ [2]

พระบาฮาอูลลาห์

การกำหนดสินสอดไว้ตายตัวเช่นนี้ย่อมเป็นการดีไม่น้อยเลยทีเดียว เพราะจะช่วยลดความอึดอัดและความกระอักกระอ่วนก่อนแต่งงานว่า ควรจะให้สินสอดกันเท่าไรจึงจะสมฐานะเป็นหน้าเป็นตา ไม่ให้น้อยหน้าคนอื่น ไม่ให้น้อยหน้าพี่น้องคนอื่นที่แต่งงานไปแล้วก่อนหน้านี้ ซึ่งสินสอดอาจสูงเกิน

[1] *Lights of Guidance* 2526 (1983), no. 751

[2] *Kitáb-i-Aqdas*, no. 66

ชีวิตครอบครัวบาไฮ

กำลังของฝ่ายชายจนถึงกับต้องไปกู่หนี้ยืมสินมาเป็นสินสอด นับเป็นการเริ่มต้นชีวิตสมรสที่ไม่ดีเลยเพราะเป็นทุกข์ตั้งแต่ยังไม่ทันแต่งงานกัน

เหมือนกับพิธีทางศาสนาต่างๆ ของบาไฮที่ยึดถือความเรียบง่ายเป็นหลัก พิธีสมรสบาไฮถูกกำหนดไว้อย่างเรียบง่ายไม่ให้ง่ายเกินไป โดยมีเงื่อนไขเพียงง่ายๆ ว่า ให้มีพยานสองคนผู้เป็นที่ยอมรับของธรรมสภา (สถาบันบริหารของศาสนาบาไฮ) แล้วเจ้าบ่าวและเจ้าสาวต้องกล่าวคำปฏิญาณต่อหน้าพยานสองคนนี้ตามที่กำหนดไว้ในคิตาบิอัคดัส (คัมภีร์แห่งกฎ) ว่า “เราทุกคนจะยึดถือพระประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้าอย่างแท้จริง” ไม่มีพิธีรีตองหรือเงื่อนไขอื่นนอกจากนี้ แต่ตามที่ปฏิบัติกันอยู่มักจะมีการอ่านธรรมลิขิตบาไฮเกี่ยวกับการสมรสประกอบด้วย ที่เหลือเปิดไว้เป็นความยืดหยุ่นให้เจ้าบ่าวและเจ้าสาวตัดสินใจเอาเองว่า จะจัดงานที่เรียบง่ายหรือเอิกเกริกแค่ไหนตามแต่วัฒนธรรมและฐานะของตน แต่ไม่ควรมีสิ่งขัดกับกฎของศาสนาบาไฮเช่น ไม่ควรมีการเลี้ยงสุราในงานแต่งงานของบาไฮ

พิธีสมรสของท่านโชกิ เอฟเฟนดิ นั้นเรียบง่ายที่สุด มีเพียงแค่นี้คือตัวท่านเองและเจ้าสาวและพยานอีกสองคน ซึ่งเป็นไปตามเงื่อนไขขั้นพื้นฐานที่ระบุไว้ในคิตาบิอัคดัส ท่านคงทำเป็นตัวอย่างไม่ให้บาไฮฟุ้งเฟ้อหรือให้ความสำคัญด้านวัตถุกับพิธีสมรสมากเกินไป เพราะความสำเร็จของชีวิตสมรสไม่ได้ขึ้นกับพิธีสมรสที่หรูหราเอิกเกริก แต่ขึ้นอยู่กับความพยายามของคู่บ่าวสาวที่จะต้องปรับตัวเข้าหากันหลังจากนั้นเมื่อใช้ชีวิตคู่ร่วมกัน เพื่อให้เป็นวิญญานดวงเดียวกัน ในความเป็นจริงแล้วเคยมีรายงานจากจิตแพทย์เสียด้วยซ้ำว่า พิธีสมรสที่ยิ่งใหญ่อลังการเพียงใด (ซึ่งแสดงถึงฐานะด้านวัตถุของคู่บ่าวสาว) สถิติหรือโอกาสที่สามีภรรยาจะหย่ากันในเวลาต่อมา ยิ่งสูงมากเท่านั้น :

อย่างไรก็ตามเงื่อนไขมีเพียงว่า เจ้าสาวและเจ้าบ่าวต้องกล่าวต่อหน้าพยานสองคนว่า 'เราทุกคนจะยึดถือพระประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้าอย่างแท้จริง' พยานสองคนนี้อาจเลือกโดยคู่บ่าวสาวหรือโดยธรรมสภา แต่ไม่ว่าในกรณีใดต้องเป็นที่ยอมรับของธรรมสภา พยานสองคนนี้อาจเป็นประธานและเลขาธิการของธรรมสภา หรือกรรมการสองคนของธรรมสภา หรือคนอื่นที่เป็นหรือไม่ได้เป็นบาไฮ หรือใครก็ได้ที่กล่าวมานี้ผสมกัน ธรรมสภาอาจตัดสินใจว่าไบทะเลเบียนสมรสที่ตนออกให้ควรเซ็นโดยประธานและเลขาธิการ แต่นั่นเป็นอีกเรื่องหนึ่งและไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับพิธีสมรสหรือพยาน

... คุณกล่าวว่าพยานสองคน ณ พิธีสมรสต้องเป็นบาไฮ แม้ว่านี่คือวิธีปฏิบัติตามปกติ แต่ก็ไม่จำเป็น พยานสองคนอาจเป็นใครก็ได้ที่

ไว้วางใจได้และการให้การยืนยันของพวกเขาเป็นที่ยอมรับของธรรมสภา
[1]

ท่านโชกิ เอฟเฟนดิ

จะมีใครสงสัยบ้างไหมว่าถ้าบาไฮแต่งงานกับคนที่ไม่ใช่บาไฮจะทำพิธีสมรสอย่างไร บาไฮก็ต้องมีพิธีสมรสของบาไฮ และสามารถเข้าร่วมพิธีทางศาสนาอื่นของคู่สมรสได้เช่นกัน แล้วถ้าทั้งเจ้าบ่าวและเจ้าสาวไม่ได้เป็นบาไฮทั้งคู่แต่อยากเข้าพิธีสมรสบาไฮแล้ว บาไฮเราก็นัดจัดให้ ซึ่งในความเป็นจริงแล้วมีคู่บ่าวสาวที่ไม่ใช่บาไฮแต่ชอบพิธีสมรสบาไฮ มาขอให้บาไฮจัดพิธีให้อยู่บ้างเหมือนกันนานๆ ครั้ง :

ไม่มีข้อคัดค้านบาไฮที่จะเข้าร่วมพิธีทางศาสนาของคู่สมรสที่ไม่ใช่บาไฮ แต่มีข้อแม้ว่าบาไฮต้องไม่ผูกมัดตนเองให้สาบานขัดกับกฎบาไฮดังตัวอย่างเช่น คำสาบานว่าจะเลี้ยงลูกจากการสมรสนั้นในนิยามคาทอลิก ยิ่งไปกว่านั้นต้องมีพิธีบาไฮซึ่งต้องทำก่อนหรือหลังพิธีของศาสนาอื่น แต่ในวันเดียวกัน...ทั้งหมดที่เป็นเงื่อนไขจำเป็นคือ พ่อแม่ของทั้งสองฝ่ายให้การยินยอมต่อการสมรส (ไม่ใช่พิธีสมรส) และคู่บ่าวสาวอ่านออกเสียงวจนะที่เป็นเงื่อนไขจำเป็นต่อหน้าพยานสองคนที่เป็นที่ยอมรับของธรรมสภา [2]

ท่านโชกิ เอฟเฟนดิ

ไม่มีข้อคัดค้านที่จะทำพิธีสมรสบาไฮให้แก่คู่บ่าวสาวที่ไม่ใช่บาไฮ หากทั้งสองปรารถนาจะมีพิธีที่เรียบง่ายของเรา ในทางตรงข้ามนี่คืออีกหนทางหนึ่งที่สานิตความเปิดกว้างของเรา [3]

ท่านโชกิ เอฟเฟนดิ

[1] *Lights of Guidance* 2526 (1983), no. 765

[2] *Lights of Guidance* 2526 (1983), no. 758

[3] *Lights of Guidance* 2526 (1983), no. 763

3

ชีวิตสมรส
[Marriage life]

ในศาสนาที่รุ่งโรจน์นี้ ชีวิตของคุณสมรสควรคล้ายกับชีวิตของเทพในสวรรค์ เป็นชีวิตที่เปี่ยมไปด้วยความเบิกบานและธรรมปิติ ชีวิตที่มีความสามัคคีและกลมเกลียว มีมิตรภาพทั้งทางกายและใจ ^[1]

พระอับดุลบาฮา

ชีวิตสมรสตามที่บรรยายไว้อย่างงดงามและหวานซึ่งข้างบนนี้ คงเป็นที่น่าปรารถนาสำหรับชายหญิงที่ใช้ชีวิตคู่ในฐานะสามีและภรรยา แต่ก็ไม่ใช่สิ่งที่จะเกิดขึ้นได้โดยอัตโนมัติเมื่อบาฮาชายหญิงสมรสกัน เพราะขึ้นกับความพยายามของทั้งสองฝ่ายที่จะช่วยกันสร้างชีวิตสมรสของตนให้เป็นเหมือนเทพในสวรรค์ดังกล่าว การคบหาและทำความคุ้นเคยกับอุปนิสัยใจคอกันมาก่อนแต่งงาน ย่อมช่วยให้สามีภรรยาสามารถปรับตัวเข้าหากันได้ง่ายขึ้นในชีวิตสมรส แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นก็ขึ้นอยู่กับวาระเวลาที่คบกันนั้น แต่ละฝ่ายเปิดเผยหรือปิดบังตัวตนที่แท้จริงของตนแค่ไหน ซึ่งเป็นธรรมดาของคนเราที่ไม่มีใครอยากให้คนอื่นรู้เห็นข้อเสียหรือความไม่ดีของตนเอง จึงเป็นไปได้หรือเป็นไปได้ยากมากที่หนุ่มสาวในระหว่างที่คบหาเป็นคู่รักกัน จะรู้จักตัวตนของอีกฝ่ายหนึ่งอย่างถ้วนทั่วทุกอย่าง トラบใดที่ยังไม่ได้ใช้ชีวิตร่วมกันจริงๆ ฉันทามีภรรยา ซึ่งเป็นช่วงเวลาทั้งสองฝ่ายจะได้เห็นข้อเสียหรือข้อบกพร่องของอีกฝ่ายอย่างแท้จริง ดังนั้นหากเตรียมใจไว้บ้างก็น่าจะดี และเตรียมปรับตัวเข้ากับบางสิ่งบางอย่างของคนรักที่เราอาจไม่เคยรู้มาก่อน และพึงมารู้ทีหลังเมื่อแต่งงานกันแล้ว

... เป็นสิ่งมีประโยชน์ที่จะสังเกตว่า สัมพันธภาพของชีวิตสมรสคือความสัมพันธ์ที่ในหลายๆ กรณี จำเป็นต้องมีการปรับตัวอย่างลึกในความประพฤติของสามีและภรรยา เพราะว่าความแนบแน่นของความสัมพันธ์นั้นเผยสิ่งดีที่สุดในและสิ่งแย่งที่สุดในอุปนิสัยใจคอของทั้งสองออกมา จะว่าไปแล้วทั้งสองฝ่ายทำการปรับความสมดุลระหว่างกัน สามีภรรยาบางคู่สามารถทำได้ตั้งแต่เริ่มต้นและเข้ากันได้ดีมาตลอดชีวิตสมรส สามีภรรยาอีกหลายๆ คู่พบว่าตนต้องดิ้นรนเป็นระยะเวลาหนึ่งกว่าจะเข้ากันได้ดีดังกล่าว ขณะที่เป็นการจริงว่าสิทธิส่วนบุคคลที่มีต่อชีวิตสมรสของแต่ละฝ่ายต้องได้การคำนึงโดยอีกฝ่ายหนึ่ง ก็ต้องเป็นที่ระลึกไว้ว่าความสัมพันธ์ของทั้งสองที่มีต่อกัน ไม่ได้ตั้งอยู่บนข้อสมมุติทางกฎหมายเท่านั้น ความรักคือรากฐานที่แท้ของชีวิตสมรส ในความเป็น

[1] *Family Life*, Compilation 2551 (2008), no. 9

จริงนี้การมีปฏิภริยาต่อการทำคามผิดของฝ่ายหนึ่งด้วยการฟ้องร้องนั้น
ไม่เหมาะสม [1]

สภายติธรรมสากล

ดังนั้นแม้จะเลือกคู่ครองอย่างรอบคอบแล้วก็ไม่ได้หมายความว่า สามภรรยา
ประสบความสำเร็จแล้ว และจะมีชีวิตสมรสที่สงบสุขแน่นอน การเลือก
คู่ครองที่ดีเป็นการเริ่มต้นที่ดีไปสู่ความสำเร็จในชีวิตสมรส แต่ไม่ว่าจะเลือก
คู่ครองได้ดีและเหมาะสมกันยังไง เมื่อเป็นสามีภรรยากันแล้วก็ย่อมมีอีก
หลายอย่างทีทั้งคู่ต้องพยายามปรับตัวเข้าหากัน ซึ่งหมายความว่าทั้งสอง
ฝ่ายอาจจะต้องลดความเป็นตัวของตัวเองในระดับหนึ่ง ปรับเปลี่ยนการ
ดำเนินชีวิตแบบเดิมของตนเมื่อตอนที่ยังเป็นโสดบ้าง ซึ่งอาจได้ทำสิ่งที่ตน
ชอบน้อยลง เช่นต้องลดเวลาทีเคยให้กับเพื่อน แล้วให้เวลากับคู่สมรสและ
ครอบครัวมากกว่า การไม่ยอมปรับตัว ไม่ยอมเปลี่ยนแปลงตัวเองและคิดแต่
จะให้อีกฝ่ายปรับตัวเข้าหาตน เป็นทัศนคติทีไม่ส่งเสริมความสุขในชีวิต
สมรส :

*ชีวิตสมรสของประชาชนหมู่มาเป็นสายสัมพันธ์ทางกาย และความ
สมัคสมานนี้อยู่ได้เพียงชั่วคราว เนื่องด้วยถูกกำหนดล่วงหน้าให้ต้อง
พราวจากกันทางกายในตอนจบ*

*อย่างไรก็ตามในหมู่ประชาชนแห่งบาฮา ชีวิตสมรสต้องเป็นการสมัค
สมานกันทั้งร่างกายและวิญญาณ เพราะในชีวิตสมรสนี้ สามภรรยา
เรื่องรองด้วยอมฤตเดียวกัน หลงรักพระพักตร์ทีไม่มีทีเปรียบเดียวกัน
ทั้งคู่มชีวิตและเคลื่อนไหวโดยจิตวิญญาณเดียวกัน สว่างด้วยความ
รุ่งโรจน์เดียวกัน ระหว่างทั้งสองเป็นความเชื่อมโยงทางวิญญาณ จึง
เป็นสายสัมพันธ์ทีจะยังยืนชั่วนิรันดร์ ทำนองเดียวกันทั้งสองมีสาย
สัมพันธ์ทีแข็งแกร่งและยังยืนในโลกทางกายภาพด้วยเช่นกัน เพราะ
หากชีวิตสมรสอยู่บนฐานของทั้งวิญญาณและร่างกาย การสมัคสมาน
นั้นเป็นของจริงและดังนั้นจะคงทน อย่างไรก็ตามหากสายสัมพันธ์นั้น
เป็นเพียงทางกายและไม่มีอะไรมาากกว่านั้น แน่แน่นอนว่านั้นจะคงอยู่
เพียงชั่วคราวเท่านั้น และต้องสิ้นสุดทีการพราวจากกันอย่างหลีกเลี่ยง
ไม่ได้*

*ดังนั้นเมื่อประชาชนแห่งบาฮาปฏิญาณทีจะแต่งงาน ความสมัคสมาน
นั้นต้องเป็นความสัมพันธ์ทีแท้ทางจิตวิญญาณพร้อมกันกับทางกาย เพื่อ
ว่าความสมัคสมานของทั้งสองจะคงอยู่ตลอดทุกระยะของชีวิตและใน*

[1] *Family Life*, Compilation 2551 (2008), no. 36

ชีวิตครอบครัวบาไฮ

ทุกภพของพระผู้เป็นเจ้า เพราะความเป็นหนึ่งเดียวกันที่แท้จริงนี้ เป็น
ความเรียงรองจากความรักของพระผู้เป็นเจ้า [1]

พระอับดุลบาสา

ความสำเร็จของชีวิตสมรสโดยเบื้องต้นนั้นขึ้นอยู่กับทัศนคติและความเชื่อมั่น
ศรัทธาของสามีและภรรยาเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของชีวิต และการบรรลุ
จุดมุ่งหมายนั้น ซึ่งจะเป็นรากฐานของความรับผิดชอบและการคาดหวังที่มี
ต่อกัน นั่นเองที่พิธีสมรสบาไฮกำหนดให้คู่บ่าวสาวปฏิญาณตนว่า "เราทุกคน
จะยึดถือพระประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้าอย่างแท้จริง" นัยของคำปฏิญาณ
เช่นนี้คือ สามีภรรยาไม่ควรคาดหวังต่อกันและกันในสิ่งที่ไม่ใช่ "พระประสงค์
ของพระผู้เป็นเจ้า" เช่น คาดหวังว่าคุณสมรสจะเป็นหนทางไปสู่อำนาจหรือ
ความร่ำรวย คาดหวังให้อีกฝ่ายตั้งหน้าหาเงินมาปรนเปรอให้ตนได้ใช้จ่าย
โดยไม่รู้จักประหยัด คาดหวังให้อีกฝ่ายรับผิดชอบเรื่องการเลี้ยงดูลูกอยู่คน
เดียว คาดหวังให้อีกฝ่ายต้องคอยเอาใจตน เชื่อฟังตนอยู่เสมอ ทำตามที
ตนต้องการทุกอย่างห้ามขัดใจ ไม่ว่าสิ่งนั้นจะสมเหตุผลหรือไม่ เป็นภาระแก่
อีกฝ่ายแค่ไหน ฯลฯ ในการยึดถือพระประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้าเช่นนี้สามี
และภรรยาจะได้รับอานุภาพธรรมที่จะผูกใจของทั้งคู่ไว้ด้วยกันอย่างยั่งยืนชั่ว
นิรันดร์

3.1

จากความรักโรแมนติกมาเป็นเพื่อนกัน

[From romantic love to becoming friends]

ในระยะแรกของการใช้ชีวิตสมรส เป็นธรรมดาที่สามีภรรยาจะกระตือรือร้น
เอาใจใส่กันและกันเป็นพิเศษ เช่นคอยสังเกตและเรียนรู้ว่า อีกฝ่ายชอบทาน
อาหารอะไร ชอบเสื้อผ้าแบบไหน ชอบงานอดิเรกอะไร และเรื่องทางโลก
อื่นๆ แล้วพยายามเอาใจกันในระยะนี้ เมื่อเรื่องเหล่านี้เริ่มอยู่ตัวหลังจากที่
เวลาผ่านไปช่วงหนึ่ง ความตื่นเต้นและอารมณ์รักแบบโรแมนติกจะค่อยๆ
เปลี่ยนไปเป็นสำนึกในหน้าที่และความรับผิดชอบร่วมกันที่จะสร้างครอบครัว
มีลูกและเลี้ยงดูอบรมลูก ความสัมพันธ์ในระยะยาวของสามีและภรรยาจะเป็น
เสมือน "เพื่อนสนิท" ที่คอยช่วยเหลือและหวังใยความผาสุกของกันและกัน :

*พระผู้เป็นนายผู้ไม่มีที่เสมอ ทรงให้ชายและหญิงอาศัยอยู่ด้วยกันเป็น
สหายที่ใกล้ชิดกันที่สุด และเป็นดังเช่นวิญญาณดวงเดียวกัน ทั้งสอง
คือคู่เคียงที่คอยช่วยเหลือกัน คือเพื่อนสนิทที่ควรหวังใยความผาสุก
ของกันและกัน*

[1] *Family Life*, Compilation 2551 (2008), no. 6

ชีวิตครอบครัวมาใส่ใจ

หากทั้งสองดำเนินชีวิตดังนี้ ทั้งสองจะผ่านโลกนี้ไปด้วยความพึงพอใจที่สมบูรณ์ ความเบิกบานในธรรมและความสงบในหัวใจ และกลายเป็นจุดหมายของภรรยาธิคุณและความโปรดปรานในอาณาจักรสวรรค์ แต่ถ้าหากทำผิดไปจากนี้ ทั้งสองจะต้องใช้ชีวิตกันไปด้วยความขมขื่นอย่างยิ่ง ปรารถนาความตายทุกขณะ และจะอดสูในอาณาจักรสวรรค์

ดังนั้นจงพยายามอาศัยอยู่ด้วยกันด้วยหัวใจและวิญญาณ ดังนกพิราบสองตัวในรัง เพราะนี่จะได้รับพรในทั้งสองภพ ^[1]

พระอับดุลบาฮา

สิ่งที่ดีๆ หวานๆ ที่ชายหญิงทำให้กันและกันในช่วงที่เป็นแฟนคบหาดูใจกัน อาจทำได้น้อยลงหลังจากแต่งงานกันแล้วเป็นระยะเวลาหนึ่ง ซึ่งสามีภรรยา ก็จะเขยิบเข้ามาอยู่ในโลกแห่งความเป็นจริงมากขึ้น เช่น ตอนเป็นแฟนกัน ฝ่ายชายอาจขับรถไปรับไปส่งฝ่ายหญิง ณ ที่ทำงานเป็นประจำ แต่หลังจากใช้ชีวิตคู่ร่วมกันแล้ว การกระทำนี้อาจต้องปรับเปลี่ยนไป เมื่อคำนึงถึงปัจจัยทางเศรษฐกิจหรือปัจจัยอื่นๆ สามีภรรยาที่ "ห่วงใยความผาสุกของกันและกัน" จะไม่คาดหวังให้อีกฝ่ายมาคอยเอาใจตน บริการตนอยู่ตลอดเวลาเหมือนตอนเป็นแฟนกันโดยไม่ดูความเป็นจริงความเป็นไปได้ ภรรยาอาจห่วงใยสามีที่จะต้องมาเหนื่อยขับรถไปส่งตนถึงที่ทำงานทุกเช้า เสร็จแล้วก็ต้องขับรถย้อนกลับไปทำงานของตัวเอง อีกทั้งยังสิ้นเปลืองค่าน้ำมันด้วย เมื่อบวกกับการคำนึงถึงรายจ่ายของครอบครัว ภรรยาอาจตัดสินใจว่าจะนั่งรถโดยสารไปที่ทำงาน เพื่อไม่ให้สามีต้องเหนื่อยและไม่สิ้นเปลือง สามีก็ห่วงใยภรรยาจึงอาจขอเป็นฝ่ายนั่งรถโดยสารแล้วให้รถภรรยาใช้ขับไปทำงาน หรืออาจลงเอยที่ทั้งคู่ผลัดกันใช้รถผลัดกันนั่งรถโดยสาร หากสามีภรรยาห่วงใยความผาสุกของกันและกันแบบนี้ ร่วมทุกข์ร่วมสุขกันแบบนี้ เวลาจะทำอะไรก็นึกถึงอีกฝ่ายอยู่เสมอ ความรักที่โรแมนติคเมื่อครั้งเริ่มแรก ก็จะไม่ตายจากไปไหน แต่จะค่อยๆ เปลี่ยนแปลงไปเป็นความรักที่ลึกซึ้ง แนบแน่น ความรักที่เคยแสดงออกเพียงคำพูดหวานๆ เมื่อสมัยเป็นแฟนกันนั้น ไม่เพียงพออีกต่อไปเมื่อมาใช้ชีวิตคู่เป็นสามีภรรยา กัน ซึ่งจะต้องพิสูจน์ และแสดงความรักนั้นด้วยการกระทำ และการเสียสละเพื่อความผาสุกของกันและกัน

การรู้จักเสียสละจะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางด้านบวกในชีวิตสมรส สามารถทำให้สามีภรรยาเห็นคุณค่าและชื่นชมกันและกันมากขึ้น แต่ในระยะยาวแล้วก็ควรมีความสมดุล จะให้ฝ่ายหนึ่งเสียสละอยู่ตลอดเวลาโดยที่อีกฝ่ายแทบไม่เคยยอมเสียสละเลยก็คงไม่ดี แต่ก็คงไม่ถึงกับต้องมานับมาจดกันว่า

[1] *Family Life*, Compilation 2551 (2008), no. 7

เสียสละอะไรไปบ้าง ก็ครั้งแล้ว การเสียสละนั้นไม่ควรมีการหวังสิ่งตอบแทน ไม่งั้นก็คงไม่เรียกว่าความเสียสละแต่เป็นการต่อรองมากกว่า สามภรรยาไม่ควรทำให้ความเสียสละเสื่อมลงไปเป็นพฤติกรรมการต่อรองเช่น เวลาจะทำอะไรให้อีกฝ่ายก็มีพฤติกรรมส่งสัญญาณให้อีกฝ่ายรู้ว่า จะต้องทำอะไรคืนให้ฉัน ไม่งั้นฉันก็จะไม่ทำให้

3.2

ถนอมความรักและรู้จักให้อภัย

[Cherishing love and forgiving]

แม้จะเลือกคู่ครองอย่างรอบคอบ ปฏิบัติตามหลักธรรมศาสนาในการครองคู่ ชีวิตสมรสก็ยังมีปัญหาที่ไม่น่าจะมีได้ หากสามภรรยาไม่มีทักษะทางจิตวิทยาในการใช้ชีวิตร่วมกัน ทั้งคู่อาจทำร้ายจิตใจกันและกันโดยไม่ตั้งใจ และก่อให้เกิดปัญหาโดยไม่จำเป็น บั่นทอนความสงบสุขในชีวิตสมรสโดยใช้เหตุ และหากไม่รู้จักพูดคุยกัยปัญหาหรือพูดไม่เป็นก็อาจไปกันใหญ่ ในการสื่อสารให้อีกฝ่ายเข้าใจตน สามภรรยาอาจทำได้ทั้งทางตรงหรือทางอ้อม ด้วยคำพูดหรือการกระทำก็แล้วแต่ ตามแต่ความถนัด ความเคยชินและสถานการณ์ แต่ต้องให้แน่ใจว่าสื่อไปแล้วอีกฝ่ายเข้าใจเราถูกต้องไม่เช่นนั้นแล้วเพื่อป้องกันความเข้าใจผิด การพูดกันตรงไปตรงมาด้วยน้ำใสใจจริงน่าจะดีกว่า การพูดกันตรงไปตรงมานี้ไม่ได้หมายความว่า จะต้องพูดแบบขวานผ่าซาก สามภรรยาสามารถพูดอะไรตรงไปตรงมาแต่นุ่มนวลได้ หากมีสิ่งที่ทำให้สะเทือนใจหรือเจ็บช้ำน้ำใจ หรือความหึงหวง ถ้าพูดออกมาเพื่อปรับความเข้าใจกันได้แล้วรีบเคลียกันให้จบโดยเร็วไว ย่อมดีกว่าการเอาแต่ถอนแล้วไม่ยอมพูดโดยหวังจะให้อีกฝ่ายเข้าใจเอง ซึ่งอาจนำไปสู่ความเข้าใจผิดมากขึ้น นำไปสู่ความเมินเฉยและเย็นชา และหากปล่อยไว้นานเข้าอาจกลายเป็นซี่ปากของคนอื่นที่มีแนวโน้มจะขยายผงฝุ่นให้เป็นภูเขา ขยายเรื่องเล็กให้กลายเป็นเรื่องใหญ่ การมีทักษะด้านจิตวิทยาจะช่วยยับยั้งปัญหาในชีวิตสมรสไม่ให้ลุกลามกลายเป็นปัญหาใหญ่

การพูดจาและการกระทำเล็กๆ น้อยแต่ละวันที่แสดงถึงความรักความห่วงใยกันระหว่างสามีและภรรยา อาจมีค่ากว่าการรอให้ถึงวันสำคัญก่อนที่จะมาแสดงความรักต่อกัน สิ่งเล็กๆ น้อยๆ เหล่านี้สามารถผดุงความรักให้หวานชื่น อยู่เสมอ และสามารถช่วยลบล้างความขงใจที่อาจเกิดขึ้นในบางโอกาส เช่น สามีออกจากบ้านไปธุระแต่เข้าขณะที่ภรรยายังไม่ตื่น ก่อนออกจากบ้านก็อาจเขียนโน้ตทิ้งไว้ว่า "จะรีบไปรีบกลับก่อนเที่ยง ไม่ปล่อยให้เธออยู่คนเดียวนานหรอก รักมาก" เมื่อภรรยาตื่นมาอ่านก็คงชื่นใจไม่น้อย สามีและภรรยาควรพยายามรับใช้กันและกัน และหาวิธีที่จะทำให้อีกฝ่ายมี

ชีวิตครอบครัวมาไฮ

ความสุข เช่นอาหารการกิน ความสะอาดสบายในชีวิตประจำวัน อะไรที่ทำให้
ให้กันได้ก็ทำเถอะ ไม่ควรมาตั้งแง่ถือว่ามีไม่ใช่หน้าที่ของฉัน ภรรยาบางคน
ที่คลั่งความเสมอภาคและสิทธิของสตรี อาจไม่ยอมแม่แต่จะขงนำขาหรือ
เตรียมอาหารให้สามี เพราะถือว่าเป็นการเสียศักดิ์ศรี ถ้าสามีฟังกลับมาจาก
ทำงานเหนื่อยๆ จะไม่ห่วงใยความผาสุกของเขาสักหน่อยหรือ ทำอะไรเล็กๆ
น้อยๆ แค่นี้ไม่น่าคิดมากเลยในฐานะที่เป็น "เพื่อนสนิทที่ควรห่วงใยความ
ผาสุกของกันและกัน"

*ลึนที่อ่อนโยนคือแม่เหล็กที่ดึงดูดหัวใจของมนุษย์ คืออาหารของจิต
วิญญาณ สวมถ้อยคำด้วยความหมาย คือแหล่งกำเนิดแสงสว่างแห่ง
ปัญญาและความเข้าใจ [1]*

พระบาฮาอุลลาห์

ลึนนี้แหละสำคัญมาก คำพูดแค่ประโยคเดียวอาจทำให้อีกฝ่ายชื่นใจ หดหู่
ใจ เสียใจหรือสะเทือนใจไปหลายวัน เป็นธรรมดาที่คนเราอยากทำอะไรให้
ดีเยี่ยม หรืออย่างน้อยก็ใช้ได้ให้เป็นที่ชื่นชมของคุณสมรส ไม่มีใครอยากทำ
อะไรหรือพูดอะไรไม่เข้าทำออกมา แต่บางครั้งก็หลีกเลี่ยงไม่ได้เพราะชีวิต
เต็มไปด้วยความไม่แน่นอน ตัวอย่างเช่น เย็นวันหนึ่งขณะขับรถอยู่ สามีพูด
ว่า "ผมแน่ใจว่าเราจะเจอร้านอาหารสักแห่งภายในสิบห้า นาที" เมื่อเวลาผ่านไป
โดยที่ยังไม่มีวีแววว่าจะเจอร้านอาหาร ภรรยารู้สึกหิวจึงพูดประชดประชัน
สามีว่า "นี่เกือบชั่วโมงแล้วนะยังไม่เจอร้านอาหารเลย คุณชอบทำเป็นรู้ดี
อยู่เรื่อย วันก่อนก็ทีหนึ่งแล้ว คุณบอกว่าซุบเปอร์มาร์เก็ตเปิด แต่พอไปถึง
ก็ปิด" คำพูดเหล่านี้จะกัดกร่อนความรักในชีวิตสมรส แต่เดิมที่สามีเคยรู้สึก
มีความสุขและอบอุ่นใจเมื่ออยู่ใกล้ภรรยา กำลังจะเปลี่ยนไปเป็นว่า สามีชัก
รู้สึกอึดอัดและกังวลใจเมื่ออยู่ใกล้ภรรยาเพราะชอบต่อว่าอยู่เรื่อย เมื่อฝ่าย
ใดทำอะไรผิดพลาด สามีและภรรยาควรหลีกเลี่ยงนิสัยจู้จี้ขบขันชอบต่อว่า
โทษกันและกัน :

*หากเจ้าโทษใครคนหนึ่งสำหรับความผิดพลาด นั่นจะเป็นเหตุของความ
โกรธเคืองและความทุกข์ใจสำหรับเขา และจะยิ่งกว่าเพียงไหนหาก
โทษคนจำนวนหนึ่งสำหรับความผิดพลาด! บ่อยแค่ไหนที่ความเห็นต่าง
เพียงเล็กน้อยได้ก่อให้เกิดการขัดแย้งกันใหญ่ และเป็นเหตุผลสำหรับ
การแบ่งแยก [2]*

พระอับดุลบาฮา

[1] *Gleanings from the Writings of Bahá'u'lláh*, p. 289

[2] *Tablets of 'Abdu'l-Bahá*, p. 21

ชีวิตครอบครัวมาใส่ใจ

เมื่อใช้ชีวิตร่วมกัน สามียะภรรยาจะอยู่ภายใต้การสังเกตซึ่งกันและกันอย่างใกล้ชิด ไม่สามารถปกปิดข้อบกพร่องของตัวเองได้เหมือนก่อนแต่งงาน หากต้องการตักเตือนกันและกัน ควรรู้จักใช้คำพูดที่นุ่มนวลเหมาะสม ไม่แทงใจ ไม่พูดถึงปมด้อยหรือทำให้อีกฝ่ายเจ็บช้ำน้ำใจ เช่น สามียังเป็นคนใจร้อนขี้โมโห ชอบเอะอะ หากภรรยาพูดว่า “ฉันรำคาญคนขี้โมโห คนขี้โมโห นี่น่าเบื่อ” ก็คงไปกันใหญ่ แต่ถ้าภรรยาใช้คำพูดแบบใหม่กับสามีว่า “ความโมโหทำให้คิดอะไรไม่รอบคอบ” อย่างแรกเป็นการว่าที่ตัวสามีโดยตรง ภายหลังเป็นการพูดเตือนสติสามี วิธีนี้สามารถนำมาใช้กับลูกได้ด้วย เช่น ลูกวัยรุ่นหนีไปกินเหล้าสุบบุหรี แทนที่จะว่าลูกตัวเองเป็นเด็กเลวทรามซึ่งจะสะเทือนใจลูกมาก พ่อแม่อาจพูดกับลูกว่าการสุบบุหรีมีผลเสียต่อสุขภาพ เช่นนี้เป็นการว่าการสุบบุหรีแทนการว่าที่ตัวลูก :

อย่าบ่นเกี่ยวกับผู้อื่น จงละเว้นจากการด่าว่าพวกเขา และหากเจ้าปรารถนาจะให้คำตักเตือนหรือคำแนะนำ จงให้อย่างที่ไม่ทำให้ผู้รับหนักใจ จงมุ่งความคิดทั้งหมดมาที่การนำความเบิกบานมาสู่หัวใจ จงระวัง จงระวัง! อย่าทำให้ผู้ใดโกรธเคือง [1]

พระอับดุลบาฮา

จงทำตัวอย่างที่หัวใจของเจ้าจะเป็นอิสระจากความเกลียดชัง อย่าให้หัวใจของเจ้าโกรธเคืองผู้ใด หากใครทำผิดพลาดหรือทำผิดต่อเจ้า เจ้าต้องให้อภัยเขาอย่างทันใจ [2]

พระอับดุลบาฮา

คำสอนของพระอับดุลบาฮาสองท่อนข้างบนนี้เตือนไว้ทั้งสองทางเลย ท่อนบนบอกว่าเวลาเราจะพูดจะทำอะไรก็จงระวังอย่าทำให้ผู้อื่นหนักใจหรือโกรธเคือง ท่อนล่างบอกว่า ในทางกลับกันหากคนอื่นเป็นฝ่ายพูดไม่ดีทำไม่ดีต่อเรา ก็อย่าได้โกรธเคืองและให้อภัยเขาอย่างทันใจ ให้อภัยทันใจเลยนะครับ ไม่ใช่รออีกสองสามวันหรืออีกปีหนึ่งแล้วค่อยให้อภัย ถ้าสามีภรรยาทำได้แบบนี้ก็ไม่ว่าจะโกรธกันตอนไหน แต่ในความเป็นจริงนั้นไม่ง่ายเลย เวลาสามีภรรยาพูดจาไม่เข้าหูกันและทำให้รู้สึกโกรธเคือง แค่ว่าทั้งสองฝ่ายควบคุมอารมณ์ให้นิ่งไม่ตอบโต้อีกฝ่ายก็ดีถมไปแล้ว แต่ถ้ายังให้อภัยกันไม่ได้อยู่เป็นเวลานาน และความรู้สึกที่ไม่ดีนั้นยังคาใจอยู่ ก็อาจเป็นระเบิดเวลาที่รอการระเบิดอารมณ์ออกมาในวันหลัง วิธีหนึ่งที่จะช่วยให้สามีภรรยาไม่โกรธกันหรือโกรธกันน้อยหนอย นั่นคือ การมองข้ามข้อบกพร่องและมองที่ข้อดีของกันและกัน นึกถึงความดีต่างๆ ที่อีกฝ่ายเคยทำมา ไม่ใช่เขาเคย

[1] *The Promulgation of Universal Peace*, p. 453

[2] *The Promulgation of Universal Peace*, p. 453

ทำดีกับเรามาอีกลีบครั้ง พอทำไม่ดีกับเราครั้งเดียวก็โกรธเอาเป็นเอาตาย ลืมความดีของเขาหมด :

อย่าได้โกรธกันและกัน ขอให้ดวงตาของเจ้ามองไปที่อาณาจักรแห่งสวรรค์ อย่ามองไปที่สรรพโลก จงรักเพื่อนมนุษย์เพื่อเห็นแก่พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่เพื่อเห็นแก่พวกเขาเอง เจ้าจะไม่มีวันโกรธหรือหมดความอดทนหากเจ้ารักพวกเขาเพื่อเห็นแก่พระผู้เป็นเจ้า มนุษยชาติไม่สมบูรณ์ ทุกคนมีความไม่สมบูรณ์ และเจ้าจะไม่มีความสุขเสมอหากเจ้ามองที่ตัวประชาชนเอง แต่ถ้าเจ้ามองที่พระผู้เป็นเจ้า เจ้าจะรักและเมตตาพวกเขา เพราะภาพของพระผู้เป็นเจ้าเป็นภาพแห่งความสมบูรณ์และความปรานีพร้อม ดังนั้นอย่ามองที่ข้อบกพร่องของผู้ใด จงมองด้วยสายตาแห่งการอภัย [1]

พระอับดุลบาฮา

คุณถามว่าจะจัดการกับความโกรธอย่างไร สภายุติธรรมสากลแนะนำให้คุณระลึกถึงคำตักเตือนที่พบอยู่ในธรรมลิขิตของเราเกี่ยวกับความจำเป็นในการมองข้ามข้อบกพร่องของผู้อื่น ให้อภัยและปกปิดการกระทำที่ไม่ดีของพวกเขา อย่าเผยคุณลักษณะที่ไม่ดีของพวกเขา แต่จงค้นหาและยืนยันคุณลักษณะที่น่าสรรเสริญของพวกเขา พยายามอดกลั้น อดทน และปรานีอยู่เสมอ วรรคดังกล่าวอย่างต่อเนื่องในที่คัดมาจากจดหมายที่เขียนในนามของท่านศาสนภิบาลที่รักยิ่งจะช่วยให้ :

ทุกคนมีคุณลักษณะที่เราสามารถเห็นคุณค่าและชื่นชม ให้เรารักพวกเขาได้ และบางทีหากคุณมุ่งมั่นคิดถึงเฉพาะแต่คุณลักษณะเหล่านี้ที่สามีของคุณมี นี้จะช่วยให้คุณสถานการณ์ดีขึ้น...คุณควรเลิกคิดถึงสิ่งที่ทำให้คุณอารมณ์เสีย และอธิษฐานถึงพระบาฮาฮ์อยู่เสมอขอให้ช่วยคุณ เมื่อนั้นคุณจะพบว่าความรักที่บริสุทธิ์ที่จุดขึ้นมาโดยพระผู้เป็นเจ้าซึ่งลুকอยู่ในวิญญาณเมื่อเราอ่านและศึกษาคำสอน จะให้ความอบอุ่นและการรักษามากกว่าสิ่งอื่นใด [2]

สภายุติธรรมสากล

สามีภรรยาจะสามารถมองข้ามข้อบกพร่องได้ไม่ยากหากมีความเห็นอกเห็นใจเป็นพื้นฐาน เพราะความเห็นอกเห็นใจจะช่วยให้ทั้งคู่ไม่เพียงเข้าใจความหมายของอีกฝ่ายที่พูดออกมาเท่านั้น แต่จะเข้าถึงอารมณ์ ความรู้สึก หรือความกังวลที่อยู่ใต้คำพูดนั้น ซึ่งทำให้เกิดความห่วงใยกันและกัน ให้อภัยกัน และพยายามทำสิ่งที่จะช่วยบรรเทาความทุกข์ใจของกันและกัน

[1] *The Promulgation of Universal Peace*, p. 93

[2] *Preserving Bahá'í Marriages* 2533 (1990), no. 38

ชีวิตครอบครัวมาใช่

เพราะความเห็นอกเห็นใจจะช่วยให้ทั้งคู่คำนึงถึงความผาสุกของกันและกันมากกว่ามาวิตแต่ว่าใครผิดใครถูก แล้วเอาแต่โทษกันไปมาต่างคนต่างไม่ยอมกัน ชีวิตสมรสควรมีความเห็นอกเห็นใจกันและความรักคอยชี้นำอยู่เสมอ :

หนทางไปสู่การชี้นำคือหนทางแห่งความรักและความเห็นอกเห็นใจ [1]

พระบ็อบ

ตราบใดที่ยังถนอมความรักไว้ได้ก็ไม่น่าจะมีเรื่องหรือปัญหาอะไรที่ยุ่งยากเกินไปในชีวิตสมรส แต่หากปล่อยให้ความรักจืดจาง ความอดทนและการให้อภัยกันก็จะลดลงตามไปด้วย ทำอะไรไม่ถูกใจกันที่เคยทนกันได้ก็ชักจะหงุดหงิดกันง่ายๆ ไม่ค่อยยอมหรือให้อภัยกันแล้ว แถมยังอาจขุดคุ้ยเอาเรื่องเก่าๆ มาเสียดแทงกันอีก :

ความรักระดับที่สูงกว่าจะก่อให้เกิดความสามัคคีระดับที่สูงกว่า เพราะความรักนั้นจะช่วยให้ประชาชนสามารถทนกันและกัน มีความอดทนและให้อภัย [2]

ท่านโชกิ เอฟเฟนดิ

3.3

ความซื่อสัตย์ระหว่างสามีและภรรยา

[Fidelity between husband and wife]

ความบริสุทธิ์ทางเพศแสดงนัยถึงชีวิตทางเพศที่บริสุทธิ์ไม่แปรเปลี่ยนทั้งก่อนและหลังแต่งงาน ก่อนแต่งงานเป็นพรหมจารีอย่างแท้จริง หลังแต่งงานซื่อสัตย์ต่อคู่ชีวิตโดยสมบูรณ์ ซื่อสัตย์ในพฤติกรรมทางเพศทั้งหมด ซื่อสัตย์ในคำพูดและการกระทำ

โลกปัจจุบันจมอยู่ในสิ่งต่างๆ ซึ่งหนึ่งในนั้นคือ การให้ความสำคัญเกินจริงกับความรักทางกาย และความขาดแคลนคุณค่าทางจิตวิญญาณ ตราบเท่าที่เป็นไปได้ศาสนิกชนทั้งหลายควรพยายามตระหนักในสิ่งนี้ และลุกขึ้นมาเหนือระดับของเพื่อนมนุษย์ที่เน้นด้านกายล้วนๆ ของการสัมผัสเกินไป ซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะของทุกช่วงเวลาที่เสื่อมถอยในประวัติศาสตร์ ภายนอกชีวิตสมรสตามปกติและขอบด้วยกฎหมาย ศาสนิกชนควรหาทางสร้างสายสัมพันธ์แห่งความเป็นเพื่อนสนิทและความรักที่เป็นนิรันดร์และตั้งอยู่บนชีวิตทางจิตวิญญาณ ไม่ใช่ชีวิตทางกาย นี้

[1] *Selections from the Writings of the Báb*, p. 77

[2] *Directives from the Guardian*, p. 75

ชีวิตครอบครัวบาไฮ

คือหนึ่งในหลายๆ เรื่องซึ่งเป็นหน้าที่ของบาไฮที่จะแสดงเป็นตัวอย่าง และนำทางไปสู่มาตรฐานที่แท้จริงของชีวิตเมื่อวิญญาณของมนุษย์สูงส่ง และร่างกายของเธอเป็นเพียงเครื่องมือสำหรับจิตที่เห็นแจ้ง ไม่จำเป็นต้องกล่าวว่าสิ่งนี้หาได้ขัดขวางการดำรงชีวิตทางเพศที่ปกติที่เดียวในช่องทางที่ชอบด้วยกฎหมายของชีวิตสมรส ^[1]

ท่านโชกิ เอฟเฟนดิ

ความซื่อสัตย์ระหว่างกันจะเป็นสายสัมพันธ์ที่ผูกสามีและภรรยาไว้ด้วยกัน อย่างยั่งยืนก็ต่อเมื่อสายสัมพันธ์ระหว่างสามีและภรรยา "ตั้งอยู่บนชีวิตทางจิตวิญญาณ ไม่ใช่ชีวิตทางกาย" เพราะ "ความรักทางกาย และความขาดแคลนคุณค่าทางจิตวิญญาณ" ไม่สามารถผูกทั้งคู่ไว้ด้วยกันอย่างเหนียวแน่นตลอดไป และสายสัมพันธ์นั้นอาจเสื่อมคลายลงไปสู่การนอกใจจนบ้านแตกหรือเลิกกันไปด้วยดีเพื่อไปเริ่มต้นกันคนใหม่ เมื่อมีการนอกใจก็จะมีปัญหาอื่นๆ ตามมาอีกมากมาย เช่น ว่างใจกันไม่ได้เรื่องเงินทองและเรื่องต่างๆ ทั้งคู่จะเริ่มรู้สึกว้าเหว่อีกฝ่ายไม่ได้ ต้องพึ่งตัวเอง ไม่สามารถฝากความหวังไว้กับอีกฝ่ายได้ในเวลายากลำบาก เวลาที่ฝ่ายหนึ่งเจ็บป่วยก็อาจพึ่งพาให้อีกฝ่ายมาคอยเอาใจใส่ดูแลไม่ได้ เมื่อเริ่มรู้สึกว้าเหว่หรือพึ่งพากันไม่ได้ ความคิดต่างๆ ที่ห้วงตัวเองก็จะทยอยตามกันมา เพราะต่างฝ่ายก็ต่างคิดถึงแต่ความอยู่รอดของตัวเองในอนาคตมากขึ้น คิดถึงความผาสุกของอีกฝ่ายน้อยลง ไม่ซื่อและมีเล่ห์เหลี่ยมต่อกันมากขึ้น ทั้งสองฝ่ายอาจต้องทนอยู่กันไปเป็นสามีภรรยากันตามกฎหมายด้วยเหตุผลบางอย่าง เช่น เหตุผลทางธุรกิจ เหตุผลทางการเงิน โดยไม่มีความรักหรือเอื้ออาทรต่อกัน รอเพียงจิ้งหะและความพร้อมที่จะหย่ากัน :

พระบาฮาอูลลาห์ทรงเร่งเร้าประชาชนทุกคนให้แต่งงานในฐานะที่เป็นวิถีชีวิตที่ถูกต้องตามธรรมชาติ อย่างไรก็ตามพระองค์ทรงเน้นลักษณะทางจิตวิญญาณของชีวิตสมรสเป็นอย่างมากเช่นกัน ซึ่งเป็นลักษณะที่สำคัญที่สุดสำหรับชีวิตสมรสและมีได้ขัดขวางการดำรงชีวิตทางกายตามปกติ การที่บุคคลสองคนใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันด้วยความรักและความกลมเกลียว นั้น สำคัญยิ่งกว่าการที่ทั้งสองถูกกลืนลงไปในการมณที่ร้อนแรงต่อกันและกัน อันหนึ่งเป็นโชดหินที่แข็งแกร่งที่พึงได้ในยามจำเป็น อีกอันหนึ่งเป็นสิ่งชั่วคราวเท่านั้นที่อาจดับสิ้นได้ตลอดเวลา ^[2]

ท่านโชกิ เอฟเฟนดิ

[1] *A Chaste and Holy Life*, Compilation 2533 (1990), no. 32

[2] *Lights of Guidance* 2526 (1983), no. 740

ชีวิตครอบครัวบาไฮ

ความหลงใหลในเสน่ห์ทางกายจนลืมนคุณค่าทางจิตวิญญาณ การมีอารมณ์ทางเพศที่รุนแรงต่อกัน การหมกมุ่นในตัณหาราคะและมักมากในกาม จะทำให้ความรักใคร่ที่มีต่อกันลดน้อยถอยลงเมื่อเวลาผ่านไป เพราะความสวยสดใสของร่างกายย่อมเสื่อมถอยลงตามอายุ แทนที่จากข่าวใหม่ปลามันจะมาเป็น "คู่เคียงที่คอยช่วยเหลือกัน...เพื่อนสนิทที่ควรห่วงใยความผาสุกของกันและกัน" กลับกลายเป็นว่าเริ่มจะเบื่อๆ แล้วไปหาคนใหม่ๆ ที่เร้าใจ โดยไม่ "ห่วงใยความผาสุก" ของอีกฝ่ายแล้วว่าจะทุกข์ใจแค่ไหนถ้ารู้ว่าตนนอกใจ :

พวกเจ้าถูกห้ามไม่ให้มีขู้ ร่วมเพศทางทวารหนักและมักมากในกาม ดูกรบรรดาผู้ซื่อสัตย์ จงหลีกเลี่ยงสิ่งเหล่านี้ ความชอบธรรมของพระเจ้าเป็นเจ้าเป็นพยาน! พวกเจ้าถูกสร้างขึ้นมาเพื่อชำระล้างโลกให้ปลอดจากมลทินของตัณหาอันชั่วร้าย [1]

พระบาฮาอุลลาห์

บรรดาผู้ที่ไปตามตัณหาและความโน้มเอียงที่วิปริต ได้หลงผิดและทำให้ความพยายามของตนหมดเปลือง แท้จริงแล้วพวกเขาคือพวกที่หลงทาง [2]

พระบาฮาอุลลาห์

กล่าวโดยย่อแนวคิดของบาไฮในเรื่องเพศอยู่บนความเชื่อที่ว่า ทั้งสองเพศต้องรักษาความบริสุทธิ์อย่างเข้มงวด ไม่ใช่เพราะว่าเป็นเรื่องที่น่าชมเชยอย่างยิ่งทางจริยธรรมในตัวมันเองเท่านั้น แต่ยังเป็นเพราะว่าเป็นเพียงหนทางเดียวไปสู่ความสุขและความสำเร็จของชีวิตสมรส ดังนั้นความสัมพันธ์ทางเพศนอกสมรสไม่ว่าในรูปแบบใดไม่เป็นที่อนุญาต และใครก็ตามที่ละเมิดกฎเกณฑ์นี้ไม่เพียงแต่จะต้องชี้แจงเหตุผลต่อพระเจ้าเป็นเจ้าเท่านั้น แต่จะต้องได้รับการลงโทษที่จำเป็นจากสังคมด้วย [3]

ท่านโชกิ เอฟเฟนดิ

ที่จริงแล้วตามมาตรฐานระดับสูงของบาไฮที่พระบาฮาอุลลาห์วางไว้ ความบริสุทธิ์ทางเพศไม่ใช่อยู่ที่พฤติกรรมทางเพศเท่านั้น แม้แต่จิตใจของสามีหรือภรรยาที่วอกแวกไม่ได้เมื่อเจอใครอื่นที่ไม่ว่าจะสวยจะหล่อแค่ไหน :

[1] *A Chaste and Holy Life*, Compilation 2533 (1990), no. 33

[2] *Gleanings from the Writings of Bahá'u'lláh*, p. 297

[3] *Family Life*, Compilation 2551 (2008), no. 24

ชีวิตครอบครัวบาไฮ

และหากได้พบสตรีที่งดงามและมีเสน่ห์ที่สุด หัวใจของเขาก็จะไม่ถูก
ยั่วยวนด้วยความปรารถนาความงามของเธอแม้แต่น้อย แท้จริงแล้ว
บุคคลดังกล่าวคืองานสร้างของความบริสุทธิ์ที่ไม่ต่างพร้อย [1]

พระบาฮาอุลลาห์

กฎอีกข้อหนึ่งของบาไฮเกี่ยวกับเรื่องนี้คือการมีสามีและภรรยาเดียว ไม่มี
เหตุผลใดๆ ที่บาไฮคนไหนจะนำมาอ้างได้ เพื่อขอมีภรรยาเพิ่มอีกเป็นคนที่
สอง ถึงแม้ว่าภรรยาคนแรกจะยินยอมหรือเห็นดีด้วยก็ตาม ซึ่งเป็นสิ่งที่อาจ
ปฏิบัติกันอยู่ในบางสังคม ท่านโชกิ เอฟเฟนดิ เคยตอบจดหมายบาไฮคน
หนึ่งในสมัยของท่าน ที่เขียนมาขออนุญาตมีภรรยาคนที่สองด้วยเหตุผลบาง
ประการว่า :

สถานการณ์ที่คุณ [2] เผชิญอยู่ต้องยอมรับว่ายุ่งยากและละเอียดอ่อน
แต่ที่น่าหวั่นและที่จริงแล้วสำคัญไม่น้อยไปกว่ากันคือผลที่จะตามมา ซึ่ง
คุณในฐานะที่เป็นศาสนิกชนที่ซื่อสัตย์และศรัทธา ควรรับผิดชอบอย่าง
ถ่วงท่วงด้วยมโนธรรม ดังนั้นแม้ว่าจะตระหนักดีต่อสภาพแวดล้อมพิเศษ
ในกรณีของคุณ และไม่ว่าจะเห็นอกเห็นใจคุณอย่างลึกซึ้งเพียงไรใน
ประเด็นท้าทายนี้ที่คุณเผชิญอยู่อย่างน่าเศร้า แต่เมื่อพิจารณาบัญชาที่
เน้นอยู่ในคำสอน ท่านศาสนิกบาลไม่สามารถอนุมัติการเรียกร้องของ
คุณ ที่จะหมั้นเป็นครั้งที่สองขณะที่ภรรยาคนแรกของคุณยังมีชีวิตอยู่
และสมควรสมานอยู่กับคุณด้วยสายสัมพันธ์อันศักดิ์สิทธิ์ของการสมรส
และไม่สามารถแม้แต่จะเสนอแนะหรือรับรองให้คุณหย่ากับเธอเพียงเพื่อ
จะได้รับอนุญาตให้แต่งงานกับคนใหม่

เพราะคำสอนบาไฮไม่เพียงแต่ตัดความเป็นไปได้ของการมีสามีหรือ
ภรรยามากกว่าหนึ่งคน และเช่นกันแม้อนุญาตให้หย่ากันได้ก็ถือว่าเป็น
การกระทำที่น่าตำหนิ ซึ่งควรใช้เป็นทางออกสุดท้ายเท่านั้นใน
สภาพแวดล้อมที่ไม่ธรรมดา และมีประเด็นที่อันตรายร้ายแรงเข้ามา
เกี่ยวข้องซึ่งอยู่เหนือกว่าข้อพิจารณาด้านเสน่ห์ทางกาย ความเข้ากัน
ได้ทางเพศและความกลมเกลียว สถาบันสมรสที่สถาปนาโดยพระบาฮา
อุลลาห์ แม้ให้ความสำคัญที่เหมาะสมกับด้านกายของชีวิตสมรส ก็ถือ
ว่าเป็นรองต่อจุดประสงค์และบทบาทหน้าที่ทางศีลธรรมและจิตวิญญาณ
ที่สถาบันนี้ได้รับการประสาทโดยพระผู้ทรงบริบาลที่รักใคร่และทรง
อัจฉริยภาพ ต่อเมื่อด่านิยมที่ต่างกันเหล่านี้แต่ละอย่างได้รับความสำคัญ

[1] *Gleanings from the Writings of Bahá'u'lláh*, p. 118

[2] ศาสนิกชนที่ได้แต่งงานกับภรรยาคนแรกด้วยความเห็นอกเห็นใจ มาบัดนี้อยากได้รับ
อนุญาตให้แต่งงานกับหญิงที่ตนรัก โดยกล่าวว่าภรรยาของตนเห็นดีด้วยที่จะมีภรรยา
คนที่สอง

ชีวิตครอบครัวบาไฮ

อย่างเหมาะสม และอยู่บนพื้นฐานของการให้ร่างกายเป็นรองต่อศีลธรรม ให้กามเป็นรองต่อจิตวิญญาณเท่านั้น ความเลเย็ดและความหย่อนยานของความสัมพันธ์ในชีวิตสมรสที่ยุคเสื่อมของเรากำลังเป็นพยานอย่างน่าเศร้า จึงจะสามารถหลีกเลี่ยงได้ และชีวิตครอบครัวจะได้รับการฟื้นฟูกลับมาสู่ความบริสุทธิ์ดั้งเดิม และบรรลุมหาความหมายที่แท้จริงที่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าสถาปนาไว้

ท่านศาสนภิกษาจะอธิบายอย่างแรงกล้าที่สุดว่า โดยการได้รับแรงดลใจและการชี้นำโดยมาตรฐานของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ และเข้มแข็งด้วยความช่วยเหลือที่ไม่พลาดและการเสริมความแข็งแกร่งของพระบาฮาอุลลาห์ คุณจะสามารปรับความสัมพันธ์กับบุคคลต่างๆ ที่เกี่ยวข้องได้อย่างน่าพอใจ และดังนี้พบทางออกที่ถูกต้องสำหรับปัญหาที่ทำนายอย่างแน่นอนนี้ในชีวิตของคุณ [1]

ท่านโชกิ เอฟเฟนดิ

บาไฮมีภรรยามากกว่าหนึ่งคนได้ก็มีเพียงกรณีเดียวคือ บาไฮคนนั้นมีภรรยา มากกว่าหนึ่งคนมาก่อนที่ตนจะหันมานับถือศาสนาบาไฮ ซึ่งในกรณีนี้สามีควรรักษาสายสัมพันธ์นั้นต่อไป ไม่ละทิ้งหรือหย่ากับภรรยาบางคน เพื่อให้เหลือภรรยาเพียงคนเดียวตามกฎของศาสนาบาไฮ สิ่งนี้อาจเกิดขึ้นในสังคมบางแห่งที่ถือว่าการมีภรรยา มากกว่าหนึ่งคนเป็นเรื่องปกติธรรมดา เช่นเดียวกันสำหรับบาไฮที่เป็นมุสลิมมาก่อน และมีภรรยา มากกว่าหนึ่งคนก่อนที่ จะหันมานับถือศาสนาบาไฮ ก็ให้รักษาสถานภาพสมรสนั้นไว้ ซึ่งหมายความว่า เขาจะต้องรับผิดชอบเลี้ยงดูภรรยาทุกคนต่อไปไม่ทอดทิ้ง :

ดังที่ท่านศาสนภิกษาได้แจ้งไปยังธรรมสภาบางแห่งแล้ว เราไม่สามารถให้บุคคลใดเมื่อเปลี่ยนมาเป็นบาไฮสามสภิกชน ต้องยกเลิกสายสัมพันธ์เหล่านี้ที่พวกเขาสร้างมาก่อนที่มาเป็นบาไฮ...

ธรรมสภาต้องระลึกถึงสองประเด็น หนึ่งคือหากบาไฮทำการสมรสสองครั้งก่อนมาเป็นบาไฮ ดังที่ดูเหมือนจะเป็นวิธีปฏิบัติกันทั่วไปในส่วนนั้นของโลก เขาไม่ต้องแยกจากภรรยาคนใดคนหนึ่ง เพราะว่าเขาสมรสกับภรรยาสองคนนั้นมาก่อนที่เขาจะเป็นบาไฮ โดยธรรมดาแล้วเมื่อบุคคลหนึ่งเป็นบาไฮ เป็นไปไม่ได้เลยที่เขาจะมีภรรยาคนที่สอง สิ่งที่เขาทำมาก่อนที่จะเป็นบาไฮจะว่าไปแล้วไม่ใช่ความผิดของเขา สิ่งที่เขาทำหลังจากเป็นบาไฮเป็นความรับผิดชอบของเขาอย่างมาก และเขาต้องพยายามและทำให้ได้ตามกฎของพระบาฮาอุลลาห์ [2]

ท่านโชกิ เอฟเฟนดิ

[1] *Preserving Bahá'í Marriages* 2533 (1990), no. 16

[2] *Lights of Guidance* 2526 (1983), no. 779-80

3.4

ความเสมอภาคและการปรึกษาหารือระหว่างสามีและภรรยา

[Equality and consultation between husband and wife]

สตรีและบุรุษมีความเท่าเทียมกันตลอดมา และจะเท่าเทียมกันตลอดไป ในสายตาของพระผู้เป็นเจ้า อรุโณทัยสถานแห่งแสงสว่างของพระผู้เป็นเจ้า สตรีมีมายังทุกคนด้วยความเจิดจ้าเดียวกัน แท้จริงแล้วพระผู้เป็นเจ้าทรงสร้างสตรีสำหรับบุรุษ และสร้างบุรุษสำหรับสตรี ประชาชนผู้เป็นที่รักยิ่งที่สุด ณ เบื้องหน้าของพระผู้เป็นเจ้า คือผู้ที่แน่วแน่ที่สุดและผู้ที่ไม่เห็นอกกว่าผู้อื่นในด้านความรักที่มีต่อพระผู้เป็นเจ้า [1]

พระบาฮาอุลลาห์

สตรีและบุรุษถูกสร้างขึ้นมาให้มีความเท่าเทียมกันตั้งแต่ดั้งเดิมโบราณกาล แต่ที่สตรียังขึ้นมาเสมอภาคกับบุรุษไม่ได้มาเป็นเวลายาวนาน และพระศาสดาทั้งหลายในอดีตไม่สามารถสอนหลักธรรมแห่งความเสมอภาคระหว่างเพศได้ ก็เป็นเพราะว่ามนุษยชาติในอดีตยังไม่พร้อมที่จะรับหลักธรรมนี้ จนกระทั่งพระบาฮาอุลลาห์เสด็จมาเปิดเผยพระธรรมสำหรับยุคใหม่ สถานการณ์ของโลกจึงเริ่มเปลี่ยนแปลงไป และโลกมีความพร้อมมากขึ้นเรื่อยๆ ที่จะก้าวไปสู่อารยธรรมของยุคใหม่ที่มีองค์ประกอบของบุรุษและสตรี สมดุลอย่างเสมอกันมากกว่า :

โลกในอดีตถูกปกครองด้วยกำลัง และบุรุษได้ครอบงำสตรีเพราะบุรุษมีคุณลักษณะของการใช้กำลังและก้าวร้าวกว่าทั้งร่างกายและจิตใจ แต่สมดุลกำลังเปลี่ยนแปลง การใช้กำลังกำลังสูญเสียว่านาครอบงำ, ความตื่นตัวของจิตใจ การรู้ด้วยใจ และคุณลักษณะทางจิตวิญญาณแห่งความรักและการรับใช้ ซึ่งเป็นจุดแข็งของสตรี กำลังขึ้นมามีอิทธิพลเหนือกว่า ดังนั้นยุคใหม่จะเป็นยุคที่มีลักษณะของบุรุษเพศน้อยลง และเข้มขบอดมคติของสตรีเพศมากขึ้น หรือกล่าวให้ถูกต้องกว่านั้นคือ จะเป็นยุคที่อารยธรรมจะมีองค์ประกอบของเพศชายและเพศหญิงสมดุลอย่างเสมอกันมากขึ้น [2]

พระอัับดุลบาฮา

มรดกที่ฝ่ายชายรับมาจากบรรพบุรุษตั้งแต่โบราณ และสามารถบั่นทอนและทำลายความสงบสุขและความเจริญก้าวหน้าของชีวิตครอบครัวในยุคใหม่คือ อุปนิสัยการข่มสตรี ซึ่งอาจไม่มีประโยชน์เท่าใดนักหากเราเอาแต่ประณาม

[1] *Women*, Compilation 2529 (1986), no. 54

[2] *Women*, Compilation 2529 (1986), no. 25

ชีวิตครอบครัวมาใช่

ฝ่ายชายสำหรับมรดกที่เขารับมา แต่น่าจะดีกว่าถ้าเราสามารถช่วยฝ่ายชายให้ปรับทัศนคติเสียใหม่แล้วค่อยๆ เลิกนิสัยที่เป็นภัยนี้ ซึ่งอาจไม่ถนัดนักสำหรับผู้ชายบางคนที่จะทำได้เมื่อตนอยากจะทำอะไรแล้วถูกภรรยาคัดค้าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ชายที่ได้รับการเลี้ยงดูมาให้เป็นหัวหน้าครอบครัวแบบสมัยเก่าที่คอยตัดสินใจทุกอย่างเป็นบ้าน ด้วยต้องการจะหลีกเลี่ยงความก้าวร้าวและความขัดแย้งกับสามี ภรรยาอาจหาทางออกโดยการไม่แสดงความคิดเห็นที่จะขัดกับสามีต่างๆ ที่รู้ว่าความคิดนั้นไม่ถูก ปล่อยให้สามีคิดและเชื่อสิ่งนั้นต่อไป ซึ่งยอมไม่เป็นผลดีสำหรับสามีและครอบครัวไม่ว่าภรรยาจะยอมสยบสามีแบบจำใจหรือสมัครใจเพราะถูกเลี้ยงมาแบบโบราณให้เป็นข้างเท้าหลัง ก็ไม่เป็นการดีสำหรับชีวิตสมรส เพราะทั้งสามีและภรรยาจะไม่ก้าวหน้าเท่าที่ควร ครอบครัวในยุคใหม่จะพัฒนาได้ไม่เต็มที่ตามศักยภาพของตน หากบุรุษยังไม่ตระหนักในสังขรณ์ข้อนี้และเปิดใจให้กว้างขึ้น ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อทั้งสามีภรรยาและครอบครัวโดยรวม :

ตราบใดที่สตรีถูกขัดขวางไม่ให้บรรลุศักยภาพสูงสุดของตน ตราบนั้นบุรุษก็ไม่สามารถบรรลุความยิ่งใหญ่ที่อาจเป็นของตน [1]

พระอับดุลบาฮา

ดังที่คุณชี้ให้เห็นในจดหมายของคุณ สภายุติธรรมสากลได้กล่าวว่า โดยการอนุমানจากความรับผิดชอบจำนวนหนึ่งที่มอบให้บิดา อาจถือได้ว่าบิดาคือ "หัวหน้า" ครอบครัว อย่างไรก็ตามพจน์นี้มีได้มีความหมายเหมือนกับที่ใช้กันอยู่ทั่วไป แต่ควรแสวงหาความหมายใหม่ตามหลักธรรมแห่งความเสมอภาคระหว่างบุรุษและสตรี และคำแถลงของสภายุติธรรมสากลที่ว่า สามีและภรรยาไม่ควรข่มกันและกันอย่างไม่ยุติธรรม สภายุติธรรมสากลได้กล่าวไว้ก่อนหน้านี้อในการตอบคำถามจากศาสนิกชนคนหนึ่งว่า การใช้พจน์ "หัวหน้า" "ไม่ได้ให้สามีมีความเหนือกว่า หรือให้สิทธิพิเศษแก่สามีที่จะบั่นทอนสิทธิของสมาชิกคนอื่น ๆ ในครอบครัว" สภายุติธรรมสากลยังกล่าวด้วยว่า หากปรึกษาหารือกันด้วยความรักแล้วยังเห็นไม่ตรงกัน "บางเวลาภรรยาควรยอมตามสามี และบางเวลาสามีควรยอมตามภรรยา แต่ทั้งคู่ไม่ควรข่มกันและกันอย่างไม่ยุติธรรม" สิ่งนี้แตกต่างอย่างประจักษ์ชัดกับการใช้พจน์ "หัวหน้า" ตามธรรมเนียม ซึ่งมักสัมพันธ์กับสิทธิที่ไม่ถูกต้องในการตัดสินใจเมื่อสามีและภรรยาเห็นไม่ตรงกัน [2]

สภายุติธรรมสากล

[1] *Women*, Compilation 2529 (1986), no. 20

[2] *Family Life*, Compilation 2551 (2008), no. 34

ชีวิตครอบครัวมาไฮ

พฤติกรรมโบราณในการใช้อำนาจบาตรใหญ่ของสามี อาจแสดงออกโดยการพูดย่ำสิ่งทีตนต้องการอยู่ฝ่ายเดียว ไม่เปิดโอกาสให้ภรรยาของตนแสดงความคิดเห็น เวลาภรรยาจะพูดก็ถูกหาว่าไม่มีมารยาทที่มาขัดจังหวะ แสดงความก้าวร้าวด้วยคำพูดหรือสีหน้าท่าทาง ทำเป็นเย็นชาหรือหมางเมินเวลาภรรยาไม่เห็นด้วยกับตน เยาะเย้ยความคิดเห็นของภรรยา ถ้าภรรายังไม่ยอมสยบก็อาจใช้คำพูดที่รุนแรงก้าวร้าวยิ่งขึ้น และอาจถึงกับทำร้ายร่างกาย

หลักธรรมแห่งความเสมอภาคระหว่างบุรุษและสตรีในครอบครัว รวมถึงไม่ควรมีการใช้กำลังและความรุนแรงระหว่างสามีและภรรยาเพื่อทำร้ายร่างกายและจิตใจ เพื่อให้อีกฝ่ายเชื่อฟัง หรือเพื่อบรรลุความต้องการของตน :

มิตรสหายของพระเจ้าเป็นเจ้าของเครื่องมือระดับแห่งความยุติธรรม ความเป็นธรรม ความเมตตาและความรัก ดังเช่นที่พวกเขาไม่ยอมให้ตนเองเป็นจุดหมายของความโหดร้ายและการละเมิด ทำนองเดียวกัน พวกเขาไม่ควรยอมให้การใช้อำนาจบาตรใหญ่ดังกล่าวมาเยือนหญิงรับใช้ทั้งหลายของพระเจ้า แท้จริงแล้วพระองค์ทรงตรัสความจริงและบัญชาสิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อคนรับใช้และหญิงรับใช้ทั้งหลายของพระองค์ พระองค์คือพระเจ้าผู้ทรงคุ้มครองทุกคนที่อยู่ในโลกนี้และโลกหน้า [1]

พระบาฮาอุลลาห์

วิธีการใช้กำลังกับผู้อ่อนแอโดยผู้ที่มีร่างกายแข็งแรง เพื่อยัดเยียดความประสงค์และบรรลุความปรารถนาของตน เป็นการละเมิดคำสอนบาไฮอย่างน่าเกลียด ไม่มีเหตุผลสมควรสำหรับผู้ใดที่จะใช้กำลังหรือการคุกคามด้วยความรุนแรง เพื่อบีบบังคับอีกคนให้ทำสิ่งที่คนนั้นไม่อยากทำ พระอับดุลบาฮาทรงลิขิตไว้ว่า "ดูกร พวกเจ้าคนรักทั้งหลายของพระเจ้า! ในวัฏจักรนี้ของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธานุภาพ ความรุนแรงและการใช้กำลัง การกดดันและการกดขี่ ล้วนเป็นที่ประณาม" ขอให้ผู้ที่ถูกอารมณ์พาไปหรือไม่สามารถใช้วินัยควบคุมความโกรธของตน และถูกยั่วให้ใช้ความรุนแรงกับอีกคนหนึ่ง จงนึกถึงการประณามความประพฤติที่น่าขายหน้าดังกล่าวโดยการเปิดเผยพระธรรมของพระบาฮาอุลลาห์ [2]

สภายุติธรรมสากล

[1] *Women*, Compilation 2529 (1986), no. 54

[2] *Family Life*, Compilation 2551 (2008), no. 33

ชีวิตครอบครัวมาไฮ

สามีมาไฮไม่ควรตีภรรยา หรือปฏิบัติต่อภรรยาอย่างโหดร้ายไม่ว่าในรูปแบบใด การกระทำดังกล่าวเป็นความผิดต่อความสัมพันธ์ในชีวิตสมรสอย่างยอมรับไม่ได้ และขัดกับคำสอนของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

ความขาดแคลนคุณค่าทางจิตวิญญาณในสังคม นำไปสู่ความต่ำลงของเจตคติที่ควรควบคุมความสัมพันธ์ระหว่างเพศ ซึ่งผู้หญิงได้รับการปฏิบัติในฐานะที่ไม่มากไปกว่าเครื่องสนองความพอใจทางเพศ และไม่ได้รับความนับถือหรือมารยาทที่มนุษย์ทุกคนมีสิทธิ์จะได้^[1]

สภายุติธรรมสากล

เป็นที่ชัดเจนว่าสามีไม่ควรทารุณภรรยาไม่ว่าในรูปแบบใด ไม่ว่าจะด้านอารมณ์ จิตใจหรือทางกาย การกระทำที่น่าตำหนิดังกล่าวย่อมตรงกันข้ามกับความสัมพันธ์ที่เสมอภาคและเคารพกันและกัน ที่ธรรมลิขิตมาไฮบัญชาไว้ ซึ่งเป็นความสัมพันธ์ที่ถูกกำกับด้วยหลักการปรึกษาหารือและปราศจากการทารุณในรูปแบบใดๆ รวมถึงการใช้กำลังเพื่อบีบบังคับให้เชื่อฟังความประสงค์ของตน^[2]

สภายุติธรรมสากล

เมื่อความขัดแย้งทางความคิดเห็นและความเชื่อเกิดขึ้นระหว่างสามีและภรรยา นี่เป็นเรื่องน่าเศร้าเพราะไม่ต้องสงสัยว่านั่นบั่นทอนสายสัมพันธ์ทางจิตวิญญาณซึ่งเป็นที่มั่นของสายสัมพันธ์ในครอบครัว โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเวลาที่ยุ่งยาก อย่างไรก็ตามวิธีที่จะเยียวยาได้ไม่ใช่โดยการทำตัวในลักษณะที่หมางเมินอีกฝ่าย หนึ่งในจุดหมายทั้งหลายของศาสนาที่จริงแล้วคือการทำให้สายสัมพันธ์ในบ้านแน่นแฟ้นขึ้น ดังนั้นในกรณีทั้งหมดดังกล่าว ท่านนาย (พระอับดุลบาฮา) เคยแนะนำให้เชื่อฟังความปรารถนาของอีกฝ่ายและการอธิษฐาน จงอธิษฐานขอให้สามีของคุณค่อยๆ เห็นแสงสว่าง และในเวลาเดียวกันก็ทำตัวที่จะดึงเขาให้ใกล้เข้ามา ไม่ใช่มีอคติกับเขา^[3]

ท่านโชกิ เอฟเฟนดิ

แทนที่จะใช้ความก้าวร้าวเพื่อเอาชนะหรือหมางเมินเย็นชาต่อกัน เมื่อความเห็นไม่ตรงกันในบางเรื่อง สามีภรรยายุคใหม่ควรเรียนรู้ทักษะในการปรึกษาหารือกันอย่างเปิดเผยและน้ำใสใจจริง โดยไม่ใช่เล่ห์เหลี่ยมโนมน้าวให้อีกฝ่ายเห็นด้วยกับตน ตัวอย่างเช่น ภรรยาต้องการซื้ออะไรบางอย่างมาใช้ในบ้านแต่กลัวว่าสามีจะไม่เห็นด้วย จึงโกหกปั้นเรื่องขึ้นมาว่ามีเพื่อน

[1] *Family Life*, Compilation 2551 (2008), no. 33

[2] *Family Life*, Compilation 2551 (2008), no. 38

[3] *Family Life*, Compilation 2551 (2008), no. 17

ชีวิตครอบครัวมาใช่

หลายคนซื้อมาใช้แล้วดี เพื่อให้สามีคล้อยตาม ทำแบบนี้คงไม่ดี การเริ่มหัดโกหกกันและกันแม้ว่าจะเป็นเรื่องเล็กน้อย สามารถบั่นทอนความไว้วางใจซึ่งกันและกันในระยะยาว หากสามีภรรยาปรึกษาหารือกันด้วยเหตุผลอย่างตรงไปตรงมาแล้วยังไม่ตรงกัน ฝ่ายหนึ่งควรยอมอีกฝ่าย และอีกฝ่ายไม่ควรถือว่าตนเป็นฝ่ายชนะแล้วได้ใจ แล้วคอยชมคู่สมรสให้ยอมตามความต้องการของตนอีกในครั้งต่อไป :

พระบาทสมเด็จพระทรงเน้นความสำคัญของการปรึกษาหารือเช่นกัน เราไม่ควรคิดว่าวิธีแสวงหาการแก้ปัญหาที่คุ้มค่านี้ ถูกจำกัดอยู่ที่สถาบันบริหารของศาสนาเท่านั้น การปรึกษาหารือในครอบครัวโดยใช้การอภิปรายอย่างเต็มที่และเปิดเผย และตื่นตัวด้วยความตระหนักในความจำเป็นของความพอประมาณและความสมดุล สามารถเป็นยาครอบจักรวาลสำหรับความขัดแย้งในบ้าน ภรรยาไม่ควรพยายามข่มสามี และสามีไม่ควรพยายามข่มภรรยา [1]

สภายติธรรมสากล

ในกลุ่มใดก็ตามไม่ว่าจะปรึกษาหารือกันอย่างรักใคร่เพียงใด กระนั้นบางครั้งบางครั้งก็ยังไม่ตรงกันในบางประเด็น ในธรรมสภาปัญหาที่ไม่มีทางออกที่น่าพอใจนี้หาข้อยุติได้โดยคะแนนเสียงส่วนใหญ่ อย่างไรก็ตามจะมีเสียงส่วนใหญ่ไม่ได้เมื่อผู้เกี่ยวข้องมีเพียงสองคน ดังเช่นในกรณีของสามีและภรรยา ดังนั้นบางเวลาภรรยาควรยอมตามสามี และบางเวลาสามีควรยอมตามภรรยา แต่ฝ่ายหนึ่งไม่ควรข่มอีกฝ่ายอย่างไม่ยุติธรรม กล่าวโดยย่อความสัมพันธ์ระหว่างสามีและภรรยาควรถือตามบทอธิษฐานที่เปิดเผยโดยพระอัครบิดรบาฮา ซึ่งสวดกันอยู่บ่อยๆ ในพิธีสมรสบาไฮ : "แท้จริงแล้วทั้งสองสมรสกันด้วยความเชื่อฟังบัญชาของพระองค์ ขอทรงทำให้ทั้งสองเป็นเครื่องหมายแห่งความกลมเกลียวและความสามัคคีตราบจนสิ้นสุดของกาลเวลา" [2]

สภายติธรรมสากล

การปรึกษาหารือกันระหว่างสามีและภรรยาควรเป็นการกระทำด้วยความรักและความเห็นอกเห็นใจ ไม่ใช่นำมาใช้เป็นเครื่องมือตั้งแง่กับอีกฝ่ายว่า ห้ามตัดสินใจทำอะไรจนกว่าจะมาปรึกษาหารือกับฉันและให้ฉันเห็นด้วยก่อน เมื่อมีความเห็นอกเห็นใจและเข้าใจ การยอมกันและกันก็ไม่ใช่เรื่องยาก เช่น เมื่อจะตัดสินใจซื้อรถยนต์คันหนึ่ง ภรรยาที่ไม่ประสีประสาเกี่ยวกับรถยนต์อาจไม่มีความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้มากนัก เวลาปรึกษาหารือกับ

[1] *Family Life*, Compilation 2551 (2008), no. 31

[2] *Women*, Compilation 2529 (1986), no. 71

ชีวิตครอบครัวมาไฮ

สามีก็อาจโอนอ่อนยอมตามสามี หรือเวลาจะตัดสินใจซื้อเครื่องมือทำครัว สามีที่ไม่ประสีประสาเรื่องนี้ก็อาจยอมตามภรรยา หรือเวลาจะตัดสินใจลงทุนทำธุรกิจ หากภรรยามีพื้นฐานมาจากครอบครัวนักธุรกิจ ส่วนสามีมีพื้นฐานมาจากพ่อแม่ที่เป็นราชการ สามีก็อาจโอนเอียงยอมตามภรรยาที่มีประสบการณ์มากกว่าตน หากการตัดสินใจของคุณสมรสอยู่บนพื้นฐานของความรักและความเห็นอกเห็นใจ ก็คงไม่มีฝ่ายใดมาตั้งแง่ว่าอีกฝ่ายไม่ให้ความสำคัญกับตน ตัดสินใจโดยไม่มาปรึกษาตน แต่ถ้าจะให้ดีกว่านั้นก็คือฝ่ายที่รู้หรือมีประสบการณ์มากกว่า ควรอธิบายชี้แจงให้อีกฝ่ายรู้และเข้าใจให้ได้มากที่สุดว่าอะไรเป็นอะไร เพื่อว่าอีกฝ่ายจะสามารถเป็นคู่คิดและมีส่วนร่วมในการตัดสินใจได้ ซึ่งอาจจะดีกว่าการถือเอาอีกฝ่ายไม่รู้แล้วรวบรัดตัดสินใจไปเองคนเดียว ไม่อยากเสียเวลาอธิบายให้อีกฝ่ายฟัง ครอบครัวนั้นจะสว่างเมื่อคนในครอบครัวรู้จักปรึกษาหารือกันด้วยความเห็นอกเห็นใจ :

นภาแห่งอัจฉริยภาพสวรรค์ได้รับการส่องสว่างด้วยสองดวงตะวันแห่งการปรึกษาหารือและความเห็นอกเห็นใจ พวกเขาจึงปรึกษาหารือกันในทุกเรื่อง เนื่องด้วยการปรึกษาหารือคือตะเกียงส่องทางที่ชี้ทางสว่าง และเป็นผู้ประสาทความเข้าใจ [1]

พระบาฮาอูลลาห์

บุรุษบาไฮมีโอกาที่จะสาธิตให้โลกรอบๆ ตัวเห็นวิธีใหม่ในการจัดการกับความสัมพันธ์ระหว่างเพศ ซึ่งความก้าวร้าวและการใช้กำลังถูกขจัดไป และแทนที่ด้วยความร่วมมือและการปรึกษาหารือ สภายุติธรรมสากลได้ชี้ให้เห็นในการตอบคำถามที่ถามมาว่า ในความสัมพันธ์ในชีวิตสมรสสามีหรือภรรยาไม่ควรข่มกันและกันอย่างไม่ยุติธรรม บางครั้งสามีและภรรยาควรยอมตามความปรารถนาของอีกฝ่าย หากปรึกษาหารือกันแล้วก็ยังเห็นไม่ตรงกัน สามีภรรยาแต่ละคู่ควรกำหนดให้แน่ชัดว่าในสภาพแวดล้อมใดที่จะต้องยอมกัน [2]

สภายุติธรรมสากล

อย่างไรก็ตามไม่ควรเป็นที่เข้าใจผิดว่าความเสมอภาคระหว่างเพศหมายความว่าให้ทั้งชายและหญิงทำหน้าที่เดียวกัน ทำอะไรเหมือนกัน เช่นผู้ชายชกต่อยกัน ผู้หญิงก็ชกต่อยกันบ้าง ผู้ชายสูบบุหรี่กินเหล้า ผู้หญิงก็จะขอสูบบุหรี่กินเหล้าบ้าง ผู้ชายสำส่อน ผู้หญิงก็จะขอสำส่อนบ้าง ความเสมอภาคนี้หมายถึงความเสมอภาคทางโอกาส เช่น อาชีพการงาน

[1] *Tablets of Bahá'u'lláh*, p. 168

[2] *Family Life*, Compilation 2551 (2008), no. 33

ชีวิตครอบครัวมาใช่

บางอย่างที่สตรีมีความสามารถทำได้ ก็ไม่ควรถูกกีดกันหรือได้รับค่าจ้างต่ำกว่าบุรุษในระดับความสามารถและความรับผิดชอบที่เท่าเทียมกัน :

ความเสมอภาคระหว่างบุรุษและสตรีมิได้หมายความว่าถึง และในทางสรีระไม่สามารถหมายความว่าถึงบทบาทหน้าที่เดียวกัน, ในบางเรื่องสตรีทำได้ดีกว่าบุรุษ ในบางเรื่องบุรุษเหมาะกว่าสตรี ขณะที่ในมากมายหลายเรื่องความแตกต่างทางเพศไม่มีผลเลย, ความแตกต่างของบทบาทหน้าที่ปรากฏชัดที่สุดในชีวิตครอบครัว ความสามารถในการเป็นมารดา มีนัยที่กว้างไกลมากมาย ซึ่งเป็นที่ยอมรับอยู่ในกฎหมาย ตัวอย่างเช่น เมื่อเป็นไปไม่ได้ที่จะให้การศึกษาลูกทุกคน ลูกสาวจะได้รับโอกาสก่อนลูกชาย เนื่องด้วยมารดาคือผู้อบรมคนแรกของคนรุ่นต่อไป, เช่นกันด้วยเหตุผลทางสรีระ สตรีได้รับการยกเว้นบางข้อจากการถือศีลอด ซึ่งนำมาใช้ไม่ได้กับบุรุษ [1]

สภายุติธรรมสากล

คุณถูกที่เดียวในการกล่าวว่า บุรุษและสตรีมีคุณลักษณะพื้นฐานและเด่นต่างจากกัน, การแก้ไขปัญหาที่ไหวในคำสอนของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่ให้คุณสังเกตอย่างถูกต้อง ไม่ใช่ให้บุรุษกลายเป็นสตรีหรือให้สตรีกลายเป็นบุรุษ พระอับดุลบาฮาให้กฎแกไขปัญหาแก่เราเมื่อพระองค์สอนว่า คุณลักษณะและบทบาทหน้าที่ของบุรุษและสตรี "เติมความสมบูรณ์" ให้กันและกัน พระองค์อธิบายประเด็นนี้เพิ่มเติมให้กระจ่างเมื่อพระองค์กล่าวว่า "ยุคใหม่" จะเป็น "ยุคที่อารยธรรมจะมีองค์ประกอบของเพศชายและเพศหญิงสมดุลอย่างเสมอกันมากขึ้น" [2]

สภายุติธรรมสากล

สำหรับชีวิตครอบครัวนั้นตามที่ธรรมลิขิตบาไฮระบุและแสดงนัยไว้ ด้วยหัวใจที่อ่อนโยนกว่าสตรีจะมีความถนัดกว่าในเรื่องการดูแลครอบครัว เลี้ยงลูก ดูแลบ้านและบรรยากาศในบ้านให้มีความอบอุ่น ซึ่งภรรยาไม่ควรถือว่าเป็นเรื่องต่ำต้อยตามที่ผู้หญิงยุคใหม่บางคนอาจคิดกันว่า ความเสมอภาคกับผู้ชายหมายถึงสิทธิที่ตนไม่จำเป็นต้องมาดูแลบ้านหรือทำงานบ้าน อย่างไรก็ตามการดูแลบ้านไม่ได้หมายความว่าภรรยาจะต้องลงมือทำงานบ้านทุกอย่างด้วยตนเอง แต่ภรรยาอาจมีบทบาทคล้ายกับผู้จัดการที่สามารถขอความร่วมมือจากสามีและลูกช่วยทำงานบ้าน โดยแจกงานให้สามีและลูก หรืออาจจ้างคนมาช่วยทำงานบ้าน :

[1] *Women, Compilation 2529 (1986), no. 30*

[2] *Women, Compilation 2529 (1986), no. 34*

ชีวิตครอบครัวบาไฮ

ในบางเรื่องสตรีเหนือกว่าบุรุษ สตรีมีหัวใจอ่อนโยนกว่า ใจเปิดรับมากกว่า รู้ด้วยใจได้ดีกว่า [1]

พระอับดุลบาฮา

งานเลี้ยงดูเด็กบาไฮดังที่เน้นแล้วเน้นอีกในธรรมลิขิตบาไฮเป็นความรับผิดชอบหลักของมารดา ซึ่งแท้ที่จริงแล้วเอกสิทธิ์ที่ไม่มีเหมือนของเธอคือ การสร้างสภาพความเป็นอยู่ในบ้านที่เกื้อหนุนความผาสุกและความเจริญก้าวหน้าของลูกให้มากที่สุดทั้งทางวัตถุและจิตใจ [2]

ท่านโชกิ เอฟเฟนดิ

ในกรณีที่คุณแต่งงาน ย่อมเป็นหน้าที่ของคุณในฐานะที่เป็นภรรยาบาไฮที่ต้องไม่ละเลยหน้าที่ที่บ้าน ซึ่งที่จริงแล้วเป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญและใกล้เคียงของงานบาไฮทั่วไปของคุณ [3]

สภายติธรรมสากล

คุณถามเกี่ยวกับคำตักเตือนที่ว่าทุกคนต้องทำงาน และต้องการทราบว่านี่หมายความว่าอะไร ซึ่งเป็นภรรยาและมารดา ต้องทำงานหาเลี้ยงชีพดังที่สามีของคุณทำหรือไม่ เราได้รับการขอให้แนบข้อความที่ตัดตอนมาจากข่าวดีข้อที่สิบสองจากธรรมจารึกเบชาราทของพระบาฮาอุลลาห์มาให้คุณอ่านอย่างถ้วนถี่ คุณจะเห็นว่าคำสั่งการนั้นให้มิตรสหายประกอบอาชีพที่จะเป็นประโยชน์ต่อมนุษยชาติ การจัดการครัวเรือนเป็นงานที่มีเกียรติและความรับผิดชอบสูง ซึ่งมีความสำคัญขั้นมูลฐานสำหรับมนุษยชาติ [4]

สภายติธรรมสากล

แม้โดยธรรมชาติตามที่กล่าวมา สตรีจะมีความถนัดและเหมาะสมกว่าในเรื่องการดูแลครอบครัวและเลี้ยงลูก นั่นก็ไม่ได้หมายความว่าบทบาทของสตรีควรถูกจำกัดอยู่ที่บ้านเท่านั้น ที่จริงแล้วสตรีสามารถมีบทบาทนอกบ้านได้ตามแต่สถานการณ์ของครอบครัวและแต่ละระยะของชีวิต เช่น เมื่อลูกน้อยเติบโตพอควรแล้วมารดาก็สามารถกลับไปทำงานและมีบทบาทที่สำคัญในสังคม ดังนั้นเป็นเรื่องของสตรีแต่ละคนที่จะดูว่า ตนจะสามารถทำให้ดีที่สุดได้อย่างไรในการปฏิบัติหน้าที่หลักของตนในฐานะที่เป็นมารดาในด้านหนึ่ง

[1] *Women*, Compilation 2529 (1986), no. 21

[2] *Family Life*, Compilation 2551 (2008), no. 60

[3] *Family Life*, Compilation 2551 (2008), no. 23

[4] *Women*, Compilation 2529 (1986), no. 73

และในอีกด้านหนึ่งมีส่วนร่วมเท่าที่เป็นไปได้ในด้านอื่นๆ ของกิจกรรมต่างๆ ในสังคมที่เธอเป็นส่วนหนึ่ง :

อย่างไรก็ตามคำสอนบาไฮไม่ได้เรียกร้องให้สตรีถูกจำกัดอยู่ที่บ้าน และไม่ได้กำหนดเงื่อนไขให้สตรีมีบทบาทหน้าที่ที่บ้านอย่างเดียว ข้อบ่งชี้บางอย่างเกี่ยวกับบทบาทที่คาดการณ์ไว้สำหรับสตรีในอนาคตในยุคศาสนาบาไฮ มีอยู่ในคำแถลงของพระอับดุลบาฮาที่ว่า "สตรีต้องคืบหน้าและบรรลุพันธกิจของตนในทุกแผนกของชีวิต กลายเป็นผู้เท่าเทียมกับบุรุษ" และ

ในยุคศาสนาของพระบาฮาอูลลาห์ สตรีกำลังคืบหน้าเคียงข้างบุรุษ ไม่มีพื้นที่หรือกรณีใดที่พวกเขาจะตามไม่ทัน สตรีมีสิทธิ์เท่าเทียมกับบุรุษ และในอนาคตจะเข้าไปสู่ทุกสาขาของการบริหารสังคม ดังกล่าวจะเป็นการยกระดับของสตรีถึงขนาดที่ในทุกพื้นที่ของความพยายาม สตรีจะครอบครองระดับสูงสุดในโลกของมนุษย์ เจ้าจงวางใจได้, อย่ามองสภาพของสตรีในปัจจุบัน ในอนาคตโลกของสตรีจะส่องแสงที่เรืองรองสว่างไสว เพราะดังกล่าวคือพระประสงค์และจุดประสงค์ของพระบาฮาอูลลาห์ [1]

สภาพติธรรมสากล

ที่น่าสนใจเป็นพิเศษเกี่ยวกับหลักธรรมแห่งความเสมอภาคระหว่างเพศในโลกยุคใหม่ ซึ่งต่างจากธรรมเนียมและวัฒนธรรมทั่วไปที่มีมายาวนาน ที่ฝ่ายชายจะเป็นผู้ขอฝ่ายหญิงแต่งงาน คำสอนบาไฮแสดงนัยไว้ว่าในความเสมอภาคทางเพศนี้ ผู้หญิงก็มีสิทธิ์ขอฝ่ายชายแต่งงานได้เช่นกัน ซึ่งต้องอาศัยเวลาที่สิ่งนี้จะค่อยๆ กลายมาเป็นธรรมเนียมที่ยอมรับกันกว้างขวางขึ้นในสังคม :

คำถามจำนวนหนึ่งของคุณเกี่ยวเนื่องกับการปฏิบัติต่อสตรี และได้รับการพิจารณาดีที่สุดตามหลักธรรมแห่งความเสมอภาคระหว่างเพศที่แถลงไขไว้ในคำสอนบาไฮ หลักธรรมนี้มีมากกว่าการแถลงไขอุดมคติที่น่าชมเชย มีนัยที่ลึกซึ้งในทุกแง่ของความสัมพันธ์ทั้งหลายของมนุษย์ และต้องเป็นองค์ประกอบสำคัญของชีวิตในบ้านและชีวิตชุมชน การนำหลักธรรมนี้มาใช้จะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงนิสัยและวิธีปฏิบัติที่แพร่หลายมานานหลายศตวรรษ ตัวอย่างหนึ่งพบได้ในจดหมายในนามของท่านโชกิ เอฟเฟนดี ที่ตอบคำถามที่ว่า ประเพณีปฏิบัติที่ผู้ชายเป็นฝ่ายขอผู้หญิงแต่งงาน จะถูกเปลี่ยนแปลงโดยคำสอนบาไฮที่อนุญาตให้ผู้หญิงขอผู้ชายแต่งงานหรือไม่ คำตอบคือ "ท่านศาสนภิบาลปรารถนา

[1] *Family Life*, Compilation 2551 (2008), no. 115

ชีวิตครอบครัวมาไฮ

จะกล่าววว่า ระหว่างบุรุษและสตรีมีความเสมอภาคโดยสมบูรณ์ และไม่อนุญาตให้มีความแตกต่างหรือเอียงเอียงเข้าหาฝ่ายใด...” เมื่อเวลาผ่านไปซึ่งระหว่างนี้บุรุษและสตรีมาไฮพยายามนำหลักธรรมแห่งความเสมอภาคระหว่างเพศมาใช้ให้บริบูรณ์ขึ้น จะเกิดความเข้าใจที่ลึกซึ้งขึ้นเกี่ยวกับผลสืบเนื่องที่แตกแขนงออกไปกว้างไกลของหลักธรรมที่สำคัญนี้ ดังที่พระอับดุลบาฮากล่าวไว้ "จนกว่าความเสมอภาคระหว่างบุรุษและสตรีจะบังเกิดขึ้นจริงและได้รับการสถาปนาโดยบริบูรณ์ พัฒนาการทางสังคมขั้นสูงสุดของมนุษยชาติจะเป็นไปไม่ได้" [1]

สภายติธรรมสากล

3.5

การทำงานและการเงินของครอบครัว

[Work and family finances]

การเงินระหว่างสามีและภรรยาเป็นหนึ่งในปัญหาที่เกิดขึ้นได้บ่อยที่สุดในชีวิตสมรส นอกเสียจากว่า อุปนิสัยใจคอของทั้งคู่จะไปในกันได้ในเรื่องนี้ เช่น ถ้าฝ่ายที่มีรายได้มากกว่าหรือฐานะการเงินสูงกว่า มีนิสัยเมตตา เอื้อเฟื้อ เห็นอกเห็นใจ และฝ่ายที่มีน้อยกว่าเป็นคนมักน้อย รู้จักพอ ก็คงไปกันได้ดี ฝ่ายที่มีมากกว่าก็จะเป็นฝ่ายให้ด้วยความยินดี ฝ่ายหลังก็ไม่เรียกร้อง ไม่วโลภ และพึงพอใจตามแต่อีกฝ่ายจะให้ :

การให้และความเอื้อเฟื้อคือคุณลักษณะของเรา ขอความสุขสวัสดิ์จงมีแด่ผู้ที่ประดับตนเองด้วยคุณความดีของเรา [2]

พระบาฮาอูลลาห์

ดูกร สาระแห่งความมัวเมา! จงละความอยากได้ของคนอื่นและแสวงหาพึงพอใจ เพราะคนที่อยากได้ของคนอื่นจะอดเสมอ และคนมักน้อยเป็นที่รักและสรรเสริญเสมอ [3]

พระบาฮาอูลลาห์

เขาควรมักน้อยและเป็นอิสระจากความต้องการที่เกินควร [4]

พระบาฮาอูลลาห์

[1] *Family Life*, Compilation 2551 (2008), no. 33

[2] *The Hidden Words*, Persian no. 49

[3] *The Hidden Words*, Persian no. 50

[4] *The Kitáb-i-Íqán*, p. 193

ชีวิตครอบครัวมาใช่

ในทางตรงกันข้ามหากฝ่ายที่มีมากกว่าหวังสมบัติ ไม่ให้อีกฝ่ายมีสิทธิมาแตะต้องทรัพย์สินของตนเลย เงินเดือนฉันรายได้ฉัน เธอห้ามมาแตะค่าใช้จ่ายในบ้านต้องหารสองทุกอย่าง ทรัพย์สินก่อนสมรสของฉัน เธอห้ามมายุ่ง และฝ่ายที่มีน้อยกว่าก็จ้องแต่จะเอาเงินจากอีกฝ่าย หรือยังแถมมีญาติพี่น้องมายุแหย่ในเรื่องนี้อีก ก็คงยุ่งแน่ ท่านโชกิ เอฟเฟนดี เคยสั่งสอนมาใช่เกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้ :

ท่านศาสนภิกษารุสสิกมานานแล้วว่า...ในบางรายมาใช่ไม่ได้ดำเนินชีวิตตามอุดมคติของชีวิตสมรสที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอริยราชูปถัมภ์ท่านได้ทรงแนะนำไว้ พวกเขามีแนวโน้มที่จะถูกโน้มน้าวโดยคตินิยมในปัจจุบันและเจตคติที่เห็นแก่ตัวของประชาชนที่มีต่อสายสัมพันธ์ของชีวิตสมรส^[1]

ท่านโชกิ เอฟเฟนดี

"เจตคติที่เห็นแก่ตัว...ที่มีต่อสายสัมพันธ์ของชีวิตสมรส" ดังกล่าวเกิดขึ้นได้ไม่ยากหากชีวิตสมรสเป็นเพียง "สายสัมพันธ์ทางกาย" ซึ่งจะสะท้อนออกมาในเรื่องต่างๆ ที่เกี่ยวกับเงินทองและทรัพย์สิน เช่น การแบ่งกันรับผิดชอบค่าใช้จ่ายในครอบครัว การถือครองทรัพย์สินเงินทอง การทำนิติกรรม การไม่จดทะเบียนสมรส การทำพินัยกรรมซึ่งบางคู่อาจทำพินัยกรรมยกทรัพย์สินของตนให้ลูกหมัด ไม่ให้คู่สมรสของตนเลย ฯลฯ ปัญหาเหล่านี้จะเบาบางลงได้ถ้าชีวิตของคู่สมรสนั้นเป็น "การสมัครสมานกันทั้งร่างกายและวิญญาณ" ที่สามีและภรรยา "ห่วงใยความผาสุกของกันและกัน"

หากทำงานมีรายได้ฝ่ายเดียว ฝ่ายที่ไม่ได้ทำงานก็ควรเกรงใจอีกฝ่ายและคำนึงถึงความเหนื่อยยากของผู้ที่ทำงานหาเงิน โดยการใช้เงินด้วยความรอบคอบไม่สุ่ยสุร้าย ส่วนฝ่ายที่เป็นผู้หาเงินก็ไม่ควรคิดว่าเงินนั้นเป็นของตนคนเดียว แล้วถือว่าเป็นสิทธิ์ขาดของตนที่จะใช้เงินที่ตนหามาทำอะไรก็ได้ แต่ควรให้อีกฝ่ายได้รับรู้และมีส่วนร่วมปรึกษาหารือกันในการวางแผนอนาคตทางการเงินของครอบครัว หรือเวลาที่จะใช้เงินก้อนใหญ่ทำอะไรสักอย่างหรือเอาไปใช้นอกครอบครัว เช่น เอาเงินไปให้ญาติพี่น้องก็ไม่ควรตัดสินใจไปเองคนเดียวในลักษณะที่ดูเหมือนว่าไม่ "ห่วงใยความผาสุกของกันและกัน" เพราะความผาสุกของคู่สมรสส่วนหนึ่งขึ้นกับความมั่นคงทางการเงินของครอบครัว และจะไม่คุ้มเลยหากทำไปแล้วต่อมาทำให้ชีวิตสมรสของตนมีความสุขและไว้วางใจกันน้อยลง ในกรณีที่ทั้งคู่ต่างทำงานมีรายได้ ก็ควรปรึกษาหารือหาวิธีจัดการกับเรื่องเงินในครอบครัวอย่างเหมาะสม เช่น หากสามีมีรายได้เดือนละสามหมื่นบาท ภรรยามีรายได้เดือนละสองหมื่นบาท สามีก็อาจออกเงินเป็นค่าใช้จ่ายกองกลางในบ้านสามพันบาท ส่วน

[1] *Family Life*, Compilation 2551 (2008), no. 106

ชีวิตครอบครัวบาไฮ

ภรรยาออกแค่อสองพันบาท ก็อาจจะเหมาะสมกว่าที่ทั้งคู่ออกเงินคนละสองพันห้าร้อยบาท เพราะผู้ที่มีรายได้มากกว่าถ้าใจกว้างสักหน่อยแล้ว รับผิดชอบค่าใช้จ่ายในบ้านมากกว่าก็น่าจะดี :

ความใจกว้างเริ่มต้นเมื่อคนเราใช้จ่ายความมั่งคั่งของตนสำหรับตนเอง ครอบครัว และเพื่อนร่วมศาสนาผู้ยากไร้^[1]

พระบาฮาอุลลาห์

อย่างไรก็ตามคงไม่มีกฎเกณฑ์ที่ตายตัวสำหรับเรื่องการเงินในครอบครัว เพราะยังมีองค์ประกอบและปัจจัยต่างๆ อีกหลายอย่างที่แตกต่างกันไปในแต่ละครอบครัว ที่ต้องพิจารณาและคำนึงถึง เช่น ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งอาจต้องเอาเงินไปเจือจุนพ่อแม่ที่ตนในฐานะลูกมีหน้าที่ต้องกตัญญู ซึ่งแต่ละคู่ควรปรึกษาหารือกัน การพูดตกลงกันในเรื่องนี้เป็นสิ่งที่ดีมากและอาจกระตุ้นให้เกิดอารมณ์โกรธ กลัว ไม่สบายใจ ฯลฯ ได้ง่าย และอาจจะต้องหยุดพูดชั่วคราวหากเริ่มเกิดอารมณ์และความตึงเครียด การพูดความจริงไม่โกหก ให้เหตุผลที่จะต้องเอาเงินไปใช้นอกครอบครัว บนพื้นฐานของความรัก เห็นอกเห็นใจ ห่วงใยความผาสุกของกันและกัน ย่อมดีกว่าการใช้ชั้นเชิงอ้างโน่นอ้างนี่เพื่อจะเอาเปรียบทางการเงินกับอีกฝ่าย

ตามกฎของศาสนาบาไฮ มารดามีความรับผิดชอบโดยเบื้องต้นในการอบรมลูก จึงมีสิทธิ์ได้รับการเลี้ยงดูจากสามี ซึ่งไม่ได้หมายความว่าบทบาทของมารดาถูกจำกัดให้เป็นแม่บ้านอยู่กับบ้านเท่านั้น ในยุคนี้การอบรมเลี้ยงดูลูกเป็นภาระที่ผูกพันให้มารดาอยู่กับบ้านช่วงระยะเวลาหนึ่งเท่านั้น เมื่อลูกเติบโตและเข้าโรงเรียน มารดาจะเริ่มมีเวลามากขึ้น และสามารถกลับไปทำงานหารายได้ เช่นกันแม้สามีจะมีความรับผิดชอบโดยเบื้องต้นในการหาเงินเลี้ยงดูครอบครัว แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า หน้าที่ที่ถูกกำหนดไว้นี้จะปรับเปลี่ยนไม่ได้ เช่น ในบางช่วงเวลา เศรษฐกิจตกต่ำและมีการตกงานกันมาก สามีอาจตกงาน แต่ภรรยาอาจมีความสามารถเฉพาะบางอย่างที่ทำให้ตนมีงานทำ ซึ่งในกรณีนี้ถึงแม้สามีไม่มีสิทธิ์ที่ชัดเจนให้ภรรยาเลี้ยงดู แต่ภรรยาก็สามารถทำงานหารายได้มาเจือจุนครอบครัวและสามีได้โดยไม่ต้องให้สามีเรียกร้อง :

ในเรื่องคำถามของคุณว่ามารดาควรทำงานนอกบ้านหรือไม่ การพิจารณาเรื่องนี้ด้วยมุมมองของแนวคิดเกี่ยวกับครอบครัวบาไฮนั้นมีประโยชน์ แนวคิดนี้อยู่บนหลักการที่ว่าบุรุษมีความรับผิดชอบเบื้องต้นในการหาเงินจุนเจือครอบครัว และสตรีคือผู้อบรมหลักเบื้องต้นของลูก นี้

[1] *Tablets of Bahá'u'lláh*, p. 156

ไม่ได้แสดงนัยว่า บทบาทหน้าที่เหล่านี้ถูกกำหนดไว้อย่างตายตัว เปลี่ยนแปลงหรือปรับไม่ได้ เพื่อให้เหมาะกับสถานการณ์บางอย่างในครอบครัว และก็ไม่ได้หมายความว่าสถานที่ของสตรีถูกจำกัดอยู่กับบ้าน ในทางตรงกันข้ามแม้จะมีการมอบหมายความรับผิดชอบโดยเบื้องต้นไว้ ก็เป็นที่คาดการณ์ว่าบิดาย่อมมีบทบาทสำคัญในการอบรมลูก และสตรีก็สามารถเป็นผู้หาเลี้ยงครอบครัวได้เช่นกัน ดังที่คุณระบุมาอย่างถูกต้อง พระอับดุลบาฮาสนับสนุนสตรีให้ "มีส่วนร่วมอย่างเต็มที่และเท่าเทียมในกิจการทั้งหลายของโลก"

เกี่ยวกับข้อซักถามที่เจาะจงของคุณ การตัดสินใจเกี่ยวกับเวลาที่สามารถจะใช้ในการทำงานนอกบ้าน ขึ้นกับสภาพแวดล้อมในบ้านที่อาจแตกต่างกันในแต่ละช่วงเวลา การปรึกษาหารือกันในครอบครัวจะช่วยให้คำตอบ [1]

สภายุติธรรมสากล

3.6

การสร้างครอบครัวให้เป็นรากฐานของอารยธรรม

[Creating a family as the foundation for civilization]

การ "ยึดถือพระประสงค์ของพระเจ้า" ที่คุณสมรสกล่าวปฏิญาณตนในพิธีสมรสบาไฮนั้นมีนัยกว้างไกล เพราะนั่นย่อมาหมายความว่า คุณสมรสบาไฮจะดำเนินชีวิตตามคำสอนบาไฮ ให้กำเนิดและเลี้ยงดูลูกให้เติบโตขึ้นมาเป็นคนที่สามารถกำกับชีวิตของตนเองให้อยู่ในศีลในธรรม และเกื้อหนุนสังคมให้เจริญก้าวหน้า สร้างครอบครัวที่มีเกียรติ เป็นตัวอย่างและแสงสว่างแก่สังคม :

คุณสมรสควรอิมใจด้วยความเบิกบานและยินดีเสมอ และเป็นบ่อเกิดของความสุขสำหรับหัวใจของผู้อื่น คุณสมรสควรแสดงเป็นตัวอย่างสำหรับเพื่อนมนุษย์ สำแดงความรักที่แท้และจริงใจต่อกันและกัน และอบรมลูกในลักษณะที่จะประกาศกิตติศัพท์และความเลื่องชื่อของครอบครัวของตนไปกว้างไกล [2]

พระอับดุลบาฮา

ดูกร ลูกทั้งสองที่รักยิ่งของเรา! ข้าวงการสมรสของเจ้าทันใดที่มาถึงเราได้สื่อความนำยินดีและความเบิกบานอย่างไม่มีสิ้นสุดมา ขอความสรรเสริญจงมีแด่พระเจ้า วิหคที่ซื่อสัตย์คุณนั้นได้แสวงหาที่กำบังใน

[1] *Family Life*, Compilation 2551 (2008), no. 72

[2] *Family Life*, Compilation 2551 (2008), no. 9

ชีวิตครอบครัวมาไซ

รังเดียวกัน เราวิงวอนพระผู้เป็นเจ้า ขอพระองค์ทรงช่วยให้ทั้งคู่สามารถสร้างครอบครัวที่มีเกียรติ เพราะความสำคัญของการสมรสอยู่ที่การสร้างครอบครัวที่วิสุทธิ เพื่อว่าทั้งคู่ซึ่งเป็นราวกับเทียนจะให้ความสว่างแก่โลกด้วยอภินิหารทั้งหมด [1]

พระอับดุลบาฮา

หากสามีภรรยาไม่ยึดถือพระประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้า แต่หันมายึดถือความต้องการของตนเองหรือยอมจำนนต่อความประสงค์หรือความต้องการของอีกฝ่าย แทนที่จะยึดถือและยอมจำนนต่อพระประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้า สายสัมพันธ์ระหว่างทั้งสองจะไม่ใช่สายสัมพันธ์ของจิตวิญญาณ และอาจพาชีวิตสมรสของตนออกไปนอกครรลองธรรม ไปสู่ความเสื่อมและความตกต่ำ :

รักแท้เป็นไปไม่ได้้นอกจากว่าคนนั้นจะหันหน้ามาหาพระผู้เป็นเจ้า และถวิลหาความงามของพระองค์ [2]

พระอับดุลบาฮา

เจ้าถามว่า สามีสามารถขัดขวางภรรยาไม่ให้เข้ามารับแสงธรรม หรือภรรยาสามารถชักจูงสามีไม่ให้เข้าไปในอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้า ความจริงแล้วสามีหรือภรรยาไม่สามารถขัดขวางอีกฝ่ายไม่ให้เข้าไปในอาณาจักรสวรรค์ นอกจากว่าสามียึดติดภรรยาจนเกินไป หรือภรรยายึดติดสามีจนเกินไป ที่จริงแล้วเมื่อสามีหรือภรรยาบูชาอีกฝ่ายหนึ่งจนถึงกับตัดพระผู้เป็นเจ้าออกไป เมื่อนั้นสามีหรือภรรยาสามารถขัดขวางอีกฝ่ายไม่ให้หาทางเข้าไปสู่อาณาจักรของพระองค์ [3]

พระอับดุลบาฮา

หากสามีหรือภรรยายึดติดอีกฝ่ายหนึ่งจนถึงกับตัดพระผู้เป็นเจ้าหรือศาสนาออกไปจากชีวิตของตน แล้วยอมทำอะไรทุกอย่างเพื่อให้อีกฝ่ายพอใจและมีความสุข นั้นจะมีความเสี่ยง เพราะความสุขความพอนั้นอาจไม่อยู่ในครรลองธรรมหากไม่อิงกับคำสอนของศาสนาหรือพระผู้เป็นเจ้า และฝ่ายหนึ่งหรือทั้งสองฝ่ายอาจทำสิ่งที่ตนพอใจและมีความสุขโดยไม่คำนึงว่าสิ่งนั้นถูกหรือไม่ จะผิดต่อผู้อื่นหรือไม่ เอาเปรียบหรือทำให้ผู้อื่นเดือดร้อนหรือไม่ ไม่คำนึงว่าการกระทำนั้นจะผิดต่อสังคม ผิดต่อประเทศชาติหรือไม่ เช่น ช่วยกันสร้างฐานะของครอบครัวโดยการทำธุรกิจที่เป็นอบายมุข ทำมาหากินโดยการหลอกลวงหรือเอาเปรียบผู้อื่น หรือสร้างความหายนะแก่

[1] *Family Life, Compilation 2551 (2008), no. 46*

[2] *Tablets of 'Abdu'l-Bahá, p. 505*

[3] *Family Life, Compilation 2551 (2008), no. 15*

ชีวิตครอบครัวมาไฮ

ส่วนรวมเช่นกิจการที่ทำลายธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ดังนั้นหากสามีและภรรยา "ยึดถือพระประสงค์ของพระเจ้า" ทั้งคู่จะสามารถสร้างครอบครัวที่เป็นรากฐานของอารยธรรม โดยคำนึงอยู่เสมอว่าการแสวงหาผลประโยชน์ให้แก่ครอบครัว ควรอยู่บนพื้นฐานของความยุติธรรมและความเห็นอกเห็นใจผู้อื่น และต้องไม่เกินเลยจนก่อความเดือดร้อนต่อส่วนรวมหรือความเสียหายต่อสังคม ดังนี้เมื่อมีสามีภรรยาหลายๆ คู่ที่ยึดถือพระประสงค์ของพระเจ้า ก็จะมีหลายครอบครัวช่วยผลักดันสังคมไปสู่อารยธรรม

4

การหย่า

[Divorce]

ความรักระหว่างสามีและภรรยาต้องไม่เป็นทางกายล้วนๆ ไม่เพียงเท่านั้น แต่ต้องเป็นทางจิตวิญญาณและทางธรรม วิญญาณทั้งสองนี้ ต้องถือว่าเป็นวิญญาณดวงเดียวกัน เป็นเรื่องยากเพียงไรที่จะแบ่งแยกวิญญาณดวงเดียวกัน! ไม่เพียงเท่านั้น เป็นเรื่องยากมาก!

กล่าวโดยย่อ รากฐานของอาณาจักรของพระเจ้าตั้งอยู่บนความกลมเกลียวและความรัก ความเป็นหนึ่ง สัมพันธภาพและความสมัคสมาน ไม่ใช่อยู่บนความขัดแย้งโดยเฉพาะอย่างยิ่งระหว่างสามีและภรรยา หากสามีหรือภรรยากลายเป็นเหตุของการหย่า ผู้หนึ่งจะตกอยู่ในความยุ่งยากอย่างยิ่งโดยไม่ต้องสงสัย จะกลายเป็นเหยื่อของความหายนะอย่างน่าสะพรึงกลัว และจะประสบกับความเสียหายอย่างลึกซึ้ง ^[1]

พระอับดุลบาฮา

หากสามีและภรรยาใช้ชีวิตคู่ได้ตามคำสอนบาไฮดังที่กล่าวมาจนไปถึงจุดที่กลายเป็นเสมือนวิญญาณดวงเดียวกัน โชคชะตาที่ผันแปรในชีวิตนี้ย่อมไม่สามารถทำให้ทั้งคู่แตกร้างกันได้ แต่ก่อนที่จะไปถึงจุดนั้น ทิฐิ ความไม่มีวุฒิภาวะ กิเลส ฯลฯ ของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งหรือทั้งสองฝ่าย อาจทำให้ชีวิตคู่อับปางและนำไปสู่การหย่า ความไม่มีวุฒิภาวะอาจแสดงออกมาในรูปของความเห็นแก่ตัว ชอบใช้อารมณ์อย่างไม่มีเหตุผล ไม่รับผิดชอบ เรียงร้อยอย่างไม่สมเหตุผล ใช้จ่ายเงินทองอย่างเสียหาย พุดจาอย่างไม่สนใจว่าจะทำให้อีกฝ่ายเสียหายหรือไม่ และซำร้ายกว่านั้นก็คือ ไม่ยอมรับผิดชอบพร่องเหล่านี้ของตนเอง และไม่ยอมพุดจาปรึกษาหารือกันเพื่อแก้ปัญหา แต่กลับชอบใช้วิธีประชดประชัน ถ้าทั้งคู่เป็นแบบนี้คู่สมรสนั้นคงจะต้องจบจากโดยเร็ววัน แต่ถ้าฝ่ายหนึ่งมีความเป็นผู้ใหญ่และหนักแน่นสักหน่อย ก็คงพอจะประคับประคองชีวิตคู่นั้นต่อไปได้ ไม่ควรรีบหย่าเพราะทนคู่สมรสไม่ไหว อย่างน้อยก็เพราะว่าเราเป็นผู้ตัดสินใจแต่งงานกับเขาหรือเธอเอง เราก็ต้องรับผิดชอบต่อตัดสินใจของเราเองด้วย ไม่ควรคิดหาทางออกแบบง่ายๆ คือเลิกกันแล้วไปหาคนใหม่ดีกว่า ซึ่งก็ไม่แน่ว่าจะไปกันได้กับคนใหม่แค่ไหนหรือต้องเจออีก :

เมื่อเกิดความขัดแย้งหรือไม่สบอารมณ์กันเพียงเล็กน้อยระหว่างสามีและภรรยา ไม่ควรเกิดขึ้นว่าสามีคิดถึงการสมรสกับหญิงอื่น หรือพระเจ้าเป็น

[1] *Preserving Bahá'í Marriages*, Compilation 2533 (1990), no. 7

ชีวิตครอบครัวบาไฮ

เจ้าทรงห้าม ภรรยาที่คิดถึงการมีสามีใหม่ สิ่งนี้ขัดกับมาตรฐานของ
คุณค่าสวรรค์และความบริสุทธิ์ทางเพศที่แท้จริง [1]

พระอับดุลบาฮา

เรามักรู้สึกว่าความสุขของเราอยู่ในทิศทางหนึ่ง และกระนั้นหากเราต้อง
จ่ายอย่างหนักเกินไปสำหรับความสุขนั้น ในตอนจบเราอาจค้นพบว่าเรา
ไม่ได้ซื้ออิสรภาพหรือความสุขอย่างแท้จริง แต่เป็นเพียงสถานการณ์
ใหม่ของความคับข้องใจและความผิดหวัง [2]

ท่านโชกิ เอฟเฟนดิ

4.1

พยายามทุกวิถีทางเพื่อรักษาชีวิตสมรส

[Make every effort to preserve marriage]

สำหรับบาไฮศาสนิกชน เมื่อศึกษาจดหมายที่ท่านศาสนิกบาลเคยตอบบาไฮ
ที่เคยมีปัญหาในชีวิตสมรส จะพบว่าท่านให้บาไฮพยายามเต็มที่ทุกวิถีทาง
เพื่อรักษาชีวิตสมรสไว้ให้ได้ เพื่อเห็นแก่พระผู้เป็นเจ้า และเห็นแก่ลูกใน
กรณีที่มีลูกด้วยกันแล้ว เพราะหากชีวิตสมรสหรือชีวิตครอบครัวล่มสลาย
ย่อมส่งผลต่อสังคมโดยรวมด้วย :

เราบาไฮต้องตระหนักว่าในสังคมปัจจุบัน กระบวนการที่ตรงกันข้ามอย่าง
แท้จริงกำลังเกิดขึ้น คนหนุ่มสาวใส่ใจความปรารถนาของพ่อแม่ น้อยลง
ทุกที การหย่าถือเป็นสิทธิ์โดยธรรมชาติ และหย่ากันด้วยข้ออ้างที่ฟัง
ไม่ขึ้น ไม่มีเหตุผลพอและแย่มากที่สุด ผู้ที่แยกทางกันโดยเฉพาะอย่างยิ่ง
หากฝ่ายหนึ่งมีสิทธิ์ในการดูแลลูกโดยสมบูรณ์ ก็ยิ่งกว่าเต็มใจที่จะดู
แคลนความสำคัญของคู่สมรสอีกฝ่ายซึ่งในฐานะที่เป็นพ่อหรือแม่ ก็เป็น
เหตุให้ลูกเกิดมาในโลกนี้เช่นกัน โดยการยึดถือกฎและคำสอนบาไฮ
อย่างเคร่งครัด บาไฮต้องหยุดยั้งพลังกีดกร่อนเหล่านี้ที่กำลังทำลาย
ชีวิตในบ้านและความงามของสัมพันธ์ภาพในครอบครัวอย่างรวดเร็ว และ
กำลังทำลายโครงสร้างศีลธรรมของสังคม [3]

ท่านโชกิ เอฟเฟนดิ

ท่านคิดว่าคุณควรพยายามทุกวิถีทางไม่ให้ชีวิตสมรสแตก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
เพื่อเห็นแก่ลูกๆ ซึ่งเหมือนกับลูกทุกคนของพ่อแม่ที่หย่ากัน ได้แต่

[1] *Preserving Bahá'í Marriages*, Compilation 2533 (1990), no. 7

[2] *Preserving Bahá'í Marriages*, Compilation 2533 (1990), no. 29

[3] *Family Life*, Compilation 2551 (2008), no. 65

ชีวิตครอบครัวบาไฮ

ทนทุกข์จากความจงรักภักดีที่ขัดกัน เพราะพวกเขาถูกพรากจากพรของพ่อและแม่ในบ้านเดียวกัน ที่จะดูแลประโยชน์ของพวกเขา และรักพวกเขาเหมือนกัน [1]

ท่านโชกิ เอฟเฟนดี

ท่านเศร้าใจมากที่ได้ยินว่าชีวิตสมรสของคุณดูเหมือนจะล้มเหลวโดยสิ้นเชิง ข้าพเจ้าไม่จำเป็นต้องบอกคุณในฐานะที่เป็นบาไฮว่า บาไฮทุกคนควรพยายามทุกอย่างที่จะรักษาชีวิตสมรสไว้เพื่อเห็นแก่พระผู้เป็นเจ้ามากกว่าเพื่อเห็นแก่ตนเอง [2]

ท่านโชกิ เอฟเฟนดี

4.2

จัดการปัญหาโดยเร็วอย่าปล่อยให้

[Address the problem quickly, not leaving it unsolved]

ดังที่กล่าวไว้ในบทก่อน เมื่อเกิดปัญหาขึ้นระหว่างสามีและภรรยา ทั้งคู่ควรพยายามจัดการโดยเร็ว เพราะถ้ายิ่งปล่อยให้ยาวนานก็อาจจะยิ่งแย่หรือบานปลาย คู่สมรสนั้นควรใช้ทุกวิถีทางที่ทำได้เพื่อแก้ปัญหา ซึ่งอาจจะเป็นการเข้าหาที่ปรึกษามืออาชีพ ขอคำปรึกษาจากผู้ที่มีประสบการณ์ และสำหรับบาไฮ ยังสามารถปรึกษากับสถาบันบริหารศาสนาคือธรรมสภาได้อีกด้วย :

ท่านรู้สึกว่าคุณควรทำสิ่งที่สร้างสรรค์ และอย่าปล่อยให้สถานการณ์เลวร้ายยิ่งขึ้น เมื่อเงาแห่งการแยกทางกันทอดเข้ามา สามีและภรรยาควรพยายามทุกอย่างที่เป็นไปได้ที่จะเบี่ยงออกไปไม่ให้กลายเป็นจริง [3]

ท่านโชกิ เอฟเฟนดี

คุณและสามีไม่ควรลังเลที่จะปรึกษากับผู้ให้คำปรึกษามืออาชีพเกี่ยวกับชีวิตสมรสต่อไป ทั้งโดยที่ละคนและพร้อมกันถ้าเป็นไปได้ และใช้ประโยชน์จากคำปรึกษาประคับประคองด้วยที่อาจมาจากเพื่อนๆ ที่ฉลาดรอบคอบและมีวุฒิภาวะ คำปรึกษาของผู้ที่ไม่ใช่บาไฮก็อาจเป็นประโยชน์ แต่มักจำเป็นต้องปรับด้วยการมองแบบบาไฮ [4]

สภายุติธรรมสากล

[1] *Preserving Bahá'í Marriages*, Compilation 2533 (1990), no. 30

[2] *Preserving Bahá'í Marriages*, Compilation 2533 (1990), no. 32

[3] *Family Life*, Compilation 2551 (2008), no. 29

[4] *Preserving Bahá'í Marriages*, Compilation 2533 (1990), no. 38

ชีวิตครอบครัวบาไฮ

บ่อยครั้งที่สภาผู้พิธรรมสภาแนะนำศาสนิกชนในสถานการณ์ดังกล่าวให้ไปหาธรรมสภาเพื่อขอคำแนะนำและคำปรึกษา และให้ทำตามคำแนะนำนั้นในความพยายามที่จะปกป้องรักษาความสัมพันธ์ใน ชีวิตสมรส [1]

สภาผู้พิธรรมสภา

4.3

การหย่าทำได้หลังจากแยกกันอยู่หนึ่งปี

[Divorce is valid after a year of separation]

แม้ว่าตามกฎหมายบาไฮการหย่าเป็นที่อนุญาต กระนั้นก็เป็นที่ยอมรับอย่างยิ่ง และควรใช้เป็นหนทางสุดท้ายเท่านั้นเมื่อความพยายามทุกอย่างที่จะ ยับยั้งเปล่าประโยชน์และไม่ได้ผล [2]

ท่านโชกิ เอฟเฟนดี

สำหรับศาสนาบาไฮแม้ว่าการหย่าเป็นที่อนุญาต แต่ก็ถือว่าเป็นเรื่องร้ายแรง และเป็นที่ยอมรับอย่างยิ่ง อย่างไรก็ตามหลังจากที่พยายามทุกอย่างแล้ว ยังแก้ปัญหาไม่ได้ เมื่อนั้นทั้งคู่หรือฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งสามารถเข้าหาสถาบัน ศาสนาที่เรียกว่าธรรมสภาเพื่อขอหย่าได้ จะอยากันเองในเวลานั้นเลยไม่ได้ เพราะตามกฎหมายของบาไฮต้องมีการรอคอยหนึ่งปี เมื่อได้รับเรื่องการขอหย่า จากฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งหรือทั้งสองฝ่าย ธรรมสภาบาไฮมีหน้าที่ที่จะทำทุกอย่างเพื่อให้สามีภรรยาคืนดีกัน ถ้าไม่ได้ผลธรรมสภาก็จะกำหนดวันเริ่มต้นปี แห่งการรอคอย ซึ่งเป็นช่วงเวลาหนึ่งปีที่สามีและภรรยาจะต้องแยกกันอยู่ และในช่วงเวลาหนึ่งปีนี้จะไปเริ่มต้นความสัมพันธ์ใหม่กับชายหรือหญิงอื่น ไม่ได้ กฎหมายข้อนี้มีข้อดีหลายอย่างซ่อนอยู่ ซึ่งพอเห็นได้ตั้งแต่ขั้นตอน แรกที่กำหนดให้สามีและภรรยาเข้าหาธรรมสภาเพื่อขอหย่า ซึ่งหมายความว่าสามีหรือภรรยาหรือทั้งคู่ จะต้องเข้าไปชี้แจงเหตุผลที่มีน้ำหนักพอให้ กรรมการธรรมสภาบาไฮแก้คนฟังว่าทำไมอยู่ด้วยกันไม่ได้แล้ว ซึ่งจะช่วย ยับยั้งซึ่งใจให้สามีภรรยาคิดใหม่ให้ดีกว่า ความต้องการหย่าของตนนั้นมี เหตุผลพอหรือเปล่า :

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงเน้นความบริสุทธิ์ของชีวิตสมรสเป็นอย่างยิ่ง และศาสนิกชนควรพยายามเต็มที่ที่จะสร้างความกลมเกลียวในบ้านและ สถานการณ์ที่อย่างน้อยก็ไม่เลวสำหรับลูก แต่ถ้าหลังจากการอธิษฐาน

[1] *Preserving Bahá'í Marriages*, Compilation 2533 (1990), no. 45

[2] *Preserving Bahá'í Marriages*, Compilation 2533 (1990), no. 13

ชีวิตครอบครัวบาไฮ

และพยายามด้วยความเสียสละตนเองแล้ว ก็ยังเป็นไปไม่ได้เลย เมื่อ
นั้นทั้งคู่อาจใช้วิธีการหย่าได้^[1]

ท่านโชกิ เอฟเฟนดิ

ตามคัมภีร์อัคคีศาสตร์การหย่าเป็นที่ยอนุญาตแต่ก็เป็นที่ยปราชัย ทั้งสามีและ
ภรรยาที่มีสิทธิ์เท่าเทียมกันที่จะขอหย่า เมื่อใดก็ตามที่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งคิด
ว่าจำเป็นจริงๆ ที่จะต้องหย่า การหย่าจะมีผลบังคับแม้ว่าฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง
จะไม่ยอมรับ และหลังจากที่แยกกันอยู่หนึ่งปี ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่สามีมี
ข้อผูกพันในการเลี้ยงดูภรรยาและลูก^[2]

ท่านโชกิ เอฟเฟนดิ

เมื่อมีการขอหย่ามาที่ธรรมสภา ความคิดและการกระทำแรกของ
ธรรมสภาควรเป็นการทำให้คู่สมรสคืนดีกัน และรับประกันว่าทั้งคู่รู้ค่า
สอนบาไฮเกี่ยวกับเรื่องนี้ ถ้าเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า
ธรรมสภาจะสำเร็จและไม่จำเป็นต้องเริ่มต้นปีแห่งการรอคอย อย่างไรก็ตาม
ก็ตามหากธรรมสภาพบว่าตนไม่สามารถชักจูงฝ่ายที่เกี่ยวข้องให้ถอน
เรื่องขอหย่า ธรรมสภาต้องสรุปจากมุมมองนี้ว่า ดูเหมือนจะมีความ
เกลียดกันอย่างชนิดที่ไม่ได้ และธรรมสภาไม่มีทางเลือกนอกจากกำหนด
วันเริ่มต้นปีแห่งการรอคอย ในระหว่างปีนี้คู่สมรสมีความรับผิดชอบที่จะ
พยายามปรองดองข้อขัดแย้ง และธรรมสภามีหน้าที่ช่วยเหลือและให้
กำลังใจทั้งสอง แต่ถ้าปีแห่งการรอคอยสิ้นสุดลงโดยคืนดีกันไม่ได้ ต้อง
ให้หย่ากันได้^[3]

ท่านโชกิ เอฟเฟนดิ

ความรักที่เหือดแห้งลงคือสาเหตุสำคัญที่ทำให้สามีภรรยาไม่คอยจะห่วงใย
ความผาสุกของกันและกัน ไม่คอยจะเห็นอกเห็นใจกัน ไม่คอยจะอดทน
หรือให้อภัยกันเหมือนก่อน กระนั้นก็ตามหากปัญหายังอยู่ในระดับนี้ก็ยังมี
หวังที่คู่สมรสจะหวนคืนกลับมารักกันใหม่ได้ ถ้าสถานการณ์ยังไม่เลวร้ายไป
ถึงขั้นที่ว่า ทั้งคู่ "เกลียดกันอย่างชนิดที่ไม่ได้" ซึ่งถือเป็นเกณฑ์ที่ธรรมสภา
บาไฮจะอนุญาตให้หย่ากัน :

ความรักคือโอสถที่มีฤทธิ์แรงที่สุดอย่างแท้จริง ที่สามารถเปลี่ยนคนที่ใจ
ดำและต่ำช้าที่สุดให้เป็นดวงวิญญาณสวรรค์^[4]

ท่านโชกิ เอฟเฟนดิ

[1] *Preserving Bahá'í Marriages*, Compilation 2533 (1990), no. 20

[2] *Preserving Bahá'í Marriages*, Compilation 2533 (1990), no. 9

[3] *Preserving Bahá'í Marriages*, Compilation 2533 (1990), no. 42

[4] *Family Life*, Compilation 2551 (2008), no. 98

ชีวิตครอบครัวบาไฮ

ความเกลียดกันอย่างคินดีไม่ได้ที่เกิดขึ้นระหว่างสามีและภรรยา มิใช่เป็นเพียงการขาดความรักต่อคู่สมรสของตน แต่เป็นความเกลียดกันที่เปลี่ยนแปลงไม่ได้ เป็นเรื่องของธรรมชาติที่จะวินิจฉัยว่ามีความเกลียดกันนี้อยู่จริงก่อนจะกำหนดวันเริ่มต้นหนึ่งปีแห่งการรอคอย และธรรมชาติทำได้เมื่อมีการขอมาจากฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง โดยไม่ถูกโน้มน้าวจากการที่อีกฝ่ายหนึ่งไม่ต้องการหย่า

เมื่อวันเริ่มต้นปีแห่งการรอคอยถูกกำหนด เป็นหน้าที่ของสามีและภรรยาที่จะพยายามทุกอย่างเพื่อปรองดองข้อขัดแย้งและพยายามรักษาชีวิตสมรส ธรรมชาติมีหน้าที่เสนอความช่วยเหลือทุกอย่างให้แก่ทั้งสองในเรื่องนี้^[1]

ท่านโชกิ เอฟเฟนดี

หลังจากครบเวลาหนึ่งปีที่แยกกันอยู่และพยายามทุกอย่างแล้วเพื่อจะคินดี แต่สามีภรรยาก็ยังเกลียดกันอย่างคินดีไม่ได้ เมื่อนั้นธรรมชาติบาไฮอาจให้ทั้งคู่หย่ากันได้ นี่เป็นข้อดีอย่างหนึ่งที่ศาสนาบาไฮแม้จะห้ามปรามอย่างยิ่ง แต่ก็ไม่ถึงกับปิดประตูไม่ให้หย่ากัน เพราะมีตัวอย่างที่น่ากลัวให้เห็นในสังคมแล้วว่า หากสามีภรรยาเกลียดกันถึงขนาดนั้น แล้วต้องทนอยู่ด้วยกันเป็นสามีภรรยากันต่อไปโดยที่ฝ่ายหนึ่งต้องการหย่า แต่อีกฝ่ายหนึ่งไม่ยอมหย่า ผลที่ตามมาอาจร้ายแรงยิ่งกว่า ถึงกับฆ่ากันตายก็มีให้เห็นมาแล้ว :

การหย่าขึ้นกับความเห็นชอบและการอนุญาตของธรรมชาติ ในเรื่องดังกล่าวกรรมการธรรมชาติต้องศึกษาและได้สวนแต่ละกรณีอย่างอิสระและรอบคอบ หากมีมูลเหตุที่มีน้ำหนักสำหรับหย่า และพบว่าการคินดีกันเป็นไปได้เลย ความเกลียดกันนั้นรุนแรงและเป็นไปไม่ได้ที่จะขจัดออก เมื่อนั้นธรรมชาติอาจเห็นชอบให้หย่า^[2]

ท่านโชกิ เอฟเฟนดี

[1] *Preserving Bahá'í Marriages*, Compilation 2533 (1990), no. 37

[2] *Preserving Bahá'í Marriages*, Compilation 2533 (1990), no. 12

ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่และลูก
[Relationship between parents and children]

หน้าที่และความรับผิดชอบของสมาชิกต่างๆ ในครอบครัวในสมัยใหม่นี้ ธรรมเนียมปฏิบัติและให้เหตุผลไว้ ซึ่งมีบางอย่างต่างจากธรรมเนียมที่ปฏิบัติกันมาแต่อดีต เช่น การให้ความสำคัญกับลูกชายมากกว่า แต่สำหรับยุคใหม่นี้ ศาสนาบาไฮให้ความสำคัญของลูกสาวเด่นขึ้นมา ซึ่งสะท้อนอยู่ในคำสอนบาไฮที่ว่าในกรณีที่ครอบครัวมีข้อจำกัด ไม่สามารถส่งลูกเล่าเรียนได้ทุกคน ลูกสาวมีสิทธิ์ที่จะได้รับการศึกษาก่อนลูกชาย เช่นกันแม่สตรีในปัจจุบันมีค่านิยมมากขึ้นที่จะออกไปทำงานนอกบ้าน และถือว่างานบ้านงานเรือนไม่ใช่หน้าที่หลักสำหรับผู้หญิงสมัยใหม่ และบางคนถึงกับไม่ค่อยอยากเลี้ยงลูกเอง แต่คำสอนบาไฮก็ย้ำว่าการดูแลครัวเรือนเป็นหน้าที่หลักของสตรี และสตรีควรเลี้ยงดูลูกด้วยตนเอง :

ตามคำสอนของพระบาฮาอุลลาห์ ครอบครัวซึ่งเป็นหน่วยหนึ่งของมนุษย์ต้องได้รับการอบรมตามกฎหมายเกณฑ์แห่งความบริสุทธิ์ คุณความดี ทั้งปวงต้องสอนให้แก่ครอบครัว บุรณภาพของสายสัมพันธ์ในครอบครัว ต้องคำนึงถึงเสมอ สิทธิรายบุคคลของสมาชิกครอบครัวต้องไม่ถูกละเมิด สิทธิของบุตร บิดา มารดา ต้องไม่ถูกละเมิดและไม่เป็นไปตามใจชอบ ดังที่บุตรมีหน้าที่บางอย่างต่อบิดา ทำนองเดียวกันบิดามีหน้าที่บางอย่างต่อบุตร มารดา บุตรสาวและสมาชิกคนอื่นๆ ในครอบครัวมีเอกสิทธิ์บางอย่างของตน สิทธิและเอกสิทธิ์เหล่านี้ทั้งหมดต้องอนุรักษ์ไว้ กระนั้นความสามัคคีของครอบครัวต้องได้รับการค้ำจุน ความเสียหายต่อสมาชิกคนหนึ่งจะถือว่าเป็นความเสียหายของทุกคน ความสุขสบายของแต่ละคนจะถือเป็นความสุขสบายของทุกคน เกียรติของคนหนึ่งจะถือว่าเป็นเกียรติของทุกคน ^[1]

พระอับดุลบาฮา

สมาชิกทั้งหลายในครอบครัวล้วนมีหน้าที่และความรับผิดชอบต่อกันและกันและต่อครอบครัวโดยรวม ซึ่งแตกต่างกันไปในแต่ละคนเพราะสัมพันธ์ภาพตามธรรมชาติระหว่างพวกเขา บิดามารดามีหน้าที่ที่หลักหนีไม่ได้ในการอบรมลูก แต่ลูกไม่มีหน้าที่อบรมบิดามารดา ลูกมีหน้าที่เชื่อฟังบิดามารดา แต่บิดามารดาไม่ต้องเชื่อฟังลูก มารดาไม่ใช่บิดาเป็นผู้ให้กำเนิดลูก ให้นมลูกในวัยทารก จึงเป็นผู้อบรมคนแรกของลูก ดังนั้นลูกสาวจึงมีสิทธิ์ก่อนลูกชายที่จะได้รับการศึกษา และตามที่

[1] *Family Life*, Compilation 2551 (2008), no. 80

เลขานุการของท่านศาสนภิบาลเขียนในนามของท่าน "งานเลี้ยงดูเด็กบาไฮตั้งที่เน้นแล้วเน้นอีกในธรรมลิขิตบาไฮเป็นความรับผิดชอบหลักของมารดา ซึ่งแท้ที่จริงแล้วเอกลักษณ์ที่ไม่มีเหมือนของเธอคือ การสร้างสภาพความเป็นอยู่ในบ้านที่เกื้อหนุนความผาสุกและความเจริญก้าวหน้าของลูกให้มากที่สุดทั้งทางวัตถุและจิตใจ การฝึกฝนที่ลูกได้รับครั้งแรกจากมารดาจะเป็นรากฐานที่แข็งแกร่งที่สุดสำหรับพัฒนาการของเขาในอนาคต" ผลพวงจากความรับผิดชอบนี้ของมารดาคือ มารดามีสิทธิ์ได้รับการเลี้ยงดูจากสามี โดยสามีไม่มีสิทธิ์ที่ชัดเจนให้ภรรยาเลี้ยงดู หลักการที่ว่าสามีมีความรับผิดชอบในการหาเลี้ยงและคุ้มครองครอบครัวยังเป็นที่ยอมรับได้เช่นกันว่านำมาใช้ในกฎหมายเกี่ยวกับการตายที่ไม่มีพินัยกรรม ซึ่งกำหนดไว้ว่าเมื่อบิดาเสียชีวิต ที่อยู่อาศัยของครอบครัวจะตกอยู่กับลูกชายคนโตมิใช่ภรรยาหม้าย แต่ในเวลาเดียวกันลูกชายคนโตก็มีความรับผิดชอบที่ต้องดูแลมารดาของตน...

เหล่านี้คือสัมพันธภาพทั้งหมดภายในครอบครัว แต่ความสัมพันธ์ระหว่างบุรุษและสตรีมีวงที่กว้างกว่าในบ้านมาก และนี่เช่นกันเราควรพิจารณาในบริบทของสังคมบาไฮ ไม่ใช่ในบริบทของบรรทัดฐานของสังคมในอดีตหรือปัจจุบัน ตัวอย่างเช่น ถึงแม้ว่ามารดาคือผู้อบรมคนแรกของลูก และมีอิทธิพลหล่อหลอมที่สำคัญที่สุดในพัฒนาการของลูก บิดาก็มีความรับผิดชอบในการอบรมลูกเช่นกัน และความรับผิดชอบนี้หนักหน่วงถึงขนาดที่พระบาฮาฮุลลาห์ทรงกล่าวไว้ว่า บิดาที่ไม่รับผิดชอบเรื่องนี้จะเสียสิทธิ์ของความเป็นบิดา ทำนองคล้ายกันแม้ว่าความรับผิดชอบเบื้องต้นในการหาเงินเลี้ยงครอบครัวจะตกอยู่กับสามี นี้ไม่ได้แสดงนัยใดๆ ว่าสถานที่ของสตรีถูกจำกัดอยู่ที่บ้าน [1]

สภายติธรรมสากล

ปัญหาเกี่ยวกับการฝึกฝนเด็กและการดูแลเด็กกำพร้าเป็นเรื่องสำคัญยิ่ง แต่ที่สำคัญกว่าทั้งหมดคือการอบรมเด็กหญิง เพราะวันหนึ่งเด็กหญิงจะเป็นมารดา และมารดาคือครูคนแรกของลูก ในหนทางใดก็ตามที่มารดาเลี้ยงดูลูก ลูกก็จะเป็นเช่นนั้น และผลของการฝึกฝนครั้งแรกนั้นจะคงอยู่กับผู้นั้นไปตลอดชีวิต และยากที่สุดที่จะเปลี่ยนแปลง และมารดาที่ไม่ได้รับการศึกษาและการฝึกฝนจะอบรมลูกได้อย่างไร? ดังนั้นเป็นที่ชัดเจนว่าการอบรมเด็กหญิงจะมีผลตามมาอย่างใหญ่หลวงยิ่งกว่าการอบรมเด็กชาย ความจริงนี้มีความสำคัญยิ่ง และเรื่องนี้ต้องได้รับการดูแลด้วยความระมัดระวังและความอุทิศสูงสุด [2]

พระอับดุลบาฮา

[1] *Women*, Compilation 2529 (1986), no. 71

[2] *Bahá'í Education*, Compilation 2519 (1976), no. 84

5.1

หน้าที่ของพ่อแม่ที่มีต่อลูก

[Parents' duties to children]

หากเด็กถูกปล่อยปละละเลยให้เติบโตขึ้นมาโดยไม่ได้รับการอบรมสั่งสอน เป็นเรื่องยากเพียงไรที่เขาจะสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีเกียรติ นอกจากนี้เขาอาจกลายเป็นปัญหาสังคม และความประพฤติของเขาอาจเป็นที่รังเกียจของสังคม และไม่รู้ว่าจะใช้เวลาอีกยาวนานเท่าไรเขาถึงจะหลุดพ้นจากความทุกข์หรือความอดสูของการมีชีวิตอยู่ในสภาพดังกล่าว จึงนับได้ว่าเป็นเวรกรรมที่พ่อแม่ทำไว้กับลูกหากพ่อแม่ปล่อยให้ลูกเติบโตขึ้นมาตามยถากรรม :

เจ้าควรพิจารณาปัญหาของอุปนิสัยใจคอที่ดั่งงามว่ามีความสำคัญเป็นอันดับแรก เป็นหน้าที่ของบิดาและมารดาทุกคนที่จะให้คำแนะนำลูกเป็นช่วงเวลานาน และชี้แนะลูกในสิ่งต่างๆ ที่จะนำไปสู่เกียรตินิรันดร์ [1]

พระอับดุลบาฮา

การฝึกฝนอุปนิสัยใจคอของเผ่าพันธุ์มนุษย์เป็นหนึ่งในบทบัญญัติที่มีน้ำหนักที่สุดของพระเจ้า และอิทธิพลของการฝึกฝนดังกล่าว เหมือนกับอิทธิพลที่ดวงอาทิตย์มีต่อต้นไม้และผลไม้ เด็กๆ ต้องได้รับการเฝ้าดู คัดกรองและฝึกฝนอย่างรอบคอบที่สุด ความเป็นบิดามารดาที่แท้จริงและความปรานีของบิดามารดาอยู่ตรงนี้

ไม่เช่นนั้นแล้วเด็กๆ จะกลายเป็นวัชพืชที่เติบโตสะเปะสะปะ กลายเป็นต้นไม้รกรกที่ถูกสาป ไม่รู้ถูกผิด แยกไม่ออกระหว่างคุณลักษณะที่สูงส่งที่สุดของมนุษย์กับคุณลักษณะทั้งหมดที่ใจดำและต่ำทราม พวกเขาจะถูกเลี้ยงดูให้อวดดี และจะเป็นที่ขังของพระเจ้าเป็นนายผู้ทรงอภัย [2]

พระอับดุลบาฮา

มีหลายสิ่งซึ่งหากถูกละเลยจะสูญเปล่าและไม่เหลืออะไร บ่อยครั้งเพียงไรในโลกนี้ที่เราเห็นเด็กที่สูญเสียชีวิตบิดามารดา และไม่สามารถมีผลผลิตนอกจากว่าจะอุทิศความเอาใจใส่ต่อการอบรมและฝึกฝนเขา และผู้ที่ไม่มีผลผลิตนั้นตายเสียดีกว่ามีชีวิต [3]

พระบาฮาอูลลาห์

[1] *Family Life*, Compilation 2551 (2008), no. 48

[2] *Family Life*, Compilation 2551 (2008), no. 56

[3] *Bahá'í Education*, Compilation 2519 (1976), no. 11

ชีวิตครอบครัวบาไฮ

ดังนั้นในยุคใหม่นี้ศาสนาบาไฮถือว่าเป็นความผิดหากพ่อแม่และเลยไม่อบรมลูก ไม่ให้ลูกได้รับการศึกษา และบัญญัติให้การอบรมลูกเป็นข้อบังคับ ไม่ใช่ความสมัครใจ หากพ่อแม่ไม่ทำหน้าที่นี้ก็อาจถึงกับเสียสิทธิ์ของความเป็นพ่อแม่ ซึ่งสิทธิ์อย่างหนึ่งของความเป็นพ่อแม่ในศาสนาบาไฮคือสิทธิ์ในการยินยอมให้ลูกแต่งงาน :

ด้วยเหตุผลนี้เองในวัฏจักรใหม่นี้ การอบรมและการฝึกฝนลูกบ้านที่กไว้ ในคัมภีร์ของพระเจ้าเป็นเจ้าเป็นข้อบังคับ ไม่ใช่การสมัครใจ นั่นคือ บิดาและมารดาได้รับบัญชาว่าเป็นหน้าที่ที่จะพยายามเต็มกำลังในการฝึกฝนธิดาและบุตร ให้นำพวกเขาจากอกแห่งความรู้ เลี้ยงดูพวกเขาในอ้อมอกของวิทยาศาสตร์และศิลปะ หากบิดามารดาละเลยเรื่องนี้ พวกเขาจะต้องรับผิดชอบและควรถูกตำหนิ ณ ที่สถิตของพระเจ้าเป็นนายที่เข้มงวด [1]

พระอับดุลบาฮา

พระเจ้าทรงดำรงอยู่ก่อนยุคสมัยทรงหันพระพักตร์มาหาเจ้า กล่าวถึงเจ้าและเคียวเช็ญประชาชนของพระเจ้าให้อบรมลูกๆ ของตน หากบิดาละเลยบทบัญญัติที่มีน้ำหนักที่สุดนี้...เขาจะเสียสิทธิ์ของความเป็นบิดา และถูกนับว่ามีความผิดต่อหน้าพระเจ้า [2]

พระบาฮาอุลลาห์

ถึงแม้ว่ามารดาคือผู้อบรมคนแรกของลูก และมีอิทธิพลหล่อหลอมที่สำคัญที่สุดในพัฒนาการของลูก บิดาก็มีความรับผิดชอบในการอบรมลูกเช่นกัน และความรับผิดชอบนี้หนักหน่วงถึงขนาดที่พระบาฮาอุลลาห์ทรงกล่าวไว้ว่า บิดาที่ไม่รับผิดชอบเรื่องนี้จะเสียสิทธิ์ของความเป็นบิดา [3]

สภายติธรรมสากล

พระบาฮาอุลลาห์ทรงเน้นหน้าที่ของบิดามารดาที่มีต่อลูกเป็นอย่างยิ่ง และพระองค์ทรงเร่งเร้าลูกให้มีความกตัญญูในหัวใจต่อบิดามารดา ผู้ซึ่งเขาต้องพยายามทำให้ยินดีเสมอในฐานะที่เป็นวิธีการทำให้พระเจ้าเองยินดี อย่างไรก็ตามพระองค์ทรงบอกว่าในสภาพแวดล้อมบางอย่าง บิดามารดาอาจถูกตัดสิทธิ์ของความเป็นบิดามารดา อันเป็นผลมาจากการกระทำของตน สภายติธรรมสากลมีสิทธิ์ที่จะออกกฎเกี่ยวกับเรื่องนี้

[1] *Family Life*, Compilation 2551 (2008), no. 47

[2] *Family Life*, Compilation 2551 (2008), no. 40

[3] *Women*, Compilation 2529 (1986), no. 71

ชีวิตครอบครัวมาใช่

สำหรับปัจจุบันสภาพศีลธรรมสากลวินิจฉัยว่าควรเสนอมารดาให้ตนพิจารณาในทุกกรณีที่การปฏิบัติตนและอุปนิสัยใจคอของบิดาหรือมารดา ดูเหมือนว่าไม่คู่ควรที่จะมีสิทธิ์ของความเป็นบิดามารดา ดังเช่นสิทธิ์ในการยินยอมให้สมรส^[1]

สภายติธรรมสากล

ในฐานะที่เป็นผู้ให้กำเนิดลูก พ่อแม่จึงมีหน้าที่อบรมสั่งสอนลูกตั้งแต่วัยทารก เด็กจะโตขึ้นมาเป็นคนมีคุณธรรมหรือไม่มีคุณธรรม จะเป็นคนซื่อตรงหรือคนคด จะใฝ่สูงหรือใฝ่ต่ำ จะเชื่อฟังหรือไม่เชื่อฟังพ่อแม่ จะกตัญญูหรือไม่กตัญญูต่อพ่อแม่ ขึ้นอยู่กับการอบรมเลี้ยงดูเขาในวัยเด็กนี่เอง เป็นสำคัญ :

เด็กๆ เป็นราวกับกิ่งที่สดและเขียว พวกเขาจะเติบโตในหนทางใดก็ตามที่เจ้าฝึกฝนพวกเขา จงเอาใจใส่ที่สุดในการให้อุดมคติและเป้าหมายที่สูงส่งแก่พวกเขา เพื่อว่าเมื่อบรรลุวุฒิภาวะ พวกเขาจะฉลาดล้ำแสงมาบนโลกเหมือนกับเทียนที่สว่างไสว และจะไม่มีมลทินของตัณหาและกิเลสในหนทางของสัตว์ ไม่เอาใจใส่และไม่ตระหนักรู้ แต่จะมุ่งมั่นบรรลุเกียรติคุณอันรุ่งโรจน์และได้มาซึ่งความเป็นเลิศทั้งปวงของความเป็นมนุษย์^[2]

พระอับดุลบาฮา

มารดาคือครุคนแรกของเด็ก เพราะเมื่อเริ่มต้นของชีวิต เด็กนั้นสดชื่นและอ่อนนุ่มดังกิ่งอ่อน และสามารถฝึกฝนไปในลักษณะใดๆ ที่เจ้าปรารถนา หากเจ้าเลี้ยงดูเด็กให้ซื่อตรง เด็กจะเติบโตเป็นคนตรงได้ สัตว์ส่วนที่สมบูรณ์ เป็นที่ชัดเจนว่ามารดาคือครุคนแรก และมารดาตัวเองคือผู้ที่ปลูกฝังอุปนิสัยใจคอและการปฏิบัติตัวของเด็ก^[3]

พระอับดุลบาฮา

ขอให้มารดาถือว่าอะไรก็ตามที่เกี่ยวข้องกับการอบรมลูกมีความสำคัญอันดับแรก ขอให้มารดาพยายามทุกอย่างในเรื่องนี้ เพราะเมื่อกิ่งยังเขียวและอ่อน กิ่งนั้นจะเติบโตไปในทิศทางใดก็ตามที่เจ้าฝึกฝน ดังนั้นเป็นหน้าที่ของมารดาที่จะเลี้ยงดูลูกน้อยดังเช่นคนสวนดูแลต้นอ่อน ขอให้พวกเขาพยายามทั้งกลางวันและกลางคืนที่จะปลูกฝังความศรัทธา

[1] *Family Life*, Compilation 2551 (2008), no. 78

[2] *Bahá'í Education*, Compilation 2519 (1976), no. 78

[3] *Bahá'í Education*, Compilation 2519 (1976), no. 88

ชีวิตครอบครัวบาไฮ

*และความมั่นใจ ความกลัวพระผู้เป็นเจ้า ความรักของพระผู้เป็นที่รักยิ่ง
ของภพทั้งหลาย คุณสมบัติและบุคลิกลักษณะที่ดีในตัวลูก* [1]

พระอับดุลบาฮา

ในสังคมปัจจุบันการสตรีบางคนอาจรู้สึกว่าการเป็นมารดาเลี้ยงลูกอยู่กับบ้านดูเหมือนเป็นเรื่องที่ไม่น่าภาคภูมิใจ และเมื่อบวกกับปัจจัยทางเศรษฐกิจ มารดาจำนวนมากจึงรีบกลับไปทำงานหลังคลอดลูกไม่นาน ไม่ได้ให้ความสำคัญมากพอแม้แต่จะเลี้ยงลูกด้วยนมของตน ซึ่งนอกจากจะช่วยสร้างสายใยและความผูกพันกับลูกน้อยแล้ว ยังดีต่อสุขภาพของลูกมากกว่าอย่างที่ไม่มียาหรือวิตามินใดทดแทนได้ ถ้าหากตระหนักในความสำคัญของการเลี้ยงดูลูกน้อยตั้งที่กล่าวมา มารดาทั้งหลายอาจเปลี่ยนใจและพยายามมากขึ้นที่จะอบรมเลี้ยงดูลูกด้วยตัวเองตั้งแต่วัยทารก แทนที่จะส่งไปยังสถานรับเลี้ยงเด็กหรือจ้างคนมาเลี้ยง เพราะคงไม่มีใครที่สามารถ "กำหนดความสุข ความยิ่งใหญ่ในอนาคต ความมีมารยาท การเรียนรู้และวิจารณ์ ความเข้าใจ และความศรัทธาของลูกน้อย" ได้ดีไปกว่ามารดา :

*เพราะมารดาคือผู้อบรมคนแรก คือครูที่ปรึกษาคนแรก และที่จริงแล้ว
มารดาตัวเองคือผู้ที่กำหนดความสุข ความยิ่งใหญ่ในอนาคต หนทางที่มี
มารยาท การเรียนรู้และวิจารณ์ ความเข้าใจและความศรัทธาของ
ลูกน้อย* [2]

พระอับดุลบาฮา

ในเรื่องของคำถามเกี่ยวกับการฝึกฝนเด็กเมื่อพิจารณาการเน้นของพระ
บาฮาอูลลาห์และพระอับดุลบาฮาว่าความจำเป็นสำหรับบิดามารดา ที่
จะต้องฝึกฝนลูกๆ ขณะที่ยังเยาว์วัย ดูเหมือนน่าปรารถนาว่าถ้าลูกๆ
ได้รับการฝึกฝนครั้งแรกที่บ้านโดยมือของมารดาของตน แทนที่จะถูก
ส่งไปยังสถานรับเลี้ยงเด็ก, อย่างไรก็ตามหากสภาพแวดล้อมบีบบังคับ
มารดาบาไฮให้ใช้วิธีหลัง ก็ไม่มีข้อคัดค้าน [3]

ท่านโชกิ เอฟเฟนดิ

แนวคิดของบาไฮเกี่ยวกับบทบาทของสตรีในสังคมนั้นไม่มีที่เหมือน
ต่างจากแนวโน้มในปัจจุบันที่ลดค่าของความเป็นมารดา ศาสนาบาไฮ
ยืนยันว่าบทบาทหน้าที่นี้มีความรับผิดชอบสูง และสำคัญยิ่งต่อ
พัฒนาการที่มั่นคงของคนรุ่นต่อไป และต่อการสร้างและบำรุงอารย

[1] *Family Life*, Compilation 2551 (2008), no. 49

[2] *Family Life*, Compilation 2551 (2008), no. 94

[3] *Family Life*, Compilation 2551 (2008), no. 61

ชีวิตครอบครัวมาไฮ

ธรรมที่ก้าวหน้าอยู่เสมอ การมอบความรับผิดชอบเบื้องต้นให้แก่มารดา ในการอบรมลูก มาจากความจริงที่ว่ามารดาเป็นผู้ให้กำเนิดทารก, เจตคติ การอธิษฐานของมารดา แม้กระทั่งสิ่งที่เธอทานและสภาพร่างกายของเธอ มีอิทธิพลอย่างใหญ่หลวงต่อลูกกระหว่างที่ยังอยู่ในครรภ์^[1]

สภายติธรรมสากล

การเน้นความสำคัญของมารดาในฐานะที่เป็นครูคนแรกของลูก ไม่ได้ให้บิดา ละเลยบทบาทของตนในการอบรมลูกเช่นกัน ซึ่งมีความสำคัญยิ่งดังที่กล่าวไว้แล้วว่า หากบิดาละเลยหน้าที่ในการอบรมลูกก็จะ "เสียสิทธิ์ของความเป็นบิดา" ธรรมชาติกำหนดให้มารดาเป็นครูคนแรกของลูก เพราะมารดาคือผู้อุ้มท้อง คลอดลูก ให้นมลูก และเลี้ยงดูลูกน้อยตั้งแต่เริ่มต้นชีวิต ดังนั้น ทารกจะหันเข้าหามารดาก่อนใคร นี้ไม่ได้เป็นการลดทอนบทบาทของบิดา ในการอบรมลูก ซึ่งจะตามมาทีหลังเมื่อลูกเติบโตขึ้น :

การที่ครูคนแรกของเด็กคือมารดาไม่ควรเป็นที่ตกใจ เพราะทารกจะหันเข้าหามารดาก่อนโดยเบื้องต้น การกำหนดเงื่อนไขของธรรมชาติเช่นนี้ มิได้ลดทอนบทบาทของบิดาในครอบครัวมาไฮ อีกครั้งเช่นกัน ความเสมอภาคของสถานภาพมิได้หมายถึงบทบาทหน้าที่เหมือนกัน^[2]

สภายติธรรมสากล

เมื่อเด็กเกิดมา เธอ (มารดา) นี้เองคือผู้ที่ได้รับการประสาทโดยพระเจ้า เป็นเจ้าด้วยนม ซึ่งเป็นอาหารชนิดแรกที่ย่อยง่ายไว้สำหรับทารก และที่มุ่งหมายไว้ถ้าเป็นไปได้คือ มารดาควรอยู่กับทารกเพื่อฝึกฝนและช่วยพัฒนาการของลูกในช่วงวันและเดือนแรกๆ ของชีวิต นี้ไม่ได้หมายความว่า บิดาไม่รัก ไม่อธิษฐานให้ หรือไม่เอื้ออาทรทารก แต่เนื่องด้วยบิดามีความรับผิดชอบโดยเบื้องต้นในการหาเลี้ยงครอบครัว เวลาของบิดาที่จะอยู่กับลูกจึงจำกัดเป็นธรรมดา ขณะที่มารดาโดยปกติแล้วอยู่กับทารกอย่างใกล้ชิดในช่วงเวลาที่ก่อร่างอย่างเข้มข้นนี้ ซึ่งทารกกำลังเติบโตและพัฒนาอย่างรวดเร็วยิ่งกว่าเวลาอื่นใดอีกตลอดชีวิต เมื่อลูกมีอายุมากขึ้นและพึ่งตนเองได้มากขึ้น ลักษณะความสัมพันธ์ของลูกกับมารดาและบิดาจะปรับเปลี่ยนไป และบิดาสามารถมีบทบาทมากขึ้น^[3]

สภายติธรรมสากล

[1] *Family Life*, Compilation 2551 (2008), no. 115

[2] *Women*, Compilation 2529 (1986), no. 68

[3] *Family Life*, Compilation 2551 (2008), no. 73

ชีวิตครอบครัวบาไฮ

บิดาต้องพยายามอบรมบุตรชายอยู่เสมอ และให้เขาคุ่นเคยกับคำสอนสวรรค์ บิดาต้องให้คำแนะนำและเคี่ยวเข็ญบุตรชายตลอดเวลา สอนการปฏิบัติตนและอุปนิสัยใจคอที่น่าสรรเสริญแก่เขา ช่วยให้เขาสามารถรับการฝึกฝนที่โรงเรียน และรับการสั่งสอนในศิลปะและวิทยาศาสตร์ที่ถือว่ามีความประโยชน์และจำเป็น กล่าวโดยย่อ ขอให้บิดาปลูกฝังคุณความดีและความสมบูรณ์ของโลกแห่งความเป็นมนุษย์ในจิตใจของบุตรชายเหนืออื่นใดบิดาควรให้บุตรชายระลึกถึงพระผู้เป็นเจ้าอยู่ตลอดเวลา เพื่อว่าการเดินของเส้นเลือดดำและเส้นเลือดแดงของเขาจะส่งชีพจรด้วยความรักของพระผู้เป็นเจ้า ^[1]

พระอับดุลบาสฮา

ถึงแม้ว่าการเลี้ยงดูลูกในส่วนของการดำนานั้นยิ่งใหญ่มาจริง ๆ เราก็รู้สึกว่าเป็นสิ่งสำคัญยิ่งที่ความสำคัญของความรับผิดชอบที่ธรรมลิขิตบาไฮมอบให้แก่บิดาในเรื่องนี้ต้องไม่ถูกประเมินต่ำไป มีแนวโน้มในปัจจุบันที่บิดาจะทิ้งการอบรมลูกไว้ให้กับมารดาในระดับที่ไม่สมเหตุผลเลย และเราไม่ต้องการให้เกิดความรู้สึกว่าคำสอนบาไฮยืนยันเจตคติดังกล่าว ^[2]

สภายุติธรรมสากล

5.2

หน้าที่ของลูกที่มีต่อพ่อแม่

[Children's duties to parents]

ตอนยังเป็นเด็กน้อย ลูกเชื่อฟังพ่อแม่โดยธรรมชาติ เพราะลูกยังพึ่งตัวเองไม่ได้และยังไม่มีความคิดอ่านเป็นของตนเอง จึงต้องพึ่งพาพ่อแม่ พึ่งพาการอบรมสั่งสอนของพ่อแม่ อย่างไรก็ตามเมื่อเติบโตขึ้น พึ่งตนเองได้มากขึ้น มีความคิดอ่านเป็นของตนเองและมีอิสระในการดำเนินชีวิตของตน ก็ไม่ได้หมายความว่าลูกไม่ต้องเชื่อฟังพ่อแม่อีกต่อไป เป็นความยุติธรรมอย่างยิ่งที่ลูกจะต้องเคารพนับถือ ดูแลความสุขสบายและรับใช้ผู้ที่ให้ชีวิตและเลี้ยงดูเขามาด้วยความพากเพียร ความเจริญรุ่งเรืองของโลกในโลกรู้และโลกหน้า ขึ้นอยู่กับความยินดีของพ่อแม่ ความสำคัญของการเคารพสิทธิของพ่อแม่เห็นได้จาก การที่พระบาสฮาอุลลาห์ทรงกำหนดให้เป็นหน้าที่ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดรองจากการยอมรับพระผู้เป็นเจ้า :

ผลไม้มันที่คู่ควรที่สุดกับพฤษชาแห่งชีวิตของมนุษย์คือความไว้วางใจได้และความมีศีลธรรม วาจาสัตย์และความจริงใจ แต่ที่ยิ่งใหญ่กว่าทั้งหมด

[1] *Family Life*, Compilation 2551 (2008), no. 55

[2] *Family Life*, Compilation 2551 (2008), no. 76

ชีวิตครอบครัวบาไฮ

หลังจากการยอมรับเอกภาพของพระผู้เป็นเจ้า ความสรรเสริญและสดดี จงมีแด่พระองค์ คือการเคารพสิทธิของบิดามารดา คำสอนนี้ได้รับการ กล่าวไว้ในคัมภีร์ทั้งหมดของพระผู้เป็นเจ้า และยืนยันอีกครั้งโดยปากกา ที่สูงส่งที่สุด จงพิจารณาสิ่งที่พระผู้เป็นนายผู้ทรงปราณีเปิดเผยไว้ใน คัมภีร์โกรอ่าน วจนะของพระองค์นั้นสูงส่ง : "จงบูชาพระผู้เป็นเจ้า อย่า ดีเสมอหรือทำตัวเหมือนกับเป็นพระองค์ และแสดงความเมตตาและกุศล จิตต่อบิดามารดาของเจ้า..." จงสังเกตดูว่า ความเมตตารักใคร่บิดา มารดาถูกโยงกับการยอมรับพระผู้เป็นเจ้าที่แท้จริงองค์เดียวอย่างไร! [1]

พระบาฮาฮุลลาห์

ลูกมีหน้าที่ศักดิ์สิทธิ์บางอย่างต่อบิดามารดา ซึ่งลิขิตไว้ในคัมภีร์ของพระ ผู้เป็นเจ้ายิ่งที่เป็นของพระองค์ ความเจริญรุ่งเรืองของโลกนี้และ อาณาจักรสวรรค์ขึ้นอยู่กับความยินดีของบิดามารดา หากปราศจาก ความยินดีนี้ลูกจะสูญเสียอย่างเห็นชัด [2]

พระอับดุลบาฮา

ถึงแม้ยุคสมัยจะเปลี่ยนไปจนพ่อแม่ที่สูงวัยอาจตามไม่ทันโลกที่เปลี่ยนแปลง อย่างรวดเร็ว และดังนั้นจึงมีแนวโน้มว่าเด็กรุ่นใหม่ที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อ และสภาพแวดล้อมบางอย่าง อาจจะไม่มองข้ามความสำคัญของพ่อแม่มากขึ้น ทุกที มองพ่อแม่ของตนว่าโบราณตกยุค ไม่เข้าใจความคิดสมัยใหม่ของตน และดังนั้นจึงไม่ค่อยอยากจะทำเชื่อฟังพ่อแม่ อาจเห็นความสำคัญของพ่อแม่ก็ เฉพาะเวลาที่ต้องมาขอเงิน ธรรมเนียมชีวิตบาไฮยืนยันว่าไม่ว่าโลกจะ เปลี่ยนแปลงไปอย่างไร ลูกก็ยังมีหน้าที่เชื่อฟัง เคารพเกรงใจ ให้เกียรติ พ่อแม่ เมตตาและเห็นใจพ่อแม่ ปรารถนาใจพ่อแม่ ทำให้พ่อแม่ดีใจ ยินดี มีความสุข อย่าทำให้พ่อแม่เศร้าโศก คอยรับใช้ รับผิดชอบต่อความสบายและความ ผาสุก และถ้าจำเป็นก็อาจจะต้องสละการพักผ่อนและความเพลิดเพลิน ของตน เพื่อจะทำหน้าที่ของลูกกตัญญูอย่างเต็มที่กล่าวมา และเมื่อสามารถ ทำงานมีรายได้ก็ยังมีหน้าที่สงเคราะห์เลี้ยงดูพ่อแม่ :

จงปรารถนาประโลมมารดาของเจ้าและพยายามทำสิ่งที่เกื้อหนุนความสุขใน หัวใจของเธอ [3]

พระอับดุลบาฮา

[1] *Family Life, Compilation 2551 (2008), no. 41*

[2] *Tablets of 'Abdu'l-Bahá, p. 262-3*

[3] *Tablets of 'Abdu'l-Bahá, p. 74*

ชีวิตครอบครัวบาไฮ

ดูกร ประชาชนของเรา! จงให้เกียรติและคารวะบิดามารดา สิ่งนี้จะดลให้พระพรจากก้อนเมฆแห่งความอารีของพระเจ้าผู้เป็นนายของเจ้า พระผู้ทรงความสูงส่ง พระผู้ทรงความยิ่งใหญ่ หลังมายังเจ้า [1]

พระบาฮาอุลลาห์

เราบัญญัติบุตรทุกคนให้รับใช้บิดา ดังนี้เราบัญญัติบัญชาไว้ในคัมภีร์ [2]

พระบาฮาอุลลาห์

หากเจ้าแสดงความเมตตาและความเกรงใจต่อบิดามารดาเพื่อว่าพวกเขาจะรู้สึกยินดี นั่นจะทำให้เรายินดีเช่นกัน เพราะบิดามารดาต้องเป็นที่เคารพอย่างสูง และเป็นเรื่องสำคัญที่พ่อแม่ควรรู้สึกพึงพอใจ [3]

พระอับดุลบาฮา

ท่านรู้สึกแน่ใจว่า แม้คุณจะเป็นภาระด้านการเงินบางประการแก่ลูกๆ แต่ก็เป็นเอกสิทธิ์ของพวกเขาที่จะได้ดูแลคุณ คุณคือแม่และได้ให้ชีวิตพวกเขา และโดยความอารีของพระบาฮาอุลลาห์ บัดนี้พวกเขาถวิลหาศาสนาของพระองค์ สิ่งใดที่พวกเขาทำเพื่อคุณเป็นการชดเชยเล็กน้อยสำหรับทั้งหมดที่คุณได้ทำเพื่อพวกเขา [4]

ท่านโชกิ เอฟเฟนดี

อย่างไรก็ตามไม่ควรเกิดความเข้าใจผิดว่าการที่ลูกมีความคิดเห็นไม่ตรงกับพ่อแม่ คือการไม่เคารพเชื่อฟังพ่อแม่ การไม่เคารพเชื่อฟังพ่อแม่หมายถึงการไม่มีมารยาท ใช้อาจาไม่สุภาพ ทำตัวไม่เหมาะสมกับพ่อแม่ เมื่อลูกโตขึ้นและเริ่มมีความคิดอ่านของตนเอง เป็นธรรมดาที่บางครั้งลูกอาจมีความคิดเห็นไม่ตรงกับพ่อแม่ และถ้ามีความคิดเห็นไม่ตรงกันในเรื่องบางอย่างที่จะต้องตัดสินใจกันในครอบครัว ควรอาศัยวิธีการปรึกษาหารือตามหลักการและวิธีการของบาไฮ (ดูบทที่ 12 การปรึกษาหารือในครอบครัว) เช่นกันการเชื่อฟังพ่อแม่ต้องอยู่ภายในขอบเขตของศีลธรรม ศาสนาบาไฮไม่ได้คาดหวังให้ลูกต้องเชื่อฟังพ่อแม่ในกรณีที่พ่อแม่ใช้ให้ลูกทำบาปหรือทำสิ่งที่ผิด :

ในอีกด้านหนึ่งบุตรชายต้องแสดงการเชื่อฟังบิดาเป็นที่สุด และควรปฏิบัติตนเป็นคนรับใช้ที่ถ่อมตัวและต่ำต้อย ทั้งกลางวันและกลางคืนเขา

[1] *Family Life*, Compilation 2551 (2008), no. 44

[2] *Family Life*, India 2525 (1982), p. 2

[3] *Family Life*, Compilation 2551 (2008), no. 51

[4] *Family Life*, India 2525 (1982), p. 48

ชีวิตครอบครัวบาไฮ

ควรพากเพียรหาทางรับประกันความสบายและความผาสุกของบิดาที่รักใคร่ และให้ได้มาซึ่งความยินดีของบิดา เขาต้องสละการพักผ่อนและความเพลิดเพลินของตน และพยายามอยู่เสมอที่จะทำให้บิดามารดาดีใจ เพื่อว่าเขาจะได้เป็นที่ยินดีของพระผู้ทรงมหิทธานภาพ และได้รับการช่วยเหลืออย่างกรุณาโดยกองทัพที่มองไม่เห็น ^[1]

พระอับดุลบาฮา

อย่างไรก็ตามหนึ่งในหลักธรรมที่สำคัญที่สุดของศาสนา คือ หลักธรรมแห่งความพอประมาณในทุกสิ่ง, แม้แต่คุณความดีทั้งหลายหากนำมาปฏิบัติจนเกินไป และไม่ถูกถ่วงดุลด้วยคุณความดีอื่นๆ ที่เติมความบริบูรณ์ให้ สามารถก่อให้เกิดภัยเหลือคณนา ตัวอย่างเช่น ลูกไม่ควรถูกคาดหวังให้เชื่อฟังคำสั่งสอนของพ่อแม่ให้กระทำบาป ^[2]

สภายติธรรมสากล

ไม่เพียงแต่จะต้องกตัญญูต่อพ่อแม่ตามที่กล่าวมาเท่านั้น ลูกยังมีหน้าที่ในการพัฒนาตนเองให้เป็นคนดีมีคุณธรรมด้วย ให้เป็นที่ภาคภูมิใจและปลื้มของพ่อแม่ นั่นคือเป็นลูกที่เกิดจากวิญญาณและหัวใจของพ่อแม่ ไม่ใช่เป็นลูกที่เกิดจากแบบผิดๆ เช่น หาเงินมาโดยวิธีที่ไม่ชอบหรือผิดกฎหมายมาให้พ่อแม่ :

ดูกร ที่รักของพระอับดุลบาฮา! จงเป็นบุตรของบิดาของเจ้า และเป็นผลไม่ของต้นนั้น จงเป็นบุตรที่เกิดจากวิญญาณและหัวใจของบิดา ไม่ใช่เกิดจากน้ำและดินเท่านั้น บุตรที่แท้จริงคือผู้ที่แตกกิ่งมาจากส่วนที่เป็นจิตวิญญาณของมนุษย์ เราขอพระผู้เป็นเจ้าให้เจ้าได้การรับรองและเสริมความแข็งแกร่งอยู่ตลอดเวลา ^[3]

พระอับดุลบาฮา

แม้จะทรงกำหนดให้การเคารพสิทธิ์ของพ่อแม่เป็นรองจากการยอมรับพระผู้เป็นเจ้า แต่เมื่อมาถึงการรับใช้พ่อแม่ พระบาฮาอูลลาห์ทรงถือว่าความกตัญญูต้องมาก่อน และให้ลูกเลือกรับใช้พ่อแม่ก่อนรับใช้พระองค์ :

เมื่อเรารู้เรื่องความเศร้าหมองของเธอ เราขอสั่งให้เจ้ากลับไปหาเธอ เสมือนเป็นสัญลักษณ์แห่งความปรานีต่อเจ้าจากที่สถิตของเรา และเป็นคำตักเตือนสำหรับคนอื่นๆ

[1] *Family Life*, Compilation 2551 (2008), no. 55

[2] *Family Life*, Compilation 2551 (2008), no. 80

[3] *Family Life*, Compilation 2551 (2008), no. 54

ชีวิตครอบครัวมาไฮ

จงระวังอย่าทำสิ่งที่จะทำให้หัวใจของบิดามารดาเศร้าหมอง จงไปตามหนทางแห่งสัจธรรมซึ่งแท้จริงแล้วคือหนทางตรง หากใครให้เจ้าเลือกระหว่างโอกาสที่จะรับใช้เราและรับใช้บิดามารดา จงเลือกที่จะรับใช้บิดามารดา และให้การรับใช้นั้นเป็นหนทางที่นำเจ้ามาสู่เรา นี่คือนิยามเดียวซึ่งเราและคำบัญชาของเราต่อเจ้า [1]

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

การประพฤติตนเป็นคนดีมีศีลธรรมของลูก ไม่เพียงแต่จะเป็นความกตัญญูต่อพ่อแม่ในระหว่างที่พ่อแม่ยังมีชีวิตอยู่เท่านั้น แต่ยังเป็นประโยชน์ต่อพ่อแม่หลังจากที่พ่อแม่ล่วงลับไปแล้วด้วย เพราะเวลาที่ลูกสวดมนต์วิงวอนเพื่อวิญญาณของพ่อแม่ หรือทำบุญกุศลเพื่อเห็นแก่พ่อแม่ ผลบุญนั้นจะไปถึงพ่อแม่ในภพของวิญญาณได้มากกว่า หากลูกเป็นคนดีมีคุณธรรม :

เป็นสิ่งเหมาะสมหลังจากการอธิษฐานแต่ละครั้ง ที่คนรับใช้ควรวิงวอนพระเจ้าเป็นเจ้าขอทรงประทานความปรานีและการอภัยให้แก่บิดามารดา ครั้นแล้วเสียงร้องเรียกของพระเจ้าจะเปล่งออกมาว่า : 'เจ้าจะได้รับ การชดเชยนับเป็นพันๆ เท่าของสิ่งที่เจ้าขอให้บิดามารดา!' พระพรจะมี แต่ผู้ที่ระลึกถึงบิดามารดาขณะที่สนทนากับพระเจ้า [2]

พระบ็อบ

ทำนองเดียวกันบิดาและมารดาทนความเหนื่อยยากและความลำบากอย่างใหญ่หลวงที่สุดเพื่อลูก และที่มักเกิดขึ้นคือเมื่อถึงเวลาที่ลูกมีอายุที่บรรลุวุฒิภาวะ บิดามารดารีบไปสู่โลกหน้าแล้ว หาได้ยากที่บิดาและมารดาในโลกนี้จะได้รางวัลของความเจ็บปวดและความยุ่งยากที่ตนทนเพื่อลูก ดังนั้นเพื่อเป็นการตอบแทนความเจ็บปวดและความยุ่งยากนี้ ลูกต้องบริจาคเพื่อการกุศลและกระทำสิ่งดีงามในนามของบิดามารดา และต้องวิงวอนขอการยกโทษและการอภัยให้แก่วิญญาณของบิดามารดา ดังนั้นเพื่อเป็นการตอบแทนความรักและความเมตตาของบิดา เจ้าควรให้ทานคนจนในนามของบิดา และอธิษฐานอย่างสุดจิตสุดใจด้วยความต่ำต้อยเป็นที่สุดเพื่อขอการยกโทษและการอภัย และแสวงหาความปรานีที่ไม่มีขีดจำกัดของพระองค์ [3]

พระอับดุลบาฮา

[1] *Family Life*, India 2525 (1982), p. 5

[2] *Family Life*, India 2525 (1982), p. 6

[3] *Family Life*, Compilation 2551 (2008), no. 52

5.3

ครอบครัวที่ไม่ได้เป็นบาไฮทุกคน

[When not all family members are Bahá'ís]

ด้วยถือว่าครอบครัวคือรากฐานของอารยธรรม ศาสนาบาไฮจึงให้ความสำคัญกับความสามัคคีของครอบครัวเป็นอย่างยิ่ง ไม่ว่าครอบครัวนั้นจะเป็นบาไฮทุกคนหรือไม่ได้เป็นบาไฮทุกคน ในกรณีที่ครอบครัวไม่ได้เป็นบาไฮทุกคน คำสอนบาไฮให้ยึดถือหลักการของความยุติธรรมและความสามัคคี กล่าวคือ บาไฮเองจะไม่ยึดเยียดหรือกดดันสมาชิกครอบครัวที่ไม่ใช่บาไฮ ไม่ว่าจะทางตรงหรือทางอ้อม ให้เปลี่ยนมานับถือศาสนาบาไฮ (และสมาชิกครอบครัวที่ไม่ใช่บาไฮก็ไม่ควรยึดเยียดศาสนาของตนให้กับบาไฮเช่นกัน) สิ่งที่น่ามโนและเหมาะสมกว่าที่บาไฮสามารถสอนศาสนาให้สมาชิกในครอบครัว คือการดำเนินชีวิตแบบบาไฮให้เห็นเป็นตัวอย่าง :

หนึ่งในคำสอนที่เป็นสาระสำคัญของศาสนาบาไฮคือ ความสามัคคีควรค่าจุนไว้ที่บ้าน แน่หนอนว่านี่มิได้หมายความว่าสมาชิกคนใดในครอบครัวมีสิทธิ์ที่จะโน้มน้าวความศรัทธาของสมาชิกคนอื่นใด และถ้าสมาชิกครอบครัวทุกคนตระหนักในสิ่งนี้ เมื่อนั้นดูเหมือนจะแน่อนว่าความสามัคคีย่อมเป็นไปได้^[1]

ท่านโชกิ เอฟเฟนดิ

ท่านศาสนภิบาลจะอธิษฐานเพื่อว่ามารดาของคุณจะเป็นบาไฮ และรับใช้ศาสนาอย่างแข็งขัน และควรระลึกไว้ว่าการดำเนินชีวิตบาไฮอย่างถวายเป็นของคุณ จะมีผลต่อมารดาของคุณเท่ากับหรือมากกว่าที่เธออ่านหรือศึกษา เมื่อคนหนึ่งเห็นอิทธิพลของคำสอนบาไฮที่มีต่อชีวิตของอีกคนหนึ่ง นั้นมักมีผลอย่างมาก^[2]

ท่านโชกิ เอฟเฟนดิ

สำหรับการอบรมศีลธรรมและสอนศาสนาให้ลูกในกรณีที่สามีหรือภรรยาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไม่ได้เป็นบาไฮศาสนิกชน คำสอนบาไฮให้ยึดถือหลักการของความยุติธรรมและความสามัคคีของครอบครัวเช่นเดียวกัน แต่ถ้าจะให้ดีกว่านั้นทั้งคู่ควรทำความเข้าใจหรือตกลงกันมาก่อนเกี่ยวกับเรื่องนี้ ตั้งแต่ก่อนแต่งงานกัน :

[1] *Women*, Compilation 2529 (1986), no. 65

[2] *Family Life*, Compilation 2551 (2008), no. 107

ชีวิตครอบครัวบาไฮ

เมื่อบาไฮแต่งงานกับผู้ที่ไม่ใช่บาไฮ เขาหรือเธอไม่สามารถสละสิทธิในการสอนศาสนาบาไฮให้แก่ลูก คู่สมรสที่ไม่ใช่บาไฮก็มีสิทธิเดียวกันและไม่ควรถูกขัดขวางมิให้สอนลูกในสิ่งที่เขาหรือเธอเชื่อ [1]

สภายติธรรมสากล

ปัญหาเกี่ยวกับการฝึกฝนและอบรมลูกในกรณีที่บิดาหรือมารดาไม่ได้เป็นบาไฮ คือปัญหาที่เกี่ยวข้องกับตัวบิดามารดาเองเท่านั้น ที่ควรตัดสินใจเกี่ยวกับเรื่องนี้ตามหนทางที่ทั้งสองคิดว่าดีที่สุด และเกื้อหนุนการคำนึงถึงความสามัคคีของครอบครัวและความผาสุกของลูกในอนาคตมากที่สุด อย่างไรก็ตามเมื่อลูกบรรลุนิติภาวะ เขาควรได้รับอิสรภาพเต็มที่ในการเลือกศาสนา โดยไม่คำนึงถึงความต้องการและความปรารถนาของบิดามารดา [2]

ท่านโชกิ เอฟเฟนดิ

ท่านรู้สึกเสียใจมากที่ได้ยินเรื่องความยุ่งยากที่เกิดขึ้นระหว่างคุณและสามีเกี่ยวกับการอบรมลูก ในทุกกรณีที่บาไฮแต่งงานกับผู้ที่ไม่ใช่บาไฮ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่นับถืออีกศาสนาหนึ่ง ทั้งสองควรทำความเข้าใจกันมาก่อนเกี่ยวกับการฝึกฝนทางศาสนาของลูกในอนาคต เมื่อไม่ได้ทำสิ่งนี้กันมาก่อน และถ้าพ่อแม่ไม่สามารถตกลงกันได้ บาไฮควรเข้าหาธรรมสภาเพื่อขอคำแนะนำ [3]

ท่านโชกิ เอฟเฟนดิ

แม้บาไฮจะใช้วิธีที่อิงอยู่กับหลักการแห่งความสามัคคีและความยุติธรรม แต่ถ้าหากคู่สมรสหรือสมาชิกคนอื่นในครอบครัวที่ไม่ใช่บาไฮไม่มีหลักการหรือไม่ได้ยึดถือหลักการเดียวกัน ปัญหาในครอบครัวก็ย่อมเกิดขึ้นได้ ในกรณีนี้ท่านโชกิ เอฟเฟนดิ เคยสอนบาไฮให้ใช้วิธีที่เป็นมิตรและมีไมตรี ใช้การอธิษฐาน ความเมตตา ความรัก ความเสียสละ ให้พยายามอย่างฉลาดอดทน มีไหวพริบ ด้วยความศรัทธาและมั่นใจว่า ความพยายามของตนกำลังได้รับการชื่นชมและเสริมพลังโดยพระบาฮาอุลลาห์ :

ท่านเสียใจมากที่เห็นว่าคุณกำลังมีความยุ่งยากในบ้านเพราะศาสนาบาไฮ ท่านรู้สึกว่าคุณควรทำทุกอย่างที่ทำได้เพื่อส่งเสริมความรักและความกลมเกลียวระหว่างสามีและคุณเอง เพื่อเห็นแก่ตัวคุณเองและลูกๆ อย่างไรก็ตามคุณควรชี้ให้สามีเห็นว่า มนุษย์ทุกคนมีอิสระที่จะแสวงหาพระเจ้าเป็นเจ้าสำหรับตนเอง และถึงแม้คุณจะไม่มีวันหาทางโน้มน้าวเขา

[1] *Lights of Guidance* 2526 (1983), no. 762

[2] *Family Life, Compilation* 2551 (2008), no. 62

[3] *Family Life, Compilation* 2551 (2008), no. 27

หรือแม้แต่จะอภิปรายศาสนาบาไฮกับเขา หากเขาไม่ต้องการ เขาก็ควรให้คุณมีอิสระที่จะไปร่วมการประชุม ท่านศาสนิกบาลหวังว่าโดยความอดทน สุขุม และการอธิษฐาน คุณจะเอาชนะอคติของเขาได้ที่ละน้อย [1]

ท่านโชกิ เอฟเฟนดิ

ท่านศาสนิกบาลต้องการเป็นพิเศษให้ข้าพเจ้าเร่งเร้าคุณให้อดทนไว้และมั่นใจ และเหนืออื่นใดให้แสดงความเมตตาและความรักเป็นที่สุดต่อสามีของคุณ เป็นการตอบแทนการต่อต้านและความเกลียดชังทั้งหมดที่คุณได้รับจากเขา เจตคติที่งอแงและเป็นมิตรในกรณีดังกล่าว ไม่ใช่เป็นเพียงหน้าที่ของบาไฮทุกคนเท่านั้น แต่ยังเป็นหนทางที่มีประสิทธิภาพที่สุดในการทำให้บรรดาผู้ที่เคยเป็นปรปักษ์และศัตรูกับศาสนาบาไฮหันมาเห็นใจและชื่นชมศาสนา ความรักคือโอสภที่มีอำนาจที่สุดอย่างแท้จริง ที่สามารถเปลี่ยนคนที่เลวทรามและใจดำที่สุดให้เป็นดวงวิญญาณสวรรค์ ขอให้ตัวอย่างของคุณช่วยยืนยันสัจธรรมของคำสอนที่สวยงามนี้ของศาสนาของเรายิ่งขึ้น [2]

ท่านโชกิ เอฟเฟนดิ

ท่านศาสนิกบาล... ได้รู้เรื่องความลำบากและยุ่งยากในครอบครัวของคุณด้วยความห่วงใยมาก ท่านต้องการให้ข้าพเจ้าบอกให้คุณวางใจในการอธิษฐานอย่างแรงกล้าของท่านในนามของคุณและคนที่คุณรักทั้งหลายที่บ้าน เพื่อให้คุณได้รับการชี้แนะและช่วยเหลือนอกจากเบื้องบนให้ไกลเกลียดข้อขัดแย้ง และนำความกลมเกลียวที่สมบูรณ์และไมตรีจิตในหมู่พวกคุณกลับคืนมา แม้ท่านจะเร่งเร้าให้คุณทำการเสียสละใดๆ เพื่อนำมาซึ่งความสามัคคีในครอบครัว ท่านก็ไม่ต้องการให้คุณรู้สึกท้อแท้หากความพยายามของคุณไม่ออกผลทันที คุณควรทำในส่วนของคุณด้วยความศรัทธาโดยสมบูรณ์ว่า โดยการทำดังกล่าวคุณกำลังทำตามหน้าที่ของคุณในฐานะที่เป็นบาไฮ ส่วนที่เหลือวางใจได้ว่าอยู่ในมือของพระเจ้า

เกี่ยวกับเจตคติของสามีของคุณที่มีต่อศาสนาบาไฮ : แม้ว่าจะไม่เป็นมิตร คุณก็ควรหวังไว้เสมอว่า โดยวิธีที่งอแงและเป็นมิตร และด้วยความพยายามที่ฉลาด สุขุมและอดทน คุณจะสามารถทำสำเร็จได้ที่ละน้อยในการทำให้เขามีใจกับศาสนาบาไฮ ไม่ว่าในสภาพแวดล้อมใด คุณไม่ควรพยายามบงการหรือใช้กำลังยึดเยียดความมั่นใจทางศาสนาส่วนตัวของคุณให้แก่เขา เช่นกันคุณไม่ควรยอมให้การต่อต้านศาสนา

[1] *Family Life*, India 2525 (1982), p. 45

[2] *Family Life*, Compilation 2551 (2008), no. 98

ชีวิตครอบครัวบาไฮ

บาไฮของเธอมาคิดขวางกิจกรรมต่างๆ ของคุณอย่างร้ายแรง...คุณควรทำหน้าที่ด้วยความอดทน สุขุมและมั่นใจว่า ความพยายามของคุณ กำลังได้รับการนำทางและเสริมพลังโดยพระบาฮาอุลลาห์ [1]

ท่านโชกิ เอฟเฟนดิ

เป็นเรื่องธรรมดาเมื่อได้พบและยอมรับสัจธรรมของศาสนาที่พระผู้เป็นเจ้าให้เปิดเผยให้แก่มวลมนุษยชาติครั้งล่าสุด บาไฮยอมอดไม่ได้และอยากเปิดตาคนในครอบครัวที่ตนรักให้เห็นแสงธรรมเดียวกันนี้ แต่ท่านโชกิ เอฟเฟนดิสอนให้บาไฮทำด้วยความรัก ความเมตตา ความอดกลั้น การอธิษฐานและการกระทำที่เป็นตัวอย่าง และไม่ว่าผลสุดท้ายจะออกมาเป็นอย่างไรก็ไม่ควรเศร้าใจ เพราะแม้แต่สมาชิกครอบครัวบางคนของพระศาสดาทิ้งหลายเอง ก็ไม่มีความสว่างทางธรรมพอที่จะยอมรับศาสนาของพระศาสดาเหล่านั้น :

ท่านรู้สึกว่าเป็นเรื่องด้วยคุณได้พบสิ่งที่คุณกำลังค้นหาอยู่ในใจแล้ว และได้มีความเบิกบานเพิ่มขึ้นในชีวิตของคุณในศาสนาที่รุ่งโรจน์ของเรา คุณควรเมตตาต่อสามีมากขึ้น เกรงใจเขามากกว่าเดิม และทำทุกอย่างที่ทำให้ได้เพื่อให้เขารู้สึกว่าสิ่งนี้ไม่ได้เอาคุณไปจากเขา แต่มีแต่ทำให้ความรักของคุณที่มีต่อเขาและความปรารถนาของคุณที่จะเป็นภรรยาที่ดีสำหรับเขา เพิ่มมากขึ้น ในที่สุดแล้วไม่ว่าเขาจะสามารถเป็นบาไฮหรือไม่ เป็นสิ่งที่เวลาเท่านั้นจะบอกได้ แต่ไม่มีข้อสงสัยว่าหน้าที่ของคุณอยู่ตรงไหน นั่นคือการทำให้เขาเห็นคุณค่าความจริงที่ว่า การเป็นสมาชิกศาสนาใหม่ของคุณไม่ได้แทรกแซงชีวิตที่บ้านหรือชีวิตสมรสของเขาในทางใดๆ แต่ในทางตรงกันข้ามได้ทำให้ทั้งสองอย่างแข็งแกร่งขึ้น

เป็นเรื่องยากมากเมื่อใครคนหนึ่งได้พบสิ่งที่ตนรู้ว่าเป็นสัจธรรม แล้วจะนั่งเฉยๆ และมองดูญาติสนิทที่รักคนหนึ่งตาบอดโดยสิ้นเชิงไม่เห็นสัจธรรมนั้น ใจนั้นอยากจะทำอะไรและ "ปลุกพวกเขาขึ้นมาและทำให้พวกเขาเห็นแสงสว่าง" แต่สิ่งนี้มักเป็นหายนะ ความเจ็บปวด ความรักและความอดกลั้น จะทำให้ได้ชัยชนะที่ยิ่งใหญ่กว่าในกรณีเหล่านี้ อย่างไรก็ตามสามีของคุณไม่มีสิทธิ์ที่จะขอให้คุณเลิกเป็นบาไฮ นั้นมันเกินไป ไม่มีใครควรล่วงละเมิดสายสัมพันธ์อันศักดิ์สิทธิ์ที่มนุษย์ทุกคนมีสิทธิ์ที่จะมีต่อพระผู้สร้างของตน [2]

ท่านโชกิ เอฟเฟนดิ

แน่นอนว่าเธอไม่ควรเศร้าหากพบว่าครอบครัวของเธอไม่เปิดใจรับคำสอนบาไฮ เพราะใช้ว่าวิญญาณทุกดวงจะสว่างในธรรม ที่จริงแล้วสมาชิกมากมายในครอบครัวของศาสนทูตทั้งหลายเองก็ไม่ได้เปลี่ยนมา

[1] *Family Life, India 2525 (1982), p. 35*

[2] *Family Life, India 2525 (1982), p. 56*

ชีวิตครอบครัวบาไฮ

นับถือศาสนาใหม่ ทั้งๆ ที่มีตัวอย่างและการโน้มน้าวของพระผู้สำแดงองค์ของพระผู้เป็นเจ้า ดังนั้นมิตรสหายไม่ควรกังวลกับสิ่งดังกล่าว แต่ควรปล่อยอนาคตของบรรดาผู้ที่ตนรักไว้ในมือของพระผู้เป็นเจ้า และโดยการรับใช้และอุทิศตนต่อศาสนา ได้สิทธิ์ในการวิงวอนเพื่อการเกิดใหม่ทางจิตวิญญาณของพวกเขาในที่สุด [1]

ท่านโชกิ เอฟเฟนดิ

สายสัมพันธ์ทางครอบครัวแม้จะลึกซึ้ง เราต้องระลึกไว้เสมอว่าสายสัมพันธ์ทางจิตวิญญาณลึกซึ้งกว่ากันมาก เป็นสายสัมพันธ์ที่เป็นนิรันดร์และอยู่ต่อภายหลังความตาย ขณะที่สายสัมพันธ์ทางกายถูกจำกัดอยู่ที่ชีวิตนี้ นอกจากนี้จะได้รับการคำจูนด้วยสายสัมพันธ์ทางจิตวิญญาณ คุณควรทำทุกอย่างที่ทำได้โดยการอธิษฐานและทำเป็นตัวอย่าง เพื่อเปิดตาครอบครัวของคุณให้เห็นศาสนาบาไฮ แต่อย่าเศร้าเกินไปต่อการกระทำของพวกเขา จงหันมาหาพี่น้องบาไฮชายหญิงที่กำลังมีชีวิตอยู่กับคุณในแสงสว่างของอาณาจักรสวรรค์ [2]

ท่านโชกิ เอฟเฟนดิ

ที่สำคัญในการสอนศาสนาบาไฮให้แก่คนในครอบครัวควรระวังอย่าให้พวกเขาถึงกับต่อต้านศาสนาบาไฮ เพราะโดยปกติญาติพี่น้องของบาไฮได้รับพรและการอภัยจากพระผู้เป็นเจ้าอยู่แล้ว แม้ว่าพวกเขาไม่ได้ยอมรับศาสนาบาไฮ ซึ่งเป็นผลบุญมาจากการที่บาไฮคนนั้นรับใช้ศาสนาของพระองค์ มิฉะนั้นญาติพี่น้องคนนั้นอาจถูกพรากจากพระพรนี้ :

หนึ่งในลักษณะเด่นเฉพาะของยุคศาสนาที่ยิ่งใหญ่ที่สุดนี้คือ ญาติพี่น้องของผู้ที่ยอมรับและอำมหันรับสัจธรรมของการเปิดเผยพระธรรมครั้งนี้ และได้ดื่มอมฤตชั้นเยี่ยมที่ปิดผนึกไว้จากถ้วยแห่งความรักของพระผู้เป็นเจ้าที่แท้จริงองค์เดียวในความรุ่งโรจน์ของพระนามของพระองค์ พระผู้เป็นนายสูงสุด ณ เวลาตายหากดูภายนอกแล้วไม่ใช่ศาสนิกชน พวกเขาได้รับการประสาทอย่างการุณย์ด้วยการอภัยจากพระผู้เป็นเจ้า และได้ดื่มจากมหาสมุทรแห่งความปรานีของพระองค์

อย่างไรก็ตามความอารีนี้จะประทานให้เฉพาะดวงวิญญาณที่ไม่ได้ทำอันตรายพระผู้เป็นสัจธรรมสูงสุดหรือบรรดาผู้เป็นที่รักของพระองค์ ดังนี้คือสิ่งที่ลิขิตไว้โดยพระผู้ทรงเป็นนายแห่งบัลลังก์เบื้องบน พระผู้ปกครองโลกนี้และโลกหน้า [3]

พระบาฮาอูลลาห์

[1] *Family Life*, Compilation 2551 (2008), no. 101

[2] *Family Life*, Compilation 2551 (2008), no. 63

[3] *Family Life*, Compilation 2551 (2008), no. 45

6

การเลี้ยงดูลูกอย่างอบอุ่น
[Raising children warmly]

มักเป็นเรื่องไม่ยากสำหรับพ่อแม่ที่จะรักใคร่เอ็นดูลูกน้อยที่ยังพึ่งพิงหัดเดิน เคลื่อนไหวร่างกายยังไม่ค่อยคล่อง พูดก็ยังไม่ค่อยได้ เพราะว่าในระหว่างนี้ ลูกจะยังแผลงฤทธิ์ไม่ได้ แต่เมื่อลูกโตขึ้นมากกว่านั้นก็อาจจะเริ่มชุกชน แผลงฤทธิ์จนเป็นที่เหนื่อยใจของพ่อแม่ ซึ่งหากพ่อแม่ไม่เข้าใจธรรมชาติ ของเด็กและไม่มีความอดทนพอ ก็อาจอารมณ์เสียและหงุดหงิดกับลูก และ ใช้อารมณ์กับลูก นั่นจะเป็นจุดเริ่มต้นของบรรยากาศในครอบครัวที่ไม่อบอุ่น สำหรับลูกที่จะเติบโตขึ้นมา

6.1

อดทนความบกพร่องของลูก
[Be patient with children's shortcomings]

เด็กต้องไม่ถูกกดขี่หรือด่าว่าเพราะว่าเขายังไม่พัฒนา เด็กต้องได้รับการ ฝึกฝนด้วยความอดทน [1]

พระอับดุลบาฮา

เช่นกันเราสังเกตเห็นเครื่องหมายของความก้าวร้าวและคุมไม่อยู่ในทารก และถ้าเด็กไม่ได้รับการสั่งสอนจากครู คุณลักษณะที่ไม่พึงปรารถนา ทั้งหลายของเด็กจะเพิ่มขึ้นทุกขณะ [2]

พระอับดุลบาฮา

มีข้อบกพร่องตามธรรมชาติบางอย่างในเด็กทุกคนไม่ว่าจะมีพรสวรรค์ เพียงใด ซึ่งผู้อบรมเด็กไม่ว่าจะเป็นบิดามารดา ครูที่โรงเรียน ผู้ชี้แนะ และผู้ฝึกสอน ควรพยายามแก้ไข...เมื่อเกิดมาเด็กห่างไกลจากความ สมบูรณ์ เด็กไม่เพียงแต่ช่วยตัวเองไม่ได้ แต่ไม่สมบูรณ์อย่างแท้จริง และถึงกับมีความโน้มเอียงตามธรรมชาติเข้าหาความชั่วร้าย เด็กควร ได้รับการฝึกฝน ความโน้มเอียงทั้งหลายตามธรรมชาติของเด็กควร ได้รับการทำให้กลมกลืน ปรับให้เหมาะสมและควบคุม และหากจำเป็น ก็ระงับและกำกั้ม เพื่อที่จะรับประกันพัฒนาการทางศีลธรรมและทาง ร่างกายอย่างมีสุขภาพของเด็ก [3]

ท่านโชกิ เอฟเฟนดี

[1] *Bahá'í Education*, Compilation 2519 (1976), no. 151

[2] *Bahá'í Education*, Compilation 2519 (1976), no. 35

[3] *Bahá'í Education*, Compilation 2519 (1976), no. 122

ชีวิตครอบครัวมาไฮ

เด็กทารกอาจร้องไห้อย่างก้าวร้าวโดยไม่ทราบสาเหตุที่แน่นอน เด็กที่โตขึ้นมาหน่อยอาจมีพฤติกรรมที่ก้าวร้าวที่ต่างกันออกไป เช่น ลูกอายุแปดขวบ เรียกร้องแม่ว่าขอกินขนม แม่กำลังเหนื่อยและยุ่งอยู่กับงานบ้านบางอย่าง จึงอาจเอาขนมให้ลูกด้วยความหงุดหงิดพร้อมกับพูดว่า “เอ้ากินซะ แล้วรีบไปนอน อย่าพูดมาก” ลูกโมโหจึงพูดว่า “ขนมนี้ไม่อร่อย จะเอาอีกอย่าง” แม่ไปเอาขนมอีกอย่างมาให้ ยังไม่ทันที่ลูกจะชิม ก็บ่นต่อว่า “ผมไม่เอาขนมนี้ ไม่มีรสชาติ” บางครั้งลูกอาจจะเปิดอารมณ์ใส่พ่อแม่โดยไม่มีเหตุผล ซึ่งอาจเป็นเรื่องเสื้อผ้า อาหาร หรือเพราะพ่อแม่พูดอะไรที่เขาไม่ชอบใจ พ่อแม่ควรเข้าใจข้อบกพร่องตามธรรมชาติเช่นนี้ของลูก และอย่าได้หมดความอดทนในการอบรมเลี้ยงดูลูก เพื่อปรับความโน้มเอียงตามธรรมชาติที่ไม่ดีของลูกเสียใหม่ หากพ่อแม่ใช้อารมณ์ตอบโต้ความก้าวร้าวของลูก ก็จะเป็นการย้ำข้อบกพร่องของลูกให้แย่ขึ้น การควบคุมอารมณ์ของพ่อแม่จะเป็นตัวอย่างสอนลูกให้รู้จักควบคุมอารมณ์ของตนเอง ในทางตรงกันข้ามหากพ่อแม่ใช้อารมณ์โกรธกับลูก ลูกก็จะเรียนรู้การใช้ความโกรธความก้าวร้าวจนติดเป็นนิสัย และเขาจะใช้ความก้าวร้าวกับทั้งพ่อแม่และคนอื่นด้วย

6.2

รากฐานของความรัก

[Raising foundation of love]

ความรักและความเมตตาที่มีอิทธิพลต่อการปรับปรุงอุปนิสัยใจคอของมนุษย์มากกว่าการลงโทษมากมาย [1]

ท่านโชกิ เอฟเฟนดี

รากฐานสำคัญสำหรับการพัฒนาการและการเติบโตของลูกคือ ความมั่นใจในความรักความห่วงใยของพ่อแม่ เริ่มตั้งแต่วัยทารกที่พ่อแม่เอาใจใส่ลูกทุกครั้งทีลูกร้อง ทำให้ลูกเริ่มมั่นใจว่าเขาจะได้รับอาหารและความอบอุ่นอยู่เสมอ ไม่เกิดความไม่มั่นคงทางอารมณ์ ซึ่งอาจเกิดขึ้นได้หากพ่อแม่เอือมระอาและหมดความอดทนต่อการร้องของลูก แล้วใช้วิธีที่ไม่เหมาะสมตอบสนองการร้องของลูก เมื่อเติบโตขึ้นมาบนพื้นฐานของความรักความเอาใจใส่ของพ่อแม่ ลูกจะรู้สึกว่าเขาสามารถพึ่งพาความรักของพ่อแม่ได้ เมื่อพ่อแม่กล่าวตักเตือนและชี้ให้เห็นข้อบกพร่องหรือความประพฤติที่ไม่ดีของเขา เขาจะเข้าใจว่าพ่อแม่ทำไปด้วยความรักความหวังดี เพราะความประพฤติของเขาไม่ดีจริงๆ ไม่เข้าใจไปว่าตนเป็นคนไม่มีค่าในสายตาของพ่อแม่ จึงถูกพ่อแม่หาเรื่องว่าอยู่เรื่อยด้วยความเอือมระอา

[1] *Bahá'í Education*, Compilation 2519 (1976), no. 116

ชีวิตครอบครัวมาไฮ

ตัวอย่างเช่น เด็กสองคนกำลังปล้ำกันอยู่หน้าประตูกระจก และเกิดทำประตูกระจกนั้นแตก แต่เด็กทั้งสองไม่ได้รับบาดเจ็บ เมื่อมาถึงพ่อแม่ของเด็กคนแรกเข้าไปตีลูกและดุด่าอย่างแรง ความสำนึกผิดตามธรรมชาติของลูกหายไปเพราะการตีและอารมณ์โกรธของพ่อแม่ เขาอับอายอย่างมากต่อหน้าคนที่อยู่ในเหตุการณ์ รู้สึกสะเทือนใจมากและรู้สึกว่าตนไม่มีค่า พ่อแม่ของเด็กอีกคนหนึ่งรีบเข้าไปหาลูกด้วยความห่วงใย และดูว่าลูกได้รับบาดเจ็บหรือเปล่า แล้วถามลูกว่าเกิดอะไรขึ้น ลูกเล่าไปตามความเป็นจริง ไม่ต้องแต่งเรื่องมาโกหกพ่อแม่หรือโทษคนอื่น เพราะเขามั่นใจว่าพ่อแม่คอยอยู่เคียงข้างเขา และพร้อมที่จะช่วยแก้ปัญหาให้เขาเสมอ พ่อแม่ไม่จำเป็นต้องว่ากล่าวลูกรุนแรง เพราะสิ่งที่เกิดขึ้นนั้นเป็นที่น่าตกใจพออยู่แล้วสำหรับลูก แต่อาจว่ากล่าวเพียงเบาๆ ให้ลูกระวังมากกว่านี้และอย่าให้เกิดเช่นนี้อีก หรืออาจหักค่าขนมจากลูกเล็กน้อยเพื่อสอนให้ลูกมีสำนึกรับผิดชอบต่อค่าเสียหายที่เกิดขึ้นจากการกระทำของตน โดยวิธีหลังนี้ ลูกได้รับการปฏิบัติด้วยความสุภาพ เขาเริ่มรู้สึกมีความรับผิดชอบต่อการกระทำของตน เริ่มเรียนรู้ความผิดพลาดของตน เสียใจต่อการกระทำของตนด้วยตัวเอง มั่นใจว่าพ่อแม่รักและห่วงใยเขา คอยช่วยเหลือเขาอยู่เสมอ ไม่ใช่ผู้พิพากษาที่คอยแต่จะตัดสินความผิดพลาดของเขา และเขาได้เรียนรู้ที่จะปฏิบัติต่อผู้อื่นด้วยความสุภาพเช่นกัน เพราะเขาได้รับการปฏิบัติจากพ่อแม่ด้วยความสุภาพ

การจะให้ลูกมีความมั่นใจในความรักของพ่อแม่ มีความมั่นคงทางอารมณ์ พ่อแม่ยังต้องทำอะไรอย่างมีเหตุผล คงเส้นคงวา ไม่อารมณ์แปรปรวนเดี๋ยวดีเดี๋ยวร้าย เอาแน่เอาอนไม่ได้ ซึ่งจะทำให้ลูกเกิดความไม่มั่นคงทางอารมณ์ ไม่รู้ว่าทำอะไรเมื่อไรพ่อแม่จะโกรธ ทำอะไรเมื่อไรพ่อแม่จะดีใจ ผู้ใหญ่เองบางครั้งก็มีประสบการณ์ในลักษณะนี้เช่น เช่นมีคู่อริหรือเจ้านายที่ไม่คงเส้นคงวา อารมณ์แปรปรวน ไม่รู้จะทำอะไรให้ถึงจะถูกใจ สภาพเช่นนี้แม้แต่ผู้ใหญ่ยังกล้ากลืน ถ้าเป็นเด็กจะเลวร้ายยิ่งกว่าเพียงไหน เด็กที่เติบโตขึ้นมาในบรรยากาศเช่นนี้มีแนวโน้มจะขาดความมั่นคงทางอารมณ์และความมั่นใจในตัวเอง

ความเชื่อมั่นในความรักของพ่อแม่เป็นรากฐานที่สำคัญในพัฒนาการของลูก ในครอบครัวที่ยากจนแต่เปี่ยมไปด้วยความรักของพ่อแม่ ลูกจะเติบโตเป็นคนดีได้ เป็นคนสงบเสงี่ยมและเจียมตัว แต่ถ้าความยากจนผสมกับอารมณ์ร้ายของพ่อแม่ ลูกจะตกอยู่ในสภาพที่น่าเวทนา สิ้นหวัง อนาคตมืดมน อาจลงเอยที่ยาเสพติด อาชญากรรม

6.3

ไม่ด่าหรือตีลูก

[Do not vilify or strike children]

หากบุคคลลักษณะอันไม่พึงประสงค์แม่แต่น้อยนิดสำแดงออกมา ขอให้เธอแนะนำและลงโทษลูก และใช้วิธีที่มีเหตุผล หรือแม่แต่การดูเบาๆ หากจำเป็น อย่างไรก็ตามไม่อนุญาตให้ตีหรือด่าเด็ก เพราะอุปนิสัยใจคอของเด็กจะวิปริตไปโดยสิ้นเชิง หากเด็กถูกตีหรือด่า ^[1]

พระอัมบลมาฮา

พฤติกรรมของเด็กเล็กเป็นไปตามสัญชาตญาณ อยากรู้ อยากเห็น และจะเข้าไปชุกชกกับทุกสิ่งทุกอย่างที่เข้ามาสู่ความสนใจ เพราะเด็กเล็กมักอยู่นิ่งเฉยไม่ได้นาน บางครั้งความชุกชกนี้ของเด็กอาจทำให้ข้าวของในบ้านเสียหาย หรือเป็นอันตรายต่อตัวเด็กเอง พ่อแม่อาจมีปฏิกิริยาต่อพฤติกรรมนี้ของลูกด้วยความวิตกแล้วใช้คำพูดที่รุนแรงหรือตีลูก ซึ่งไม่ควรทำอย่างยิ่ง ปัญหานี้ อาจพอบรรเทาลงได้หากพ่อแม่หาของเล่นที่ไม่เป็นอันตรายมาให้ลูก เพื่อให้ลูกสนใจอยู่กับของเล่นนั้นไม่ไปรื้อสิ่งของในบ้าน ของเล่นไม่จำเป็นต้องมีราคาแพง ของเล่นธรรมดาอาจทำให้ลูกมีโอกาสฝึกทักษะไปด้วย เช่น แผ่นกระดาษสำหรับขีดเขียน ซึ่งอาจดีกว่าของเล่นราคาแพงที่เด็กไม่ต้องทำอะไรนอกจากกดปุ่ม

พ่อแม่ไม่ควรใช้คำพูดที่ไม่มีเหตุผลขู่ตะคอกลูกพร่ำเพรื่อ เช่น "ถ้าชนเดี๋ยวจะให้หมอลงมือ" ซึ่งจะทำให้ลูกกลัวหมอลงมือโดยไม่จำเป็น หรือขู่ว่า "ถ้าไม่เข้านอนเดี๋ยวผีจะมาหลอก" หรือ "ถ้าดีดเดี๋ยวจะโยนลงคลอง" การขู่ขู่ออย่างไม่มีเหตุผลเช่นนี้อาจทำให้ลูกกลัวในตอนแรก แต่ต่อมาภายหลังลูกจะเริ่มรู้และเข้าใจและเริ่มมองเป็นเรื่องตลก มองพ่อแม่ตนเองเป็นคนไม่มีเหตุผล อาจจะไม่เกรงกลัวและเริ่มไม่เชื่อฟังพ่อแม่ เพราะโดยธรรมชาติแล้วไม่มีใครเชื่อฟังสิ่งที่ไม่มีความหมายได้เป็นเวลานาน เมื่อลูกเริ่มไม่เชื่อฟัง พ่อแม่อาจต้องหันไปใช้คำพูดที่รุนแรงมากขึ้นเพื่อให้ลูกกลัวและเชื่อฟังเช่น "ถ้าดีดเดี๋ยวจะตบให้หน้าหงาย" คำพูดที่ก้าวร้าวหยาบคายเช่นนี้อาจทำให้ลูกชะงักในตอนแรก หลังจากนั้นเขาจะเริ่มชินชา และจะเรียนรู้เอาคำหยาบคายเหล่านี้มาพูดบ้าง จนติดเป็นนิสัยเมื่อโตขึ้น กลายเป็นคนหยาบกร้าน และอาจจะหยาบกระด้างต่อพ่อแม่ด้วย บางครั้งพ่อแม่ตวาดลูกอย่างรุนแรงด้วยความโกรธ จนลูกตกใจและก็ไม่รู้ว่าพ่อแม่ต้องการจะบอกหรือสอนอะไรตน เมื่อใช้คำพูดรุนแรงคุมลูกไม่อยู่ พ่อแม่อาจใช้วิธีที่รุนแรงขึ้นคือการตีลูก ซึ่งอาจทำให้ลูกเก็บความคับแค้นนั้นไว้ในใจ กลายเป็นเด็กดื้อ และอาจทำ

[1] *Family Life*, Compilation 2551 (2008), no. 49

ชีวิตครอบครัวมาไฮ

ให้พ่อแม่หรือครูต้องลงโทษให้รุนแรงยิ่งขึ้นไปอีก ซึ่งก็จะยิ่งทำให้เด็กคับแคบใจมากขึ้น จนอาจกลายเป็นคนใจหิน ใจทมิฬ และจะเรียนรู้การใช้ความรุนแรงก้าวร้าวในการแก้ปัญหาจนติดเป็นนิสัยเมื่อโตขึ้น

การดุและลงโทษลูกเป็นสิ่งที่ควรทำเมื่อลูกทำผิด พ่อแม่สามารถดุดูกด้วยน้ำเสียงโดยไม่ต้องใช้อาญาหยาบคาย ดุด้วยเหตุผลเพื่อให้ลูกรู้จักแยกถูกแยกผิด อะไรควรไม่ควร ถ้าใช้อารมณ์โดยไม่ชี้แจงเหตุผล ลูกจะไม่ได้ประโยชน์อะไรนอกจากตกใจและกลัว แทนที่ลูกจะได้เรียนรู้ว่าอะไรถูกอะไรผิด อะไรควรไม่ควร ลูกจะรู้แต่ทำอะไรแล้วไม่สบายอารมณ์พ่อแม่ หากสิ่งที่ไม่สบายอารมณ์พ่อแม่ นั้นสมเหตุสมผลก็ค่อยยังชั่ว แต่ถ้าเป็นความไม่สบายอารมณ์อย่างไม่มีเหตุผล ลูกก็จะสับสน พ่อแม่อาจเสี่ยงการตีลูกโดยหันไปใช้วิธีลงโทษอย่างอื่น เช่น ให้ลูกอยู่ทำงานบางอย่างในบ้าน เป็นการชดเชยความเสียหายที่เขาเป็นคนทำในบ้าน ไม่ให้เขาไปเที่ยวตามที่เขาเคยได้ไป

6.4

การให้กำลังใจลูก

[Encouraging children]

เมื่อใดก็ตามที่มารดาเห็นว่าลูกทำดี ขอให้เธอยอและชมลูก และทำให้หัวใจของลูกเบิกบาน [1]

พระอับดุลบาฮา

ดังที่กล่าวมาแล้วว่าเด็กทุกคนมีข้อบกพร่องตามธรรมชาติ และเป็นหน้าที่ของพ่อแม่ที่จะแก้ไข ไม่ใช่เน้นย้ำข้อบกพร่องเหล่านั้น แทนที่จะคอยติคอยว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่ลูกทำผิดพลาด ซึ่งจะทำให้ลูกไม่กล้าริเริ่มทำอะไร ขาดความมั่นใจในตัวเอง พ่อแม่ควรให้กำลังใจลูกตลอดพัฒนาการของเขา เริ่มตั้งแต่ลูกหัดพูด พ่อแม่ควรพูดโต้ตอบกับลูก แก้ไขคำพูดที่ลูกพูดผิด และเมื่อลูกโตขึ้นมาอีกก็ควรพูดโต้ตอบการซักถามของลูกเพื่อกระตุ้นสติปัญญา อย่าถือเป็นเรื่องนารำคาญ การไม่คุยโต้ตอบจะทำให้ลูกหมดความรู้สึกอยากพูดอยากคิด พ่อแม่ไม่ควรห้ามปรามการละเล่นของลูก แม้จะเป็นการซุกซนก็ตาม หากการเล่นนั้นไม่มีอันตราย เพราะการละเล่นเป็นส่วนหนึ่งในกระบวนการพัฒนาการของลูก ถ้าเป็นไปได้และมีเวลาพ่อแม่ควรเล่นกับลูกด้วย แต่พึงระลึกว่าพ่อแม่ไม่ควรเล่นกับเด็กโตเหมือนเล่นกับเด็กเล็ก เพราะการเล่นกับเด็กเล็กนั้นมีจุดหมายของการกระตุ้นพัฒนาการเป็นสำคัญ แต่สำหรับเด็กโตที่เริ่มมีการพัฒนาความคิดอ่านนั้น มีองค์ประกอบสำคัญอีก

[1] *Family Life*, Compilation 2551 (2008), no. 49

ชีวิตครอบครัวมาไฮ

อย่างเพิ่มเข้ามาที่ต้องนำพิจารณานั้นคือการเชื่อฟังพ่อแม่ เพราะโดยการเชื่อฟังนี้พ่อแม่จะสามารถสั่งสอนคุณธรรมและชี้แนะสิ่งที่ถูกต้องให้ลูก ช่วยให้ลูกแยกแยะผิดชอบชั่วดีได้ ความสัมพันธ์ขั้นพื้นฐานระหว่างลูกกับพ่อแม่คือการเชื่อฟัง ไม่ใช่เป็นเพื่อนกัน นั่นคือลูกมีหน้าที่เชื่อฟังพ่อแม่ ดังนั้นพ่อแม่ไม่ควรเล่นกับเด็กโตราวกับว่าเป็นเพื่อนกัน เพราะถ้าเมื่อใดที่ลูกคิดว่าพ่อแม่คือเพื่อนเล่น การเชื่อฟังพ่อแม่อาจจะหย่อนยานลง และอาจส่งผลเสียต่อความพยายามของพ่อแม่ที่จะอบรมสั่งสอนลูก เพราะเวลาพ่อแม่จะสอนอะไรลูกอาจนึกว่าพ่อแม่พูดเล่น

พ่อแม่ควรมองข้ามข้อบกพร่องและความผิดเล็กๆ น้อยๆ ของลูกที่ไม่มีผลเสียต่อคุณธรรมหรืออุปนิสัยใจคอ และชมเชยเมื่อลูกทำดีหรือทำอะไรสำเร็จ แม้จะเป็นความสำเร็จเล็กน้อยก็ตาม เพราะนั่นจะทำให้ลูกรู้สึกว่าคุณเองมีค่า ภูมิใจในตนเอง มั่นใจในตัวเองและพร้อมที่จะก้าวต่อไปในด้านต่างๆ ตามศักยภาพสูงสุดที่เป็นไปได้สำหรับเขา ห้ามตั้งฉายาลูกในทางลบ เช่นเรียกลูกว่า "ทึม" เพราะนั่นจะส่งผลเสียต่อจิตใจและพัฒนาการของลูกเป็นอย่างมาก :

พวกเขา (เด็กๆ) ต้องได้รับกำลังใจและทำให้กระตือรือร้นอยู่ตลอดที่จะไปถึงยอดสุดทั้งปวงของความสำเร็จของมนุษย์ เพื่อว่าตั้งแต่ปีแรกๆ พวกเขาจะถูกสอนให้มีจุดมุ่งหมายที่สูงส่ง ปฏิบัติตนเองดี มีความบริสุทธิ์ทางเพศ บริสุทธิ์และไร้มลทิน และจะเรียนรู้ที่จะหมายมั่นอย่างมีพลังและมีจุดประสงค์ที่แน่นอนในทุกสิ่ง [1]

พระอับดุลบาฮา

ในกรณีที่มีลูกมากกว่าหนึ่งคน ควรระวังในการชมลูกคนหนึ่งว่าไม่ทำให้ลูกอีกคนหนึ่งรู้สึกด้อยกว่า และเสียกำลังใจ หรืออาจใช้วิธีชมลูกคนหนึ่งระหว่างที่ลูกอีกคนหนึ่งไม่อยู่ :

หากนักเรียนได้รับการบอกว่าเขาฉลาดน้อยกว่าเพื่อนๆ นั้นจะเป็นตัวถ่วงและอุปสรรคอย่างยิ่งต่อความก้าวหน้าของเขา นักเรียนต้องได้รับกำลังใจให้คืบหน้าด้วยคำกล่าวว่า "เธอมีความสามารถที่สุด และหากเธอพยายาม เธอจะบรรลุถึงระดับขั้นสูงสุด" [2]

พระอับดุลบาฮา

[1] *Bahá'í Education*, Compilation 2519 (1976), no. 78

[2] *Bahá'í Education*, Compilation 2519 (1976), no. 148

ชีวิตครอบครัวบาไฮ

พ่อแม่ควรระลึกไว้ว่าจุดประสงค์ของการชมลูกนั้นคือ เพื่อให้ลูกมีกำลังใจ มีความภูมิใจและเห็นคุณค่าตัวเอง ไม่ใช่ให้ลูกหลงตัวเองคิดว่าตัวเองดีกว่า เก่งกว่าคนอื่นทั้งหมด กลายเป็นคนทะนง มีปัจจัยหลายอย่างในสังคม เช่น หนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ ที่กระตุ้นความรู้สึกคนเราให้อยากเป็นหนึ่งในด้านต่างๆ ความพยายามอยากเป็นหนึ่งมีแนวโน้มที่จะทำให้คนเรามองคนอื่นเป็นคู่แข่ง ไม่ส่งเสริมความรักความสามัคคี หากคนเราพยายามสุดความสามารถที่จะทำอะไรสักอย่างให้ดีที่สุด โดยไม่คำนึงว่าตนจะเป็นที่หนึ่ง ที่ห้า ที่สิบ หรือที่สามสิบ เขาก็จะมีความสุขกับการได้ทำสิ่งที่ตนชอบ มีความภูมิใจว่าตนได้ทำเต็มที่สุดความสามารถแล้ว เพราะการได้พยายามก่อให้เกิดความสุขความภูมิใจได้ในตัวมันเอง แม้ว่าผลลัพธ์ที่ออกมาอาจจะไม่เลอเลิศอะไร พ่อแม่ไม่ควรชมลูกในลักษณะที่ทำให้ลูกอยากอยู่เหนือคนอื่น มองคนอื่นเป็นคู่แข่ง แต่ควรสอนให้ลูกพยายามทำให้ออกมาดีที่สุด เช่น แทนที่จะบอกให้ลูกพยายามสอบให้ได้ที่หนึ่ง พ่อแม่อาจให้กำลังใจลูกให้ทำคะแนนสอบให้ดีขึ้นกว่าเทอมที่แล้ว :

พระพรจงมีแด่ผู้ที่ไม่ทะนงในความสำเร็จของตนเอง [1]

พระบาฮาอุลลาห์

พวกเขาไม่รู้หรือว่าทำไมเราสร้างเจ้าทั้งหมดขึ้นมาจากธุลีเดียวกัน? เพื่อว่าจะไม่มีใครยกตัวเองเหนือผู้อื่น [2]

พระบาฮาอุลลาห์

[1] *Gleanings from the Writings of Bahá'u'lláh*, p. 315

[2] *The Hidden Words*, Arabic, no. 68

7

การฝึกวินัยของลูก

[Disciplining children]

*วินัยบางอย่างไม่ว่าทางกาย ทางศีลธรรมหรือทางปัญญา ที่จริงแล้ว
ขาดไม่ได้ และไม่มีการฝึกฝนใดที่กล่าวได้ว่าครบถ้วนและเกิดประโยชน์
หากละเลยองค์ประกอบนี้ [1]*

ท่านโชกิ เอฟเฟนดี

สังคมที่ขาดระเบียบวินัย คนเราไม่เคารพกฎเกณฑ์ เป็นสังคมที่ยุ่งเหยิงและ
ไม่น่าดูอย่างยิ่ง ซึ่งมีตัวอย่างให้เห็นมากมายเช่น ขับรถเร็วผิดกฎจราจร ไม่
ข้ามถนนทางม้าลาย ทิ้งขยะไม่เป็นที่ สบขุหรืในที่ห้าม และถ้าหากคนที่
ทำเช่นนี้กลับภูมิใจว่าตนเองเส้นใหญ่ สามารถอยู่นอกกฎเกณฑ์ได้ก็ยิ่งไป
กันใหญ่สำหรับสังคมนั้น การปลูกฝังระเบียบวินัยควรเริ่มในครอบครัว
เพื่อให้เด็กเข้าใจว่า คนเราต้องปฏิบัติตัวให้อยู่ในระเบียบกฎเกณฑ์ ไม่ใช่
ทำตามความพอใจของใครหรือของตัวเอง :

*กฎต้องปกครอง ไม่ใช่บุคคลปกครอง ดังนี้โลกจะกลายเป็นสถานที่
สวยงาม และภราดรภาพอันแท้จริงจะบังเกิดขึ้น [2]*

พระอับดุลบาฮา

7.1

พ่อแม่ต้องสามัคคีกัน

[Parents must be united]

แม้ว่าลูกมีหน้าที่เชื่อฟังพ่อแม่ แต่การเชื่อฟังนั้นก็ขึ้นอยู่กับการเลี้ยงดูของ
พ่อแม่ด้วย พ่อแม่ต้องคุยและปรึกษากันในเรื่องต่างๆ เกี่ยวกับลูก วาง
กฎระเบียบและพูดให้ตรงกันหรือสอดคล้องกัน ไม่ควรให้เกิดเหตุการณ์ที่ว่า
แม่อนุญาตให้ลูกไปเที่ยว แต่พอกลับมาลูกถูกพ่อดุ หรือพ่อให้ลูกดูทีวีถึง
สามทุ่มแต่แม่ไล่ให้ลูกเข้านอนตอนสองทุ่ม ถ้าเป็นเช่นนี้ลูกจะเริ่มโอนเอน
เข้าหาพ่อหรือแม่ฝ่ายหนึ่ง และเริ่มไม่เชื่อฟังอีกฝ่าย ยิ่งไปกว่านั้นพ่อแม่
ต้องไม่พูดดูแคลนกันเองให้ลูกฟัง ไม่ว่าข้างหน้าหรือลับหลัง เพราะจะทำให้
ลูกเสียความนับถือพ่อแม่ของตน ซึ่งจะมีผลเสียต่อการเชื่อฟังพ่อแม่ และ
ทำให้พ่อแม่ฝึกระเบียบวินัยลูกได้ยากขึ้น :

[1] *Bahá'í Education*, Compilation 2519 (1976), no. 122

[2] *Paris Talks*, p. 132

ความกลมเกลียว ความสามัคคีและความรักถือเป็นอุดมคติสูงสุดในความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ [1]

ท่านโชกิ เอฟเฟนดิ

7.2

วินัยและอิสรภาพของลูก [Discipline and freedom of children]

เด็กต้องได้รับการฝึกฝนอย่างรอบคอบให้มีมารยาทที่สุดและมีความประพฤติดี [2]

พระอับดุลบาฮา

ในด้านหนึ่งพ่อแม่อาจฝึกวินัยอย่างเข้มงวดกับลูก ให้ลูกเชื่อฟังและปฏิบัติตามสิ่งที่ตนต้องการทุกอย่างโดยไม่มีสิทธิ์ซักถามหรือแสดงความคิดเห็น รังเกียจเสียงหนอยกีด กรณีนี้พ่อแม่อาจพอใจที่ลูกเป็นคนเจีบบ้างง่าย โดยอาจไม่คิดว่ามีผลเสียทำให้ลูกขาดการริเริ่ม ขาดความมั่นใจ ขาดความอยากรู้อยากเห็นที่เป็นประโยชน์ต่อพัฒนาการของตน ทำให้ลูกไม่ได้พัฒนาความสามารถเท่าที่ควร ช่วยตนเองไม่ค่อยได้ ต้องพึ่งพาผู้อื่นอยู่เรื่อย ขาดความยืดหยุ่นในการรับมือกับปัญหา

ในทางตรงข้าม พ่อแม่อาจไม่ฝึกระเบียบวินัย ไม่สอนมารยาทและความประพฤติเลย ปล่อยให้ลูกทำอะไรตามใจไม่รู้จักเคารพเกรงใจใคร จนกลายเป็นใหญ่ในบ้าน ไม่ฟังเสียงใครแม้แต่พ่อแม่ ในสถานการณ์เช่นนี้พ่อแม่สูญเสียสิทธิ์ที่จะต้องเป็นที่เชื่อฟังของลูก ลูกเองเมื่อเติบโตขึ้นออกไปสู่โลกภายนอก ก็จะไม่เคารพเกรงใจคนอื่นด้วย ไม่เคารพกฎเกณฑ์และกฎระเบียบต่างๆ ในสังคม และจะช่วยเพิ่มความยุ่งเหยิงให้กับสังคม

การจะฝึกลูกให้มีวินัยควรหลีกเลี่ยงความสุดโต่งของทั้งสองแบบนี้ พ่อแม่ควรพิจารณาว่าสิ่งที่ลูกเรียกร้องนั้นสมเหตุผลและจำเป็นหรือไม่ เช่น เข้าวันอาทิตย์ลูกกำลังนอนอยู่บนเตียงดูทีวีอย่างเพลิดเพลิน แล้วเรียกร้องให้แม่หรือคนใช้เอาอาหารเข้าไปให้ทานในห้องนอน หากพ่อแม่ยอมทำตามคำเรียกร้องเช่นนี้ จะทำให้ลูกเสียเด็กเป็นคนไม่มีระเบียบวินัย และลูกจะมีข้อเรียกร้องที่ไม่สมเหตุผลทำนองนี้ตามมาอีกเรื่อยๆ แต่ถ้าหากลูกขาดระเบียบที่ขาดแล้วเดินออกมาจากห้องนอนลำบาก ก็สมควรจัดอาหารให้ลูกไปให้ที่ห้องนอนตามที่ร้องขอ

[1] *Family Life*, India 2525 (1982), p. 55

[2] *Bahá'í Education*, Compilation 2519 (1976), no. 78

ชีวิตครอบครัวบาไฮ

ลูกควรได้รับการสั่งสอนให้รู้จักเคารพกฎเกณฑ์ เคารพสิทธิของผู้อื่น เช่น ไม่หยิบฉวยของส่วนตัวของคนอื่นโดยไม่ได้รับอนุญาต เวลาทำกิจวัตรจากที่ไม่เหมาะสมกับผู้อื่น พ่อแม่ควรห้ามปรามและตักเตือนลูกทันที ในลักษณะเช่นนี้เด็กจะเรียนรู้การมีวินัย รู้จักควบคุมตนเองให้อยู่ในระเบียบ เมื่อเรียนรู้ที่จะเคารพเกรงใจคนอื่นในครอบครัว เขาก็จะเกรงใจและเคารพสิทธิของคนอื่นด้วยเมื่อออกไปสู่สังคมภายนอก สิ่งนี้ควรสอนและฝึกตั้งแต่เด็ก อยากรอให้โตจนกระทั่งสอนกันไม่ได้ เพราะกลายเป็นเด็กก้าวร้าวชอบใช้ความรุนแรงไปแล้ว :

บิดามารดาบาไฮไม่สามารถเพียงแค่วางเฉดคติของการไม่ด้านลูก โดยเฉพาะอย่างยิ่งลูกที่คุณไม่อยู่และมีนิสัยรุนแรง เป็นสิ่งไม่เพียงพอที่บิดามารดาจะอธิษฐานในนามของลูก แต่ควรพยายามด้วยความอ่อนโยนและความอดทน ที่จะพร่ำสอนหลักการปฏิบัติตนอย่างมีศีลธรรมในจิตใจที่เยาว์วัยของลูก และให้ลูกเข้าถึงหลักธรรมและคำสอนต่างๆ ของศาสนาด้วยการดูแลเอาใจใส่อย่างสุขุมและรักใคร่ [1]

ท่านโชกิ เอฟเฟนดี

เสรีภาพอาจมีความหมายแตกต่างกันไปในแต่ละคน แต่สำหรับเด็กวัยรุ่นมักชอบเสรีภาพแบบที่ไม่ต้องการให้พ่อแม่หรือครูหรือใครก็ตามมาควบคุมการกระทำและความประพฤติของตน โดยไม่ตระหนักในผลเสียว่า เสรีภาพที่ไร้ขอบเขตจะนำไปสู่ความไร้อิสรภาพได้ เช่นอยากไปเที่ยวที่ไหนก็ได้ได้อย่างเสรี ดื่มเหล้าได้อย่างเสรี เล่นการพนันได้อย่างเสรี ลองยาเสพติดก็ได้ มั่วสุมทางเพศก็ได้ จะเคารพหรือไม่เคารพกฎเกณฑ์ก็ได้ จะเคารพใครหรือไม่เคารพใครก็ได้ หากได้รับการฝึกฝนทางศาสนาตั้งแต่เด็ก ลูกจะเรียนรู้ว่า เสรีภาพที่แท้จริงของมนุษย์ไม่ใช่การมีอิสระที่จะทำอะไรก็ได้ตามอำเภอใจ โดยไม่ต้องมีกฎเกณฑ์ ซึ่งเป็นเสรีภาพของสัตว์ที่มีแต่จะนำไปสู่ความตกต่ำ แต่เป็นเสรีภาพที่อยู่ภายใต้กฎเกณฑ์และบทบัญญัติทางศาสนา :

เราพบว่าบางคนปรารถนาเสรีภาพและภูมิใจในเสรีภาพนั้น มนุษย์ดังกล่าวอยู่ในก้นบึ้งของความเขลา ในตอนจบเสรีภาพจะนำไปสู่การปลุกกระดม ซึ่งเป็นเปลวไฟที่ไม่มีใครดับได้... จงรู้ไว้ว่ารูปกายและสัญลักษณ์ของเสรีภาพคือสัตว์ สิ่งที่เหมาะสมกับมนุษย์คือการยอมจำนนต่อสิ่งเหนือยวรั้งที่จะคุ้มครองตนให้พ้นจากความเขลาของตนเอง และคุ้มครองตนให้พ้นจากภัยของผู้ทำอันตราย เสรีภาพทำให้มนุษย์ก้าวล่วงขอบเขตของความเหมาะสม และละเมิดเกียรติของสถานะของตน ทำให้มนุษย์ต่ำลงไปถึงระดับของความเลวทรามต่ำช้าที่สุด...

[1] *Bahá'í Education*, Compilation 2519 (1976), no. 122

ชีวิตครอบครัวบาไฮ

จงกล่าวว้่า : เสรีภาพที่แท้จริงของมนุษย์อยู่ที่การยอมจำนนต่อบทบัญญัติของเรา แม้ว่าเจ้าจะรู้เพียงเล็กน้อย หากมนุษย์ถือปฏิบัติสิ่งที่เราส่งมาให้จากสภาแห่งการเปิดเผยพระธรรม แน่แน่นอนว่าพวกเขาจะบรรลุถึงเสรีภาพที่สมบูรณ์...เสรีภาพที่เป็นประโยชน์ต่อเจ้าจะไม่พบได้ที่ไหน เว้นแต่ในการเป็นทาสรับใช้โดยสมบูรณ์ต่อพระผู้เป็นเจ้า พระผู้เป็นสัจธรรมนิรันดร์^[1]

พระบาฮาอุลลาห์

การดื่มเหล้าทำให้การทำงานของสมองเสื่อมลง ทำให้ผู้ดื่มขาดสติ ขาดอิสรภาพในการใช้ความคิด ต่างจากคนที่ไม่ดื่มเหล้าจะคิดอะไรสมองก็ปลอดโปร่ง ผู้ที่เป็นทาสหรือตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของเหล้าจะขาดสติไม่สามารถยับยั้งชั่งใจได้ อาจทำร้ายผู้อื่นหรือทำสิ่งที่ไม่ถูกต้องของคลองธรรม จนอาจถูกจับไปควบคุมจนหมดอิสรภาพ

ผู้ที่เล่นการพนันและมีหนี้สินตามมา จะต้องทำงานหนักขึ้นเพื่อหาเงินมาใช้หนี้ เวลาที่ตนเคยมีอิสระในการพักผ่อน เล่นกีฬาหรือทำงานอดิเรก ก็หมดไปเพราะต้องใช้เวลาไปกับการหาเงินซึ่งอาจต้องหาเงินแบบไม่สุจริตและมีปัญหาตามมาอีก เสรีภาพในการไปไหนมาไหนก็ลดลงเพราะอายุคนหรือต้องคอยหลบหน้าเจ้าหนี้

สามีที่นอกใจไปมีหญิงอื่น เวลาจะไปไหนกันก็ไม่มีอิสระต้องคอยหลบๆ ซ่อนๆ และหากภรรยาเริ่มรู้ระแคะระคายเข้า ก็เริ่มไม่ไว้วางใจ สามีจะไปไหนที่ภรรยาก็จะคอยถามคอยตรวจสอบแม้แต่เวลาที่ต้องไปธุระจริงๆ จนสามีสูญเสียเสรีภาพในการไปไหนมาไหนในระดับหนึ่ง

7.3

ให้ลูกคุ้นเคยกับความยากลำบาก

[Accustom children to hardship]

เลี้ยงเด็กให้รู้จักทำงานและมูมานะ และให้เด็กคุ้นเคยกับความยากลำบาก^[2]

พระอับดุลบาฮา

อย่างไรก็ตามเราไม่ควรลืมนว่ ลักษณะเฉพาะที่เป็นเนื้อแท้อย่างหนึ่งของโลกนี้คือความยากลำบากและความทุกข์ทรมาน และโดยการ

[1] *Gleanings from the Writings of Bahá'u'lláh*, p. 335-6

[2] *Family Life*, Compilation 2551 (2008), no. 50

ชีวิตครอบครัวบาไฮ

เอาชนะสิ่งเหล่านี้เองที่เราได้พัฒนาศีลธรรมและจิตวิญญาณของเรา
ดังที่พระอับดุลบาฮากล่าวไว้ ความทุกข์โศกเป็นเสมือนร่องดินที่ถูกไถ
ยิ่งไถลึกลงไปเท่าไร เราจะยิ่งได้ผลมากล้นเท่านั้น [1]

ท่านโชกิ เอฟเฟนดิ

แม้ว่าจะร่ำรวยมีฐานะแค่ไหนพ่อแม่ก็ไม่ควรเลี้ยงลูกให้เป็นคนหนู ต้องคอย
ตามปรนนิบัติทุกอย่าง ลำบากนิดลำบากหน่อยไม่ได้ จนลูกกลายเป็นคนไม่
สู้งานไม่สู้ความลำบาก เด็กจะได้พัฒนาความเป็นคนที่แท้จริงก็ต่อเมื่อเขา
ได้ต่อสู้และเอาชนะความยากลำบาก ซึ่งความยากลำบากนั้นมีได้หลาย
รูปแบบเช่นหัดให้ลูกรู้จักทำงานบ้าน สอนให้ลูกขยันหมั่นเพียรในการเรียน
หรือในการทำกิจกรรมหรืองานที่ได้รับมอบหมายต่างๆ ให้สำเร็จลุล่วงไม่
ทอดอຍหรือยกเลิกลงกลางคันแม้ว่าจะเจออุปสรรค แต่ต้องพยายามเอาชนะ
อุปสรรคนั้น :

ดังนี้เด็ก... จะได้รับการสอนความชอบธรรมและเกียรติของมนุษยชาติ
ความมุ่งมั่น ความตั้งใจที่จะพยายามและสู้ทน ดังนี้เด็กจะเรียนรู้ความ
พากเพียรในทุกสิ่ง ความตั้งใจที่จะคืบหน้า ความมีจิตใจสูง ความใฝ่
สูง ความบริสุทธิ์ทางเพศและชีวิตที่บริสุทธิ์ ดังนี้เด็กจะสามารถดำเนิน
ภารกิจของตนไปจนสำเร็จเสร็จสิ้น [2]

พระอับดุลบาฮา

7.4

การตลกขบขัน

[Amusement]

หนึ่งในเครื่องหมายของสังคมที่เสื่อม ซึ่งเป็นที่ประจักษ์ในโลกปัจจุบัน
คือ การอุทิศตนอย่างคลั่งไคล้ต่อความเพลิดเพลินและความบันเทิง
ความกระหายการตลกขบขันอย่างดับไม่ได้อีก [3]

สภายุติธรรมสากล

อย่าให้พวกเขาทำเป็นเล่นและไม่เอาจริง แต่ให้คืบหน้าอย่างจริงจังไปสู่
เป้าหมายของตน เพื่อว่าในทุกสถานการณ์จะพบว่าพวกเขามีความมุ่งมั่น
และแน่วแน่ [4]

พระอับดุลบาฮา

[1] *Lights of Guidance* 2526 (1983), no. 1349

[2] *Bahá'í Education*, Compilation 2519 (1976), no. 89

[3] *A Chaste and Holy Life*, Compilation 2533 (1990), no. 23

[4] *Bahá'í Education*, Compilation 2519 (1976), no. 78

ชีวิตครอบครัวมาไฮ

ชีวิตที่ไม่มีการตกลงขบขันเสียเลยดูออกจะเฉาๆ สักหน่อย แต่ถ้าตกลงกันจนเลยเถิดเกินความพอประมาณ ก็อาจกลายเป็นความไร้สาระ ความไร้มารยาท ไม่มีกาลเทศะ ลูกควรรู้ว่าการตกลงไม่ใช่สาระของชีวิต แต่เป็นเครื่องหย่อนใจคลายเครียดในบางเวลาบางโอกาสเท่านั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องการเรียนการทำงานที่จะต้องเอาจริงเอาจัง ไม่ควรทำเป็นเล่นเอาแต่ตกลง การตกลงขบขันอาจกลายเป็นโรคระบาดในหมู่เด็กวัยรุ่น เวลาคนหนึ่งพูดตกลง วัยรุ่นอีกคนหนึ่งอาจพยายามพูดให้ตกลงกว่าเพื่อให้ตนเป็นที่นิยมในหมู่เพื่อนฝูง การพยายามแข่งกันตกลงนี้อาจทำให้เด็กกลายเป็นคนไร้สาระ นอกจากนี้พ่อแม่ควรสอนลูกไม่ให้เอาเรื่องไม่ดีของผู้อื่นมาทำเป็นเรื่องตลก เพราะนั่นจะเป็นการเพาะนิสัยนินทาให้ลูกทางอ้อม และในครอบครัวเองถ้าพี่น้องเอาเรื่องไม่ดีของกันและกันมาพูดตลกเย้ยหยันกัน ก็อาจทำให้พี่น้องหมางใจกัน เช่นเดียวกับเรื่องอื่นๆ การตกลงขบขันควรอยู่ในความพอประมาณ หรือเดินสายกลาง ไม่ใช่ตกลงจนเลอะเทอะ :

7.5

หนังสือและภาพยนตร์

[Books and movies]

การหลีกเลี่ยงผลงานวัตถุนิยมในปัจจุบันในหมู่ผู้ที่เห็นแต่เหตุและผลทางวัตถุเท่านั้น นิยายรักและหนังสือปลุกกิเลส^[1]

พระอับดุลบาฮา

เปรียบเหมือนยาพิษที่เป็นพิษต่อร่างกาย หนังสือและภาพยนตร์ที่ไม่ดีเป็นพิษต่อจิตใจ กระนั้นก็ตามเด็กยังไม่มีความพอที่จะชอบอ่านหนังสือหรือดูภาพยนตร์ที่มีสาระ และมีแนวโน้มจะสนใจหนังสือหรือภาพยนตร์ที่ปลุกเร้าอารมณ์ จนอาจถึงกับติดและปิดตัวเองอยู่ในห้องอ่านหนังสือหรือดูมือถือทั้งวัน หรือดูทีวีที่มีแต่เรื่องราวของความรุนแรงและตลกแล้วเกิดพฤติกรรมเลียนแบบในทางที่ไม่ดี งานอดิเรกเช่นการดูทีวีหรืออ่านหนังสือก็ควรเดินสายกลางเช่นกัน พ่อแม่ควรสนับสนุนให้ลูกแบ่งเวลาไปทำอย่างอื่นที่มีประโยชน์บ้าง ดีกว่านั่งอยู่หน้าจอทีวีหรือดูมือถือทั้งวัน เช่น เล่นกีฬา ดนตรี ทำงานบ้าน การสอดส่องดูแลประเภทของหนังสือและภาพยนตร์เพื่อไม่ให้ลูกได้รับอิทธิพลทางลบจากสื่อโดยเฉพาะอย่างยิ่งอินเทอร์เน็ต สมัยนี้ดูเหมือนเป็นไปได้ ดังนั้นสิ่งที่ควรทำควบคู่กันไปคือการอบรมเด็กให้มีความเข้มแข็งทางคุณธรรมเพื่อเป็นภูมิคุ้มกันให้แก่ตัวเด็กเอง :

[1] *Bahá'í Education*, Compilation 2519 (1976), no. 77

ชีวิตครอบครัวบาไฮ

การคุ้มครองเด็กให้พ้นจากอิทธิพลของความไร้ศีลธรรมในสังคมปัจจุบันคือหนึ่งในความท้าทายที่ยิ่งใหญ่ที่พ่อแม่บาไฮเผชิญอยู่ การแสดงความห่วงใยของคุณเกี่ยวกับอิทธิพลของสื่อที่มีต่อเด็ก โดยเฉพาะอย่างยิ่งรายการทีวีต่างๆ เป็นที่รับรู้แล้วด้วยความเห็นใจ ดังที่คุณทราบดีไม่มีหนทางปฏิบัติใดที่เด็กๆ จะได้รับการปกป้องให้พ้นจากปัญหาศีลธรรมได้ทั้งหมดในสังคมที่เขากำลังโตขึ้นมา ดังนั้นจึงตกอยู่กับพ่อแม่ที่จะทำทุกอย่างที่ทำได้เพื่อรับประกันว่า ลูกของตนได้รับการอบรมทางจิตวิญญาณตั้งแต่ปีแรกเริ่ม ทั้งในชั้นเรียนบาไฮที่อุปลักษณ์โดยสถาบันของศาสนา และโดยการสั่งสอนศีลธรรมและตัวอย่างที่เด็กได้รับที่บ้าน...

เนื่องด้วยเป็นไปได้ที่เด็กบาไฮทั้งหลายจะหลีกเลี่ยงอิทธิพลของความประพฤติที่มิชอบ จึงเป็นเรื่องสำคัญที่ความประพฤติดังกล่าวที่เด็กพบจากสื่อและในชีวิตประจำวัน จะถูกพ่อแม่นำมาใช้อย่างฉลาด ให้เป็นวิธีชี้แนะและช่วยเหลือเด็กให้เห็นความสำคัญทางปฏิบัติและทางจิตวิญญาณที่จะต้องต่างไปจากนั้น คุณจะหาทางลดการสัมผัสกับอิทธิพลดังกล่าวของลูกแค่ไหน เป็นเรื่องที่อยู่กับวิจารณญาณที่ดีที่สุดของคุณที่อิงตามคำสอนบาไฮ [1]

สภายุติธรรมสากล

7.6

เลี่ยงการคบเพื่อนไม่ดี

[Avoid fellowship with bad friends]

การอยู่ร่วมกับคนไร้ศีลธรรมจะเพิ่มความทุกข์โศก ส่วนมิตรภาพกับผู้ชอบธรรมจะชำระล้างสนิมออกไปจากหัวใจ...

จงระวัง! อย่าเดินกับคนไร้ศีลธรรมและอย่าแสวงหามิตรภาพกับเขา เพราะมิตรภาพดังกล่าวจะเปลี่ยนความเบิกบานของหัวใจเป็นไฟนรก [2]

พระบาฮาอูลลาห์

ถ้าลูกยังไม่มีคามเข้มแข็งทางคุณธรรมในตัวเองพอ การเข้าไปสนิทสนมคลุกคลีกับเพื่อนที่ไร้ศีลธรรมย่อมไม่ดีแน่ เพราะจะติดพฤติกรรม นิสัยและความคิดอ่านที่ไม่ดีมา การห้ามลูกไม่ให้คบเพื่อนที่ไม่ดีกันตรงๆ อาจไม่ได้ผล เพราะลูกอาจรักเพื่อนมองไม่เห็นความไม่ดีของเพื่อน และคิดว่าพ่อแม่รู้ได้อย่างไรว่าเพื่อนคนไหนของเขาไม่ดี พ่อแม่อาจใช้วิธีเลี่ยงไม่ว่าเพื่อนของลูกตรงๆ แต่ถามถึงพฤติกรรมของเพื่อน แล้วสอนให้ลูกเข้าใจว่าพฤติกรรมเหล่านั้นดีหรือไม่ดีอย่างไร อย่าเอาเยี่ยงอย่าง

[1] *Family Life*, Compilation 2551 (2008), no. 118

[2] *The Hidden Words*, Persian, no. 56, 57

7.7

เลี่ยงแหล่งมั่วสุม
[Avoid the place of orgy]

ตามตรอกซอยหรือริมถนน หรือแหล่งบันเทิงบางแห่ง อาจเป็นที่มั่วสุมของ คนกักขฬะ จิตวิปริต ซึ่งพ่อแม่ควรคอยระวังไม่ให้ลูกผ่านไปหรือตั้งใจไปที่ นั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าไม่มั่นใจในความเข้มแข็งทางศีลธรรมของลูกว่าจะ แยกแยะสิ่งสมควรหรือไม่ควรได้หรือไม่ :

ปีกที่เปราะเปื้อนโคลนจะไม่มีวันบินได้^[1]

พระบาทษาลาห์

7.8

สุขภาพของลูก
[Children's health]

เช่นกันขอให้พวกเขาศึกษาสิ่งใดก็ตามที่จะหล่อเลี้ยงสุขภาพและความ สมบูรณ์ของร่างกาย และปกป้องลูกๆ ให้พ้นจากโรคร้าย^[2]

พระอับดุลบาฮา

การจะเลี้ยงลูกให้มีสุขภาพดีขึ้นอยู่กับการศึกษาในการกินอยู่ของลูกด้วย กินอาหารให้เป็นเวลา ไม่กินจุบจิบ เข้านอนและตื่นให้เป็นเวลา นอนให้ เพียงพอ ออกกำลังกายอย่างเหมาะสม ซึ่งพ่อแม่ต้องศึกษาหาความรู้ว่าลูก ควรกินอาหารประเภทไหน มากน้อยแค่ไหน กินอย่างไร ไม่ควรกินอะไร เพราะการกินอยู่ที่เหมาะสมตั้งแต่เริ่มต้นของชีวิตจะเป็นรากฐานสุขภาพของ ลูก ซึ่งลูกยังเด็กและไม่สามารถรู้ว่าตัวเองควรกินอยู่อย่างไร กว่าจะมีความรู้ ดังกล่าว อายุของลูกก็ล่วงเลยผ่านช่วงเวลาสำคัญของวัยเด็กหรือวัยรุ่นไป แล้ว ที่จริงแล้วเพื่อเห็นแก่สุขภาพของลูก แม่เองต้องมีวินัยในการกินอยู่ และศึกษาหาความรู้ว่าตนควรกินอยู่อย่างไรตั้งแต่ตอนตั้งครรภ เพราะสิ่งนี้มี อิทธิพลต่อลูกระหว่างที่อยู่ในครรภ :

เจตคติ การอธิษฐานของมารดา แม้กระทั่งสิ่งที่เธอทานและสภาพ ร่างกายของเธอ มีอิทธิพลอย่างใหญ่หลวงต่อลูกระหว่างที่ยังอยู่ในครรภ^[3]

สภายุติธรรมสากล

[1] *Epistle to the Son of the Wolf*, p. 131

[2] *Bahá'í Education*, Compilation 2519 (1976), no. 87

[3] *Family Life*, Compilation 2551 (2008), no. 115

หุ้มเหตุแลอย่างใกล้ซิด

[Close supervision]

ดูกร หญิงรับใช้ของพระผู้ทรงปรานี! เป็นหน้าที่ของเจ้าที่จะฝึกฝนเด็กๆ ตั้งแต่วัยทารกแรกเริ่ม! เป็นหน้าที่ของเจ้าที่จะทำมาตรฐานศีลธรรมของเด็กๆ ให้สวยงาม! เป็นหน้าที่ของเจ้าที่จะดูแลเด็กๆ ในทุกด้านและทุกสภาพแวดล้อม เนื่องด้วยพระผู้เป็นเจ้า ขอความสรรเสริญและความสูงส่งจงมีแด่พระองค์! ทรงกำหนดให้มารดาเป็นผู้ฝึกฝนคนแรกของเด็ก และทารก นี่คือกิจการที่ยิ่งใหญ่และสำคัญ คือฐานะที่สูงส่งและประเสริฐ และไม่อนุญาตให้หย่อนในเรื่องนี้เลย! [1]

พระอับดุลบาฮา

ในการฝึกฝนลูกพ่อแม่ต้องมีความอดทนไม่อารมณ์เสีย เพราะการฝึกให้ลูกทำอะไรนั้นใช้เวลาลูกจะทำได้ทันทีเมื่อสอนครั้งแรก อาจต้องสอนซ้ำและย้ำอีก ซึ่งหมายถึงว่าพ่อแม่อาจต้องสละเวลา สละความสุขส่วนตัวบางส่วนเพื่อหุ้มเหตุแล อบรมและฝึกฝนลูกให้มีวินัย เพราะการฝึกวินัยให้ลูกนั้นไม่ใช่เป็นแค่การสั่งให้ลูกทำหรือห้ามทำอะไร แต่ต้องดูแลอย่างใกล้ชิด เช่น ถ้าลูกตื่นเข้ามาโดยไม่มีใครเอาใจใส่ดูแล ลูกอาจไม่ได้แปรงฟัน รับประทานอาหารเข้าอาจไม่ทันได้กิน ต้องเที่ยวไปซื้อขนมกินสะเปะสะปะแก้มือ ในสภาพเช่นนี้ลูกจะเติบโตขึ้นมาเป็นคนไม่มีระเบียบวินัย เลือยไปตามธรรมชาติเหมือนวัชพืชที่ไม่มีคนสวนดูแล

ลูกควรได้รับการฝึกฝนให้เก็บเสื้อผ้า รองเท้า สมุด ดินสอ และสิ่งของทุกอย่างในบ้านให้เป็นที่เป็นทาง ทำเตียงหลังตื่นนอน รู้จักใส่เครื่องแบบนักเรียนให้ถูกต้อง ทำอะไรให้เป็นเวลา รับประทานอาหารเมื่อไร ทำการบ้านเวลาไหน เข้านอนเมื่อไร และสำหรับบาไฮศาสนิกชน สิ่งที่มาตราควรทำให้ลูกก่อนนอนคือ การอ่านวจนะศักดิ์สิทธิ์ :

เมื่อเด็กๆ พร้อมจะเข้านอน ขอให้มารดาอ่านหรือร้องโคลงของพระผู้ทรงความงามที่วิสุทธิให้เด็กฟัง เพื่อว่าตั้งแต่ปีแรกๆ ของชีวิต พวกเขาจะได้รับ การอบรมด้วยวจนะแห่งการชี้แนะเหล่านี้ [2]

พระอับดุลบาฮา

[1] *Bahá'í Education*, Compilation 2519 (1976), no. 90

[2] *Bahá'í Education*, Compilation 2519 (1976), no. 75

ชีวิตครอบครัวบาไฮ

ตัวอย่างบทอธิษฐานบาไฮสำหรับเด็กซึ่งครอบครัวบาไฮ และผู้ที่ไม่ใช่บาไฮ แต่มีศรัทธาในพลังอำนาจของการอธิษฐาน สามารถนำมาสวดเพื่อช่วยในการอบรมเลี้ยงดูเด็กให้มีวินัยและมีคุณธรรม ได้แก่ :

ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า! ขอทรงเลี้ยงดูทารกน้อยนี้ไว้ในอ้อมอกแห่งความรักของพระองค์ ขอทรงให้น้ำนมเขาจากอกแห่งการบริบาลของพระองค์ ขอทรงเพาะเลี้ยงพืชที่สดนี้ไว้ในสวนกุหลาบแห่งความรักของพระองค์ และช่วยให้เขาเติบโตโดยการหลังความอารีของพระองค์ ขอทรงทำให้เขาเป็นเด็กแห่งอาณาจักรสวรรค์ และนำเขาไปสู่อาณาจักรธรรม พระองค์ทรงอำนาจและเมตตา พระองค์คือพระผู้ทรงประทานพร พระผู้ทรงเอื้อเพื่อ พระผู้เป็นนายแห่งความอารีเป็นล้นพ้น ^[1]

พระอับดุลบาฮา

ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า! ขอทรงอบรมเด็กเหล่านี้ เด็กเหล่านี้คือพืชในสวนผลไม้ของพระองค์ คือบุปผาในทุ่งหญ้าของพระองค์ คือดอกกุหลาบในอุทยานของพระองค์ ขอให้ฝนของพระองค์หลังมายังพวกเขา ขอให้ดวงอาทิตย์แห่งความเป็นจริงส่องแสงมายังพวกเขาด้วยความรักของพระองค์ ขอให้สายลมของพระองค์ทำพวกเขาให้สดชื่น เพื่อว่าพวกเขาจะได้รับการฝึกฝน เติบโต พัฒนา และปรากฏด้วยความงามเป็นที่สุด พระองค์คือพระผู้ให้ พระองค์คือพระผู้ทรงเห็นใจ ^[2]

พระอับดุลบาฮา

สำหรับบทอธิษฐานที่สามารถนำมาฝึกเด็กให้รู้จักสวดอธิษฐาน ได้แก่ :

ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า โปรดนำทางข้าพเจ้า โปรดคุ้มครองข้าพเจ้า โปรดทำให้ข้าพเจ้าเป็นตะเกียงที่เรืองรองและดวงดาวที่สว่างไสว พระองค์คือพระผู้ทรงอำนาจและพระผู้ทรงอำนาจ ^[3]

พระอับดุลบาฮา

ข้าแต่พระผู้เป็นนายของข้าพเจ้า! ข้าแต่พระผู้เป็นนายของข้าพเจ้า! ข้าพเจ้าเป็นเด็กที่ยาววัย โปรดหล่อเลี้ยงข้าพเจ้าจากอกแห่งความปรานีของพระองค์ โปรดฝึกฝนข้าพเจ้าในอ้อมอกแห่งความรักของพระองค์ โปรดอบรมข้าพเจ้าในโรงเรียนแห่งการชี้แนะของพระองค์ และพัฒนาข้าพเจ้าภายใต้เงาแห่งความอารีของพระองค์ โปรด

[1] *Bahá'í Prayers*, US Bahá'í Publishing Trust 2525 (1982), p. 35

[2] *Bahá'í Prayers*, US Bahá'í Publishing Trust 2525 (1982), p. 35-6

[3] *Bahá'í Prayers*, US Bahá'í Publishing Trust 2525 (1982), p. 37

ชีวิตครอบครัวมาไฮ

ปลดปล่อยข้าพเจ้าจากความมืด โปรดทำให้ข้าพเจ้าเป็นแสงที่สว่างไสว
โปรดให้ข้าพเจ้าหลุดพ้นจากความทุกข์ โปรดทำให้ข้าพเจ้าเป็นดอกไม้
ในสวนกุหลาบ โปรดให้ข้าพเจ้ากลายเป็นคนรับใช้ ณ ธรณีประตูของ
พระองค์ และประทานนิสัยใจคอและคุณลักษณะของผู้ที่ชอบธรรมให้แก่
ข้าพเจ้า โปรดทำให้ข้าพเจ้าเป็นเหตุแห่งความอารีสำหรับโลกมนุษย์
และโปรดสวมศิระของข้าพเจ้าด้วยมงกุฎแห่งชีวิตนิรันดร์

แท้จริงแล้วพระองค์คือพระผู้ทรงอำนาจ พระผู้ทรงอำนาจ พระผู้
ทรงเห็น พระผู้ทรงได้ยิน ^[1]

พระอับลบาฮา

[1] *Bahá'í Prayers*, US Bahá'í Publishing Trust 2525 (1982), p. 37-8

การปลูกฝังคุณธรรมให้ลูก [Instillation of virtues into children]

การปฏิบัติตัวของพ่อแม่มีอิทธิพลต่อจิตใจและพฤติกรรมของลูก ถ้าพ่อแม่ปฏิบัติต่อลูกด้วยความสุภาพ ลูกก็จะเรียนรู้ที่จะปฏิบัติต่อผู้อื่นด้วยความสุภาพ ถ้าพ่อแม่ชอบใช้อารมณ์กับลูก ลูกก็จะติดพฤติกรรมของพ่อแม่แล้วใช้อารมณ์และความก้าวร้าวกับคนอื่น การปฏิบัติตัวดีหรือไม่ดีของพ่อแม่จะมีอิทธิพลไปถึงจิตใจและพฤติกรรมของลูก ดังนั้นการจะปลูกฝังคุณธรรมให้ลูก พ่อแม่จะต้องพัฒนาคุณธรรมของตนเองด้วย จะเป็นแม่ปุสอนลูกปุไม่ได้ การที่พ่อแม่สอนคุณธรรมให้แก่ลูกด้วยวาจาแต่ไม่ได้ทำเป็นตัวอย่าง อาจไม่ค่อยได้ผล :

ดูกร ประชาชน จงเอาใจใส่ เพื่อมิให้เจ้าเป็นพวกที่ให้คำแนะนำที่ดีแก่ผู้อื่น แต่ตัวเองล้มทำตามนั้น [1]

พระบาฮาอุลลาห์

ถึงแม้เวลาจะเร่งรัดอย่างไร และภาระการหาเลี้ยงครอบครัวจะบีบรัดเพียงไหน ก็ไม่ควรเป็นเหตุให้พ่อแม่ละเลยการอบรมจิตใจ ปลูกฝังคุณธรรมสอนลูกให้มีศาสนา แล้วให้ลูกแต่ทางวัตถุโดยยกภาระการอบรมคุณธรรมทั้งหมดให้กับครูที่โรงเรียนหรือคนอื่น ซึ่งเมื่อพิจารณาถึงเรื่องของเวลาแล้วก็ไม่เหมาะสม เพราะเด็กใช้เวลาอยู่ที่บ้านมากกว่าที่โรงเรียนโดยเฉพาะอย่างยิ่งเวลาปิดเทอม และครูที่โรงเรียนก็ไม่สามารถเอาใจใส่และให้เวลากับเด็กคนหนึ่งคนใดได้เต็มที่ เหมือนกับที่พ่อแม่สามารถเอาใจใส่และให้เวลากับลูกของตนได้ เพราะครูต้องดูแลเด็กคนอื่นๆ ในชั้นเรียนไปพร้อมกันด้วย ครอบครัวควรเป็นแหล่งผลิตผู้ที่มีคุณธรรมเข้าสู่สังคม คุณความดีทุกอย่างต้องสอนกันตั้งแต่ในครอบครัว ต้องสอนด้วยคำพูดและการกระทำ เช่น หากพ่อแม่ชอบพูดโกหกหรือพูดอย่างทำอีกอย่างให้ลูกเห็นเป็นประจำ ก็คงสอนให้ลูกเป็นคนซื่อสัตย์ไม่ได้ :

ครอบครัวซึ่งเป็นหน่วยหนึ่งของมนุษย์ต้องได้รับการอบรมตามกฎหมายแห่งความบริสุทธิ์ คุณความดีทั้งปวงต้องสอนให้แก่ครอบครัว [2]

พระอับดุลบาฮา

[1] *Gleanings from the Writings of Bahá'u'lláh*, p. 277

[2] *Family Life*, Compilation 2551 (2008), no. 61

ชีวิตครอบครัวมาใส

เป็นหน้าที่ผูกมัดบิดามารดาที่จะเลี้ยงลูกให้มั่นคงในความศรัทธา เหตุผลคือเด็กที่พาตัวเองออกไปจากศาสนาของพระผู้เป็นเจ้า จะไม่ทำตัวให้เป็นที่ยินดีของบิดามารดาและพระผู้เป็นนายของเขา เพราะการกระทำที่น่าสรรเสริญทุกอย่างก่อกำเนิดมาจากแสงธรรมของศาสนา และหากขาดการประสพพรสูงสุดนี้ เด็กจะไม่หันหนีไปจากความชั่วร้ายใดๆ และจะไม่เข้ามาใกล้ความดีใดๆ [1]

พระบาฮาอุลลาห์

สิ่งที่สำคัญยิ่งสำหรับเด็ก สิ่งที่ต้องมาก่อนอื่นใดคือ การสอนเด็กเกี่ยวกับความเป็นหนึ่งและกฎของพระผู้เป็นเจ้า เพราะหากขาดสิ่งนี้ จะพร่ำสอนความกลัวพระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ และเมื่อขาดความกลัวพระผู้เป็นเจ้า การกระทำที่น่าชังและน่าแขยงที่ไม่มีสิ้นสุดจะปรากฏขึ้นมา และความรู้สึกนึกคิดจะถูกเอ่ยออกมาอย่างก้าวล่วงขอบเขตทุกอย่าง...

บิดามารดาต้องพยายามทุกอย่างที่จะเลี้ยงดูลูกให้มีศาสนา เพราะหากลูกไม่ได้เครื่องประดับที่ยิ่งใหญ่ที่สุดนี้ ลูกจะไม่เชื่อฟังพ่อแม่ ซึ่งนัยหนึ่งหมายความว่าเขาจะไม่เชื่อฟังพระผู้เป็นเจ้า ที่จริงแล้วเด็กเช่นนี้จะไม่เกรงใจใคร และจะทำตามที่ดินพอใจ [2]

พระบาฮาอุลลาห์

8.1

วาจาสัตย์

[Truthfulness]

แม่ต้องการออกไปดูภาพยนตร์คืนวันอาทิตย์กับเพื่อน แต่ไม่อยากพาลูกไปด้วยเพราะเช้าวันรุ่งขึ้นลูกต้องไปโรงเรียน ขณะที่แม่กำลังจะออกไป ลูกถามแม่ว่าจะไปไหน แม่บอกว่าไม่ค่อยสบายจะไปหาหมอ แต่ลูกเริ่มสงสัยเพราะเห็นสีหน้าอันสดใส และท่าทางของแม่ไม่เหมือนคนป่วย เมื่อลูกเข้านอนก็ยังไม่หายสงสัยเลยยังไม่หลับ จนกระทั่งแม่กลับมาและคิดว่าลูกหลับแล้ว จึงเล่าให้พ่อฟังเกี่ยวกับภาพยนตร์ที่ไปดูมา ลูกได้ยินหมด อีกวันหนึ่งมีคนโทรศัพท์มาหาพ่อ แม่เป็นคนรับสาย พ่อบอกแม่ว่า "บอกเขาไปว่าฉันไม่อยู่" ลูกอยู่ในเหตุการณ์และได้ยินทุกอย่าง และเริ่มอาจถามตัวเองว่าคนเราไม่ควรโกหกหรือว่าไม่ใช่เรื่องเสียหายอะไรที่จะโกหกบางครั้ง ภายหลังลูกจะเริ่มหัดโกหกบ้าง และจะโกหกกับพ่อแม่ด้วยอย่างไม่รู้สึกละอายใจ เพราะลูกถือว่าการโกหกเป็นการเล่นเกมสนุกอย่างหนึ่ง ในชีวิตประจำวันพ่อแม่ไม่ควรใช้วิธีการโกหกเพื่อแก้ปัญหาหรือหาทางออกแม่

[1] *Family Life*, Compilation 2551 (2008), no. 39

[2] *Family Life*, Compilation 2551 (2008), no. 43

ชีวิตครอบครัวบาไฮ

จะเป็นเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ก็ตาม เพราะจะมีผลเสียอย่างเจียบๆ ที่ค่อยๆ ซึมเข้าไปในจิตใจและมโนธรรมของลูก เพราะวาจาสัตย์หรือการไม่โกหกคือรากฐานของคุณความดีทั้งปวง :

วาจาสัตย์คือรากฐานของคุณความดีทั้งปวงของมนุษย์ หากปราศจากวาจาสัตย์ ความก้าวหน้าและความสำเร็จในทุกภพของพระผู้เป็นเจ้า เป็นไปไม่ได้สำหรับดวงวิญญาณใดๆ เมื่อคุณลักษณะที่วิสุทธินี้ปลูกฝังอยู่ในมนุษย์ คุณลักษณะทั้งหมดของพระผู้เป็นเจ้าจะได้มาด้วย [1]

พระอับดุลบาฮา

ความไม่ละเอียดใจในการโกหกคือก้าวแรกที่จะนำไปสู่การทำชั่วในรูปแบบต่างๆ ผู้ที่พูดโกหกอย่างหน้าตาเฉยโดยไม่ละเอียดใจ คือผู้ที่มีศักยภาพสูงและมีความพร้อมที่จะทำชั่วเสมอ เมื่อมีโอกาสและมีแรงจูงใจให้กระทำเช่น ความโลภ ความริษยา และสถานการณ์เอื้ออำนวย พุทธสภาวะตนเองก็กล่าวไว้ว่า "คนโกหกไม่ทำชั่วไม่มี" ความชั่วหลายๆ อย่างนั้นทำไม่ได้ถ้าไม่โกหก เช่น เราคงโกงหรือหลอกลวงคนอื่นไม่ได้ถ้าไม่พูดโกหก เราคงใส่ร้ายป้ายสีคนอื่นไม่ได้ถ้าไม่โกหก เราคงยุแหย่ให้คนเข้าใจผิดกัน หรือยุแหย่คนหนึ่งให้เกลียดอีกคนหนึ่งไม่ได้ถ้าไม่โกหก สามีหรือภรรยาคงแอบนอกใจอีกฝ่ายไม่ได้ถ้าไม่คอยโกหกปิดบัง คนเราคงไม่กล้าทำชั่วถ้าตนไม่กล้าโกหกเพื่อปิดบังความชั่วที่ตัวเองทำ เช่น คนที่จะทุจริตหรือทำอะไรไม่ดีมักจะเตรียมการโกหกแก้ตัวไว้ล่วงหน้าเพื่อถูกซักถามหรือตรวจสอบ เพื่อไม่ให้ถูกจับได้ หากคนเราไม่ละเอียดใจที่จะโกหก เขาก็จะไม่ละเอียดใจและกล้าที่จะทำสิ่งชั่วร้ายต่างๆ นานา "วาจาสัตย์คือรากฐานของคุณความดีทั้งปวง" และในทางกลับกัน "การโกหกคือรากฐานของความชั่วช้าทั้งปวง":

ลักษณะนิสัยที่เลวร้ายที่สุดและคุณลักษณะที่น่าแขยงที่สุด และรากฐานของความชั่วร้ายทั้งปวง คือการโกหก และไม่มีลักษณะนิสัยใดที่ชั่วร้ายกว่าและน่าตำหนิกว่านี้ที่จินตนาการได้ในการดำรงอยู่ทั้งหมด การโกหกทำให้ความสมบูรณ์ทั้งหมดของความเป็นมนุษย์หมดไปไม่เหลือ และเป็นที่มาของความเลวทรามสุดคณานับ ไม่มีคุณลักษณะใดที่เลวร้ายกว่านี้ การโกหกคือรากฐานของความชั่วช้าทั้งปวง [2]

พระอับดุลบาฮา

หากพ่อแม่สามารถอบรมเลี้ยงดูลูกให้เป็นคนมีศีลจะและวาจาสัตย์ ลูกจะเป็นคนที่ดีขึ้นเรื่อยๆ เพราะ "เมื่อคุณลักษณะที่วิสุทธินี้ปลูกฝังอยู่ในมนุษย์

[1] *The Advent of Divine Justice*, p. 26

[2] *Some Answered Questions*, chap 57, para 12

ชีวิตครอบครัวมาไฮ

คุณลักษณะอื่นทั้งหมดของพระเจ้าจะได้มาด้วย” ลูกจะโตขึ้นมาเป็นคนที่มีคุณค่าต่อสังคมและประเทศชาติ หรืออย่างน้อยที่สุดเขาจะไม่เป็นภัยต่อผู้อื่นและสังคม เพราะความละเอียดใจในการโกหกจะทำให้เขาไร้สมรรถภาพในการทำชั่ว แต่ถ้าลูกโตขึ้นมาเป็นคนโกหกเก่งหรือไม่ละเอียดใจในการโกหก เท่ากับว่าพ่อแม่กำลังทำร้ายสังคมทางอ้อม เพราะครอบครัวนั้นได้ผลิตคนที่มีศักยภาพสูงและสมรรถภาพสูงในการทำชั่วออกไปสู่สังคม ซึ่งเป็นการสะท้อนถึงสังคมนั้นที่กล่าวไว้ในคำนำว่า "สภาพความเป็นไปในครอบครัวคือสภาพที่เป็นไปในชาติ สิ่งที่เกิดขึ้นในครอบครัวคือสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตของชาติ” :

ขอให้วาจาสัตย์และมารยาทเป็นเครื่องประดับของเจ้า...ดูกร ประชาชนแห่งบาฮา จงระวังอย่าเดินในหนทางของพวกที่พูดอย่างหนึ่งแต่ทำอีกอย่างหนึ่ง...ขอให้การกระทำของเจ้าเป็นตัวชี้นามวลมนุษยชาติ เพราะการอ้างตัวของคนส่วนใหญ่ไม่ว่าจะเป็นคนชั้นสูงหรือต่ำต้อย ต่างจากการปฏิบัติตัวของพวกเขา [1]

พระบาฮาอุลลาห์

การพูดอย่างหนึ่งแต่ทำอีกอย่างหนึ่งคืออีกรูปแบบหนึ่งของการโกหก เสมือนเป็นการโกหกล่วงหน้า คือขณะที่พูดนั้นตนก็ตั้งใจอยู่แล้วว่าจะไม่ทำตามทีพูด แต่พูดไปเพื่อลองเชิง เพื่อให้ตนเองดูดี ใต้หน้า มีโอกาสหาผลประโยชน์ เอาตัวรอด เอาเปรียบหรือหลอกหลวงผู้อื่น บางคนอาจบอกอีกคนหนึ่งว่าจะช่วยทำโน่นทำนี่ให้แต่จริงๆ แล้วตนตั้งใจที่จะไม่ทำ แต่มาโกหกหลอกเอาเปรียบให้อีกคนรู้สึกเป็นหนี้บุญคุณตน ทั้งๆ ที่ตนไม่ได้ทำอะไรให้เลย ความมีสำนึกจะเป็นลักษณะของคนดี ผู้ที่พูดโกหก กลับกลอก หลอกล่อ หรือพูดอย่างทำอีกอย่างโดยไม่ละเอียดใจ จะไม่สามารถเป็นคนดี มีคุณธรรมได้เพราะวาจาสัตย์คือรากฐานของคุณความดีทั้งปวง การโกหกพลิกกลับไปมา หรือพูดอย่างทำอีกอย่างที่ด่าชดชื่น คือหนึ่งในหลักฐานของความเสื่อมศีลธรรมในสังคมที่ท่านโชกิ เอฟเฟนติ พรรณนาไว้ว่า "ไม่ว่าเราจะหันไปจ้องมองทิศทางใด ไม่ว่าเราจะสังเกตการกระทำและคำพูดของคนในรุ่นปัจจุบันอย่างคร่าวๆ เพียงไร เราก็คอดสะอึดใจไม่ได้กับหลักฐานของความเสื่อมศีลธรรมที่บุรุษและสตรีรอบๆ ตัวเราแสดงออกในชีวิตส่วนบุคคล ไม่น้อยไปกว่าในบทบาทร่วมกัน” แต่ที่น่าอนาถใจยิ่งกว่าคือความภาคภูมิใจในการพูดจากลับกลอกหลอกล่อ ให้จับไม่ได้ไล่ไม่ทัน ของคนประเภทนี้

ความเจริญหรือความเสื่อมของสังคมสามารถประเมินได้จากการดูสถิติและข้อมูลต่างๆ เช่น สถิติฆาตกรรม สถิติรณหาย คดีฉ้อโกงหรือลักทรัพย์ การ

[1] *Gleanings from the Writings of Bahá'u'lláh*, p. 305

ชีวิตครอบครัวมาใช่

จีปสัน การค้ายาเสพติด การค้าของเถื่อน การคอร์รัปชัน สถิติการหย่า การทำแท้ง การค้าประเวณี ฯลฯ ถึงแม้เราจะไม่รู้ข้อมูลและสถิติเหล่านี้ เราก็อาจประเมินได้จากดัชนีทางศาสนา กล่าวคือหากเราเห็นคนในสังคมชอบพูดโกหกกลับกลอกหรือพูดอย่างทำอีกอย่างกันจนเคยชินเป็นปกติวิสัย ไม่ว่าจะในที่ทำงาน ในการทำธุรกิจค้าขาย ในความสัมพันธ์ทั่วไป นั้นแสดงว่าสังคมกำลังเสื่อมโทรมอย่างแน่นอน เพราะสังคมนั้นเต็มไปด้วยคนที่มีศักยภาพสูงในการทำความสำเร็จในชีวิตในความสัมพันธ์ทั่วไป นั้นแสดงว่าสังคมกำลังเสื่อมโทรมอย่างแน่นอน เพราะสังคมนั้นเต็มไปด้วยคนที่มีศักยภาพสูงในการทำความสำเร็จในชีวิตในความสัมพันธ์ทั่วไป นั้นแสดงว่าสังคมกำลังเสื่อมโทรมอย่างแน่นอน เพราะสังคมนั้นเต็มไปด้วยคนที่มีศักยภาพสูงในการทำความสำเร็จในชีวิตในความสัมพันธ์ทั่วไป

หัวใจและจิตใจของเด็กไม่แปดเปื้อนด้วยโลก...เด็กไม่มีเสแสร้งหรือหลอกลวง [1]

พระอับดุลบาฮา

การจะว่ากล่าวตักเตือนลูกไม่ให้โกหก พ่อแม่ควรเข้าใจด้วยว่าโดยปกติเด็กจะไม่โกหก เด็กจะเริ่มหัดโกหกก็เพื่อเลี่ยงผลร้ายที่จะเกิดขึ้นกับเขา ดังนั้นนอกจากไม่พูดโกหกเป็นตัวอย่างที่ไม่ดีต่อลูกแล้ว พ่อแม่ต้องระวังในการลงโทษลูกเมื่อลูกพูดความจริง อย่างไรก็ตามเด็กเล็กอายุราว 3-4 ขวบมีแนวโน้มที่จะพูดผิดเพี้ยนไปจากความจริง ซึ่งไม่ควรถือว่าเป็นการโกหก เพราะบางครั้งเด็กยังแยกจินตนาการกับความจริงไม่ได้ชัดเจน ลูกกลับมาจากโรงเรียนแล้วอาจเล่าให้แม่ฟังว่า เขาทำได้ดีกว่าคนอื่นในห้องเรียน ครูชมเขาและบอกนักเรียนคนอื่นให้เอาอย่างเขา เพื่อนคนหนึ่งอิจฉาเลยมาตีเขา แม่ฟังแล้วก็พอจะรู้ว่าไม่จริง และไม่ควรถูกโทษและคิดว่าลูกโกหก เด็กเล็กอาจชอบเล่าเรื่องต่างๆ ที่ตนพบเห็น โดยที่ความจำของเด็กยังไม่ดีพอที่จะจำเหตุการณ์ได้ทั้งหมด และเมื่อผสมกับจินตนาการของตน เด็กจะเล่าเรื่องราวต่างๆ ไม่ถูกต้อง

8.2

ความไว้วางใจได้ [Trustworthiness]

เขาไม่ควรปรารถนาสำหรับผู้อื่นในสิ่งที่เขาไม่ปรารถนาสำหรับกับตนเอง หรือสัญญาสิ่งที่ตนไม่ทำตาม [2]

พระบาฮาอูลลาห์

[1] *The Promulgation of Universal Peace*, p. 53

[2] *The Kitáb-i-Íqán*, p. 193

ลูกเห็นแม่กำลังจะออกไปนอกบ้านจึงร้องขอตามไปด้วย แม่จึงบอกลูกให้ทำตัวเรียบร้อยอยู่ที่บ้านแล้วแม่จะซื้อของเล่นมาฝาก ที่จริงแล้วแม่พูดไปอย่างนั้นเองเพื่อตัดรำคาญ เมื่อแม่กลับมาลูกจึงถามหาของเล่น แม่ก็แกล้งทำเป็นเสียใจแล้วพูดว่า แม่ไปทำธุระที่บ้านเพื่อนจึงไม่มีเวลาไปซื้อ ลูกเสียใจและเริ่มเรียนรู้ว่า การไม่รักษาสัญญาไม่ใช่เรื่องเลวร้ายอะไร ขนาดพ่อแม่ของเรายังทำกับเรา แล้วลูกก็อาจรับพฤติกรรมนี้ของพ่อแม่มาเป็นนิสัยของตน และเมื่อสมาชิกในครอบครัวต่างมีพฤติกรรมที่ไว้วางใจไม่ได้และไม่ไว้วางใจกัน เวลาคนหนึ่งพูดอะไร อีกคนหนึ่งไม่สามารถเชื่อใจหรือเชื่อถือคำพูดนั้น ครอบครัวนั้นก็คงไม่ค่อยสงบสุขเท่าไร ความไว้วางใจได้เป็นสิ่งที่จะต้องรักษาไว้ให้ดี การกระทำที่ไม่ซื่อครั้งเดียวอาจทำให้เสียความไว้วางใจได้ที่สะสมมาเป็นปีๆ และอาจไม่รู้ว่าจะต้องใช้เวลาอีกนานเท่าไรถึงจะไต่กลับคืนมาอีก หรืออาจไม่ได้คืนมาอีกเลย :

แท้จริงแล้วความไว้วางใจได้คือ ประตุแห่งความอ่อนใจสำหรับทุกคนที่อาศัยอยู่บนโลก และสัญลักษณ์แห่งความรุ่งโรจน์ของพระผู้ทรงปราณี ผู้ที่มีความไว้วางใจได้เท่ากับมีขุมทรัพย์แห่งความมั่งคั่งและความเจริญรุ่งเรืองอย่างแท้จริง ความไว้วางใจได้คืออาณานิคมที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่นำไปสู่ความสงบและความอ่อนใจของประชาชน ความจริงแล้วเสถียรภาพของทุกกิจการขึ้นอยู่กับความไว้วางใจได้ดังที่เป็นมา อาณาจักรทั้งปวงแห่งอาณาภาพ ความโอฬารและความมั่งคั่ง ได้รับความสว่างด้วยแสงแห่งความไว้วางใจได้^[1]

พระบาชฮาอุลลาห์

ปัญหาทำนองนี้มีให้ประสบพบเห็นอยู่ดาษดื่นในสังคม ที่คนเราขาดความไว้วางใจได้หรือไม่รักษาสัญญา พูดไปเรื่อยโดยไม่รักษาคำพูด ไม่ทำตามที่ทำพูด เราอาจได้ยินและประสบกับตัวเราเองว่า เมื่อเราไปว่าจ้างร้านค้าทำอะไรให้เราบางอย่าง เขาก็บอกเราว่าจะเสร็จวันนั้นวันนี้ พอถึงวันนัดเราไปขอรับของ เขาก็จะบอกว่ายังไม่เสร็จโดยอ้างนั่นอ้างนี้ แล้วเลื่อนนัดออกไป หรือเวลานัดกันเพื่อพูดคุยเกี่ยวกับการตกลงซื้อขายหรือว่าจ้างฝ่ายหนึ่งอาจตั้งใจมาไม่ตรงเวลาปล่อยให้ฝ่ายรอ หรือแกล้งไม่รับโทรศัพท์ หรือเวลาที่เราไปติดต่อสอบถามเพื่อจะซื้อบริการหรือสินค้าบางอย่าง ทางร้านอาจจะขอเบอร์โทรศัพท์ของเราแล้วบอกว่าจะโทรติดต่อกลับมาหาเรา แต่จริงๆ แล้วเขาตั้งใจจะไม่โทรกลับมาหาเรา เพียงแต่จะลองเชิงดูว่าเราจะโทรไปหาเขาไหม ผู้ทำธุรกิจค้าขายอาจคำนึงถึงแต่ความได้เปรียบทางธุรกิจจึงใช้วิธีไม่ซื่อแบบนี้ โดยไม่คิดไกลไปกว่านั้นว่าความเสียหายที่เกิดกับสังคมนั้นซึ่มลึกอย่างที่คนส่วนใหญ่คาดไม่ถึง เพราะคนเรา

[1] *Tablets of Bahá'ú'lláh*, p. 37

ชีวิตครอบครัวบาไฮ

ทุกคนต้องมีการติดต่อซื้อขายบางสิ่งบางอย่างกับคนอื่นอยู่เสมอ และเมื่อเจอการไม่รักษาสัญญา พูดแล้วไม่ทำตามทีพูด อ้างโน่นอ้างนี่บิดพลิ้วไม่ทำตามที่ตกลงกันไว้ พูดจากลับกลอกกันทุกวันจนชิน จนรู้สึกเป็นเรื่องปกติ ไม่ใช่สิ่งเลวร้ายหรือน่าละอาย สังคมที่ดำเนินด้วยพฤติกรรมที่เชื่อใจกันไม่ได้ ไร้ความไว้วางใจกันไม่ได้เหล่านี้ จะให้กำเนิดคนที่มีศักยภาพและสมรรถภาพสูงในการทำชั่วมากขึ้นเรื่อยๆ และสังคมนั้นก็จะยิ่งระทมไปด้วยความทุกข์และความเดือดร้อนที่คนในสังคมนั้นก่อให้เกิดกันและกัน เพราะ "ความไว้วางใจได้คืออานนที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่นำไปสู่ความสงบและความอุ่นใจของประชาชน" ถ้าครอบครัวของเราต้องการช่วยเหลือสังคมให้ดีขึ้น ไม่จำเป็นต้องคิดไปไกลถึงการกุศลต่างๆ เอาแค่มีสัจจะและประพฤติตัวให้เป็นที่ไว้วางใจได้สำหรับผู้อื่นในสังคม เช่น พูดว่าจะทำอะไรแล้วก็ทำตามทีพูด ไม่ใช่ตั้งใจจะไม่ทำแต่ก็พูดว่าจะทำเพื่อเอาเชิงหรือเหตุผลอื่นๆ

อย่างไรก็ตามบางคนอาจคิดว่านี่เป็นอุดมคติที่เป็นไปไม่ได้ ถ้าใครขึ้นพูดแต่ความจริง มีสัจจะ ไม่กลับกลอกพลิกกลับไปมา ไม่คิดอย่างแต่พูดอีกอย่างเลย ก็คงอยู่ในสังคมที่ปฏิบัติสิ่งเหล่านี้กันเป็นประจำได้ลำบาก เพราะจะเสียเปรียบคนอื่นตลอดเวลา ผู้ที่ทำการค้าหรือธุรกิจอาจบอกว่า ถ้าไม่พูดจาโกหกกลับกลอกหลอกล่อเลย ธุรกิจก็อยู่ไม่ได้หรือสู้คู่แข่งไม่ได้ ก็น้ำหนักใจแทนเหมือนกัน จึงเป็นเรื่องท้าทายมากสำหรับบาไฮไม่ว่าจะเป็นนักธุรกิจหรือไม่ ที่จะประพฤติตัวให้เป็นที่ไว้วางใจได้ในสังคมที่ขาดแคลนคุณธรรมข้อนี้ :

จงแสดงความพยายามเพื่อว่า ชาติและชุมชนทั้งปวงในโลก แม้แต่ศัตรู จะฝากความไว้วางใจ ความมั่นใจ และความหวังไว้กับเจ้า ^[1]

พระอับดุลบาฮา

8.3

ความสุจริตใจ

[Honesty]

สมัยนี้เวลาจะซื้อสินค้าหรือบริการอะไร คนเรามักจะต้องสอบถามจากเพื่อนฝูงหรือคนรู้จักกันว่าซื้อที่ไหนดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเป็นสินค้าหรือบริการที่สำคัญและมีราคาสูง เช่น เวลาซื้อดีความจะไปสำนักทนายความที่ไหนดี จะซื้อเพชรพลอยที่ไหนดี เวลาจะซ่อมเครื่องคอมพิวเตอร์จะซ่อมที่ร้านไหนดี เวลารถยนต์มีปัญหาจะไปอู่หรือศูนย์บริการไหนดี เวลาจะต่อเติมบ้านจะใช้บริการจากที่ไหนดี เวลาเครื่องใช้ไฟฟ้าเสียจะไปให้ร้านไหนซ่อม

[1] *Tablets of 'Abdu'l-Bahá*, p. 436

ชีวิตครอบครัวมาใช่

ดี นี่เป็นปรากฏการณ์ในสังคมที่ไม่ค่อยสุจริตใจ คนในอาชีพต่างๆ มีพฤติกรรมไม่ค่อยจะสุจริต มองผู้มาซื้อสินค้าหรือบริการของตนเป็นเหยื่อที่ตนพร้อมจะเอาเปรียบถ้าลูกค้าไม่รู้ไม่ทัน หลอกให้ลูกค้าเสียเงินมากขึ้นอย่างไม่เป็นธรรม ในสภาพสังคมเช่นนี้เวลาคนเราจะซื้อสินค้าหรือบริการอะไรก็ที่ต้องเหนื่อยหน่อย ต้องเสาะหาข้อมูล ต้องระวังตัวอย่าให้ถูกหลอก เหมือนกับอยู่ในเมืองแห่งความมืดคล้ำทางหาแสงสว่าง และแสงสว่างที่จำทำให้เมืองนั้นหายมืดได้คือแสงสว่างแห่งความสุจริตใจ พ่อแม่ที่ทำธุรกิจหรือการค้าอาจอยากให้ลูกสืบทอดกิจการต่อ จึงให้ลูกมาช่วยงานเช่นระหว่างหยุดภาคเรียน ซึ่งจะเป็นโอกาสสอนความสุจริตใจให้แก่ลูกได้ในการประกอบอาชีพของตน ไม่โกงผู้อื่น หรือไม่โกงสังคมและประเทศชาติหากอยู่ในแวดวงราชการ :

ดูกร พวกเจ้ามิตรสหายทั้งหลายของพระผู้เป็นเจ้าในเมืองของพระองค์ และบรรดาผู้เป็นที่รักในดินแดนของพระองค์! พระผู้ทรงถูกประทุษร้ายนี้ บัญชาเจ้าให้มีความสุจริตใจและความเคร่งศาสนา พระพรจงมีแด่เมืองที่เปล่งประกายด้วยแสงของสองสิ่งนี้ โดยความสุจริตใจและความเคร่งศาสนา มนุษย์สูงขึ้น และประตูแห่งความอ่อนใจถูกไขออกต่อใบหน้าของสรรพโลก ^[1]

พระบาฮาอุลลาห์

8.4

ความจริงใจ

[Sincerity]

เราขอให้เจ้าใคร่ครวญสิ่งที่ถูกเปิดเผย มีความเป็นธรรมและยุติธรรมในวาจาของเจ้า เพื่อว่าความอำไพของดวงตะวันแห่งวาจาสัตย์และความจริงใจอาจจะส่องแสงออกมา และปลดปล่อยเจ้าจากความมืดแห่งความเขลา และให้ความสว่างแก่โลกด้วยแสงแห่งความรู้ ^[2]

พระบาฮาอุลลาห์

พ่อแม่อาจนั่งคุยกันในบ้านวิจารณ์เพื่อนบ้านคนหนึ่งว่าแย่มาก ใช้จ่ายสุรุ่ยสุร่าย ไม่รับผิดชอบภรรยาและลูก แล้วบังเอิญเพื่อนบ้านคนนั้นมาที่บ้าน และได้รับการเชิญเข้ามาในบ้าน พ่อแม่พูดกับเขาว่า "คุณเป็นสามีที่ดีมาก ดูแลครอบครัวอย่างดี ภรรยาและลูกของคุณคงมีความสุขมาก" ลูกงงมากเมื่อเห็นพฤติกรรมหน้าไหว้หลังหลอกเช่นนี้ของพ่อแม่ และลูกจะเห็นดีเห็น

[1] *Epistle to the Son of the Wolf*, p. 23

[2] *Epistle to the Son of the Wolf*, p. 11

งามกับการตีสองหน้านี้และติดนิสัยนี้ของพ่อแม่หรือไม่ เราเห็นสภาพอันน่าสังเวชนี้มากมายในสังคม ในความสัมพันธ์ระหว่างคนทุกระดับ เช่น ลูกน้องพูดยกยอหัวหน้าเพราะต้องการความดีความชอบโดยที่ในใจเขาคิดกับหัวหน้าอีกอย่าง และอาจนิทาหัวหน้าในทางเสียหายลับหลังเสียอีก หัวหน้าอาจพูดชมลูกน้องเพื่อหลอกใช้งานบางอย่างทั้งๆ ที่ความจริงแล้วเขาไม่ได้คิดว่าลูกน้องดีอย่างนั้น ที่ร้ายกว่านั้นคือบางคนคิดร้ายกับคนอื่นอยู่แต่แสร้งพูดหรือทำเหมือนกับว่าตนหวังดีเพื่อให้ผู้นั้นตายใจ มิตรภาพที่ขาดแคลนความจริงใจระหว่างผู้คนทั้งหลายในสังคม ถูกสะท้อนอยู่ในวจนะตอนหนึ่งของพระบาฮาฮุลลาห์ที่ทรงดักเตือนผู้หลงผิดให้หันมาหาพระองค์ :

ดูกร บุตรหลานแห่งความไม่เอาใจใส่และความมัวเมา!...จงเงี่ยหูฟังคำพูดของพระเจ้าเป็นมิตร และหันมาหาพิมานของพระองค์ โลกีย์มิตรซึ่งแสวงหาประโยชน์ของตนเองดูเหมือนว่ารักกันและกัน ส่วนพระเจ้าเป็นมิตรแท้รักเจ้าเพื่อเห็นแก่เจ้าเอง ที่จริงแล้วพระองค์ได้ทนความทุกข์ทรมานสุดคณานับเพื่อการชี้แนะเจ้า อย่าได้ไม่ซื่อสัตย์ต่อพระเจ้าเป็นมิตร ไม่เพียงเท่านั้น จงรีบไปหาพระองค์^[1]

พระบาฮาฮุลลาห์

ความจริงใจก็คือคิดอย่างไรก็พูดอย่างนั้น ไม่ใช่คิดอย่างพูดอีกอย่าง คิดร้ายแต่พูดเหมือนกับว่าหวังดี เกลียดเขาแต่ก็เกล้งชมเขา คิดว่าคนอื่นทำไม่ดีก็ยังคงบอกว่าดี เพื่อหวังผลบางอย่างด้วยเจตนาที่ไม่สุจริต นี้ไม่ได้หมายความว่าต้องพูดออกไปทุกอย่างที่เราคิด สิ่งใดถ้าพูดออกไปแล้วจะไม่ดีและมีผลเสีย ก็อย่าพูด ให้เงียบไว้ดีกว่า ซึ่งยิ่งไ้ก็ยิ่งดีกว่าพูดไม่ตรงกับที่ตัวเองคิดเพราะจะทำให้ผู้นั้นหมดความน่าเชื่อถือ เป็นคนคบยากหรือถึงกับคบไม่ได้ นี่มิได้หมายความว่า เมื่อเราไม่ชอบไม่พอใจใครให้เราทำหน้าที่กษณะหน้าดูใส แสดงสีหน้าไม่พอใจเต็มที่ แล้วใช้คำพูดแรงๆ พูดใส่อย่าไปแสร้งยิ้มให้ แต่เราต้องรู้จักให้อภัย และด้วยความรู้สึกภายในนี้เราจะยิ้มให้เขาได้อย่างจริงใจเป็นธรรมชาติ :

เจ้าต้องไม่มองความชั่วร้ายเป็นความชั่วร้ายแล้วประนีประนอมกับความคิดเห็นของเจ้า เพราะการปฏิบัติอย่างนุ่มนวลและเมตตาต่อผู้ที่เจ้าถือว่าชั่วร้ายหรือเป็นศัตรู คือการเสแสร้ง และนี่ไม่คู่ควรหรืออนุญาต เจ้าต้องถือว่าศัตรูของเจ้าคือมิตร มองผู้ที่คิดร้ายต่อเจ้าว่าเป็นผู้ปรารถนาดี และปฏิบัติต่อพวกเขาตามนั้น^[2]

พระอับดุลบาฮา

[1] *The Hidden Words, Persian, no. 52*

[2] *The Promulgation of Universal Peace, p. 453*

8.5

ความเสแสร้ง

[Hypocrisy]

ความเสแสร้งเป็นคนดีคือการพูดหรือทำตัวให้คนอื่นคิดว่า ตนเองเป็นคนดีกว่าที่เป็นจริง เช่น บางคนที่เขาเข้ามาเล่นการเมืองแล้วบอกประชาชนว่าเข้ามาเพื่อรับใช้สังคมและประเทศชาติ ทั้งๆ ที่ในใจนั้นคิดที่จะมากอบโกย กล่าวอีกอย่างก็คือคิดอย่างหนึ่งแต่พูดอีกอย่าง พูดดีแต่ทำแย่ พูดดีมีหลักการน่านับถือ แต่จิตใจที่อยู่ข้างในนั้นแฝงไปด้วยเล่ห์และความเห็นแก่ตัว การพูดหรือทำสิ่งที่ดูเหมือนว่าดีเพื่อซ่อนเจตนาที่ไม่ดีของตนหรือที่เรียกกันว่า ความเสแสร้ง ความจอมปลอม ปากว่าตาขยิบ มือถือสาปากถือศีล เป็นสิ่งที่เห็นได้ในสังคมมากเกินพอ จนน่าอนาถใจที่บางคนถือว่าเป็นความฉลาดและนาภาคภูมิที่ทำเช่นนี้ได้แนบเนียน แทนที่จะมองว่าเป็นความน่าละอาย ซึ่งพ่อแม่สามารถปลูกฝังทัศนคติที่ถูกต้องเกี่ยวกับเรื่องนี้ให้แก่ลูกได้ในครอบครัว โดยการกระทำและคำพูดของตนที่สอดคล้องกันไม่จอมปลอม :

ถ้อยคำที่วิสุทธิและการกระทำที่ดีงามบริสุทธิ์ขึ้นไปสู่สภาแห่งความรุ่งโรจน์สวรรค์ จงพยายามเพื่อว่าการกระทำของเจ้าจะถูกชำระให้ปลอดจากธุลีแห่งอึดตาและความเสแสร้ง และเป็นที่โปรดปราน ณ ราชสำนักแห่งความรุ่งโรจน์ เพราะอีกไม่นาน ณ เบื้องหน้าที่วิสุทธิของพระเจ้าเป็นที่บูชา บรรดาผู้วิเคราะห่มนุษยชาติจะไม่ยอมรับสิ่งใด นอกจากคุณความดีที่แท้และการกระทำที่บริสุทธิ์ไม่แปดเปื้อน [1]

พระบาฮาอุลลาห์

ดูกร พวกเจ้าผู้ดูเหมือนเป็นธรรมแต่จิตใจข้างในนั้นทราม! พวกเจ้าเป็นเหมือนน้ำที่ใสแต่ขม ซึ่งภายนอกดูใสบริสุทธิ์ แต่เมื่อถูกทดสอบโดยผู้ตรวจจากสวรรค์ ไม่มีแม้แต่หยดเดียวที่ยอมรับได้ ไขแล้ว ลำแสงของดวงอาทิตย์ส่องมายังทั้งธุลีและกระจก แต่แสงสะท้อนนั้นต่างกัันดังเช่นดวงดาวต่างจากโลก ไม่เพียงเท่านั้น ต่างกันอย่างวัดไม่ได้! [2]

พระบาฮาอุลลาห์

[1] *The Hidden Words*, Persian, no. 69

[2] *The Hidden Words*, Persian no. 25

8.6

ละเว้นจากการนินทา

[Refrain from backbiting]

เช่นเดียวกันกับการอบรมคุณธรรมอื่น การจะสอนให้ลูกไม่นินทา พ่อแม่เองก็อย่านินทาคนอื่นให้ลูกฟัง และไม่ส่งเสริมทางอ้อมให้ลูกนินทา เช่น แม่บอกลูกให้คอยฟังว่าพ่อพูดอะไรเกี่ยวกับแม่ แล้วมาเล่าให้แม่ฟัง การนินทาเป็นการพูดว่าคนอื่นให้เสียหายด้วยความสนุกปากหรือความประสงค์ร้าย เช่น พูดเพื่อยุแหยให้คนเข้าใจผิดกัน พูดให้คนหนึ่งรู้สึกติดลบกับคนอื่น ซึ่งบางคนมีความสามารถสูงในด้านนี้และทำได้อย่างแนบเนียน นี่ต่างจากการปรึกษาหารือเกี่ยวกับปัญหาต่างๆ ที่อาจต้องมีการพูดถึงบางคนที่เกี่ยวข้องกับปัญหาด้วยใจเป็นธรรม โดยมีจุดประสงค์เพื่อหาทางออกหรือการแก้ปัญหา กระนั้นก็ตามแม้ว่าจะเป็นการปรึกษาหารือกันโดยมีการพูดถึงคนอื่น พ่อแม่ก็ควรพูดคุยปรึกษาหารือกันโดยไม่ให้ลูกได้ยิน เพราะลูกจะแยกไม่ออกว่าอะไรคือการนินทา อะไรคือการปรึกษาหารือ ลูกจะรู้แต่ว่าพ่อแม่กำลังพูดถึงคนอื่นในทางไม่ดี คนในครอบครัวควรได้รับการสอนว่า จะเป็นการดีกว่าถ้าไม่พูดถึงผู้อื่นพร่ำเพรื่อ เพราะแม้ว่าจะเป็นเรื่องดีก็อาจกลายส่งผลร้ายหากพูดออกมาผิดเวลาและผิดคน :

เหนืออื่นใดทั้งหมดจงจำคำสอนของพระบาฮาอุลลาห์เกี่ยวกับการซุบซิบ นินทาและการพูดที่ไม่เหมาะสมเกี่ยวกับผู้อื่น เรื่องต่างๆ ที่เล่าซ้ำเกี่ยวกับผู้อื่นมักไม่ดี ลิ่นที่เจียบพลอดภัยที่สุด แม้แต่สิ่งที่ดีอาจเป็นภัย หากพูดผิดเวลาหรือผิดคน [1]

พระอับดุลบาฮา

การนินทาดับแสงสว่างของหัวใจและดับชีวิตของวิญญาณ [2]

พระบาฮาอุลลาห์

เขาต้อง...ละเว้นจากการพูดเหลวไหล เพราะลิ่นคือไฟที่คุกรุ่น และวาทะที่เลยเถิดคือพิษที่ถึงตาย ไฟนั้นเผาผลาญร่างกาย ขณะที่ไฟของลิ่นกลืนกินทั้งหัวใจและวิญญาณ พลั้งอำนาจของไฟแรกยืนยาวเพียงเวลาหนึ่ง ขณะที่ผลจากไฟของลิ่นคงอยู่เป็นศตวรรษ [3]

พระบาฮาอุลลาห์

[1] 'Abdu'l-Bahá in London, p. 125

[2] *Gleanings from the Writings from Bahá'u'lláh*, p. 265

[3] *Gleanings from the Writings from Bahá'u'lláh*, p. 265

ชีวิตครอบครัวบาไฮ

การละเว้นจากการนินทาควรถสอนกันตั้งแต่ในบ้าน เพื่อปลูกฝังลูกตั้งแต่เด็ก ให้ซึมซาบว่า การนินทาคือ "บาปที่ร้ายแรงที่สุด" เพื่อเป็นภูมิคุ้มกันให้ลูก เพราะเมื่อออกไปสู่สังคมภายนอกแล้ว คงหาได้น้อยที่เราจะพบสิ่งที่พระอับดุลบาฮาสอนไว้คือ "ถ้าใครพูดไม่ดีเกี่ยวกับคนที่ไม่อยู่ เป็นหน้าที่ของผู้ฟังที่จะหยุดเขาด้วยกิริยาที่เป็นมิตรและมีคุณธรรม" หรือ "หากบุคคลหนึ่งนินทาเพียงคำเดียว เขาจะเสียเกียรติท่ามกลางประชาชนทั้งปวง" มักมีแต่จะหูฟังเวลาได้ยินคนนินทากัน นั่นเองบาไฮต้องสาธิตให้เห็นเป็นตัวอย่างว่า การนินทาเป็นเรื่องที่น่าละอายและเสียเกียรติในชุมชนบาไฮ :

หากคนใดพูดไม่ดีเกี่ยวกับคนที่ไม่อยู่ เป็นที่ชัดเจนว่าผลที่ได้เพียงอย่างเดียวจะเป็นเช่นนี้ : เขาจะทำให้มิตรสหายหดหู่และมีแนวโน้มจะทำให้พวกเขาเฉยเมย เพราะการนินทาก่อให้เกิดการแบ่งแยก และเป็นสาเหตุหลักที่ทำให้มิตรสหายที่มีนิสัยใจคอแบบหนึ่งถอนตัว ถ้าใครพูดไม่ดีเกี่ยวกับคนที่ไม่อยู่ เป็นหน้าที่ของผู้ฟังที่จะหยุดเขาด้วยกิริยาที่เป็นมิตรและมีคุณธรรม และพูดทำนองว่า : การพูดให้เสียหายนี้ส่งเสริมจุดประสงค์ที่มีประโยชน์อันใด เป็นที่ยินดีของพระเจ้าผู้ทรงความงามที่วิสุทธิ เกื้อหนุนเกียรติที่ยั่งยืนของมิตรสหาย ส่งเสริมศาสนาที่ศักดิ์สิทธิ์ สนับสนุนพระบัญญัติ หรืออาจมีประโยชน์อันใดต่อวิญญาณดวงไหนหรือ? ไม่ ไม่เคยมี! ในทางตรงข้ามการพูดให้เสียหายดังกล่าวจะทำให้ฝุ่นมาเกาะอย่างหนาบนหัวใจ จนหูไม่ได้ยินอีกต่อไป และดวงตามองไม่เห็นแสงแห่งสัจธรรมอีกต่อไป [1]

พระอับดุลบาฮา

คุณลักษณะที่เลวร้ายที่สุดของมนุษย์และบาปที่ร้ายแรงที่สุดคือการนินทา...เราหวังว่าศาสนิกชนทั้งหลายของพระเจ้า จะหลีกเลี่ยงการนินทาโดยเด็ดขาด แต่ละคนจะสรรเสริญคนอื่นด้วยน้ำใสใจจริง และเชื่อว่าการนินทาเป็นเหตุของความกริ้วโกรธของพระเจ้าถึงขนาดว่า หากบุคคลหนึ่งนินทาคำเดียว เขาจะเสียเกียรติท่ามกลางประชาชนทั้งปวง เพราะลักษณะเฉพาะที่น่าเกลียดชังที่สุดของมนุษย์คือการค้นหาความบกพร่อง คนเราต้องเผยคุณสมบัติที่น่าสรรเสริญ ไม่ใช่คุณลักษณะที่ชั่วร้ายของผู้อื่น มิตรสหายต้องมองข้ามข้อบกพร่องและข้อเสียของผู้อื่น และพูดถึงแต่คุณความดี ไม่ใช่ความไม่สมบูรณ์ของผู้อื่น [2]

พระอับดุลบาฮา

[1] *Lights of Guidance* 2526 (1983), no. 239

[2] *Lights of Guidance* 2526 (1983), no. 228

ความไม่เห็นแก่ตัว

[Unselfishness]

ความรักตนเองคลุกอยู่ในดินเหนียวแห่งความเป็นมนุษย์ ^[1]

พระอับดุลบาฮา

เด็กเล็กยังไม่พัฒนาพอที่จะคิดถึงคนอื่น และรักตัวเองเท่านั้น และความรักตัวเองนี้ก็จะกลายเป็นความเห็นแก่ตัวเมื่อโตขึ้น หากไม่ได้รับการอบรม พ่อแม่สามารถฝึกให้ลูกคิดถึงคนอื่น ทำเพื่อคนอื่นภายในบ้าน เช่น เมื่อถึงวัยที่พอจะทำได้ อาจให้ลูกทำงานบางอย่างที่พ่อแม่เคยทำเพื่อให้ลูกรู้จักเห็นอกเห็นใจพ่อแม่ ทำเพื่อพ่อแม่ รู้จักแบ่งเบาภาระเพื่อให้พ่อแม่สุขสบายขึ้น เช่น การรดน้ำต้นไม้ หรือให้พี่เตรียมอาหารหรือจัดเสื้อผ้าให้น้อง หรือเวลามีขนมก็สอนให้ลูกรู้จักแบ่งกัน เช่นนี้จะเป็นการปลูกฝังให้พี่น้องรักกันและผูกพันกันด้วย :

หากมนุษย์ซึมซับคุณลักษณะที่ดีทั้งหมดแต่เห็นแก่ตัว คุณความดีอื่นทั้งหมดจะจางลงหรือหายไป และในที่สุดเขาจะเลวลง ^[2]

พระอับดุลบาฮา

วิญญาณที่ไม่สมบูรณ์ทุกดวงเห็นแก่ตัว และคิดถึงแต่ประโยชน์ของตนเอง แต่เมื่อความคิดของเขาขยายออกไปสักหน่อย เขาจะเริ่มคิดถึงความสุขและความสบายของครอบครัว หากความนึกคิดขยายออกไปอีก เขาจะห่วงใยความสุขของเพื่อนร่วมชาติ และหากความนึกคิดของเขา ยังขยายออกไปอีก เขาจะคิดถึงความรุ่งเรืองของดินแดนและเชื้อชาติของเขา แต่เมื่อความนึกคิดและทัศนะของเขาขยายไปถึงขีดสุด และบรรลุถึงขั้นที่สมบูรณ์ เมื่อนั้นเขาจะสนใจการยกระดับมนุษยชาติ เมื่อนั้นเขาจะกลายเป็นผู้ปรารถนาดีของมวลมนุษย์ เป็นผู้แสวงหาความสุขและความเจริญรุ่งเรืองของทุกดินแดน ^[3]

พระอับดุลบาฮา

ความเห็นแก่ตัวหรือทำเพื่อตัวเองเท่านั้นไม่สามารถพาเราไปสู่ความสุขที่แท้จริง เมื่อเราคิดแต่จะทำประโยชน์ให้แกตัวเองโดยไม่สนใจคนอื่นหรือสังคม เราจะกระหายและไขว่คว้าต่อไปไม่รู้จบ หากความสงบสุขที่แท้จริง

[1] *The Secret of Divine Civilization*, p. 96

[2] *Tablets of 'Abdu'l-Bahá*, p. 136

[3] *Family Life*, Compilation 2551 (2008), no. 92

ชีวิตครอบครัวบาไฮ

ไม่ได้ เพราะเมื่อเราประสบความสำเร็จในสิ่งที่เราทะเยอทะยาน เราก็จะมีความทะเยอทะยานชุดใหม่ตามมา เช่น เมื่อเรามีเงินล้านแล้ว เราก็อยากมีสิบล้าน ร้อยล้าน พันล้าน หมื่นล้าน แล้วต่อมาก็อยากเป็นเศรษฐีติดอันดับประเทศ อันดับโลก เมื่อเราได้เป็นผู้อำนวยการแล้ว ต่อมาก็อยากจะเป็นอธิบดี เป็นปลัดกระทรวง เป็นรัฐมนตรี เป็นนายกรัฐมนตรี และแม้ได้มาถึงจุดสูงสุดแล้วก็ตาม เราก็ยังหาความสงบสุขไม่ได้ :

ดูกร บุตรแห่งมนุษย์! ต่อให้เจ้าข้ามผ่านความไพศาลของอวกาศอย่างรวดเร็ว และเดินทางข้ามความกว้างใหญ่ของนภา เจ้าก็หาความสงบสุขไม่ได้ นอกจากในการยอมจำนนต่อบัญชาของเรา และถ่อมตัวต่อหน้าเรา [1]

พระบาฮาอุลลาห์

การบรรลุความทะเยอทะยานส่วนตัวในชีวิตของเรา น้อยครั้งมากที่จะนำความสุขมาให้เรา ในทางตรงข้ามสิ่งนี้มักกระตุ้นให้เกิดความทะเยอทะยานชุดใหม่ ในอีกด้านหนึ่งเมื่อเราในฐานะที่เป็นมนุษย์หมกมุ่นอยู่กับหน้าที่ที่เรามีต่อครอบครัวและผู้ที่มีความสัมพันธ์กับเรา และหน้าที่ที่มีต่อศาสนาของพระเจ้าเป็นเจ้าในฐานะที่เป็นบาไฮ และรับใช้ศาสนาสุดความสามารถของเราในสภาพแวดล้อมที่เราอยู่ เราจะเริ่มรู้ว่าความสุขหมายความว่าอย่างไร [2]

ท่านโชกิ เอฟเฟนดี

ความแตกแยกในกลุ่มต่างๆ ไม่ว่าจะในครอบครัวหรือเครือญาติ ในที่ทำงานหรือในสังคม มักเริ่มต้นมาจากบางคนที่ต้องการบางสิ่งอย่างเห็นแก่ตัว และถ้าไม่สามารถได้สิ่งนั้นมาด้วยตนเองตามลำพัง ก็จะใช้วิธีดึงคนอื่นที่ชักจูงได้เพราะรู้ไม่เท่าทันหรือมีความเห็นแก่ตัวคล้ายกันหรือใช้ผลประโยชน์ล่อใจได้ ให้มาเข้าพวกเพื่อจะมีพลังมากขึ้นในการบรรลุจุดประสงค์ที่เห็นแก่ตัวของตน หรืออาจใช้วิธียุแหย่คนอื่นให้ไปต่อต้านหรือทำลายคนที่ขวางผลประโยชน์ที่เห็นแก่ตัวของตน นี้จะนำไปสู่การต่อสู้กันระหว่างสองฝ่ายฝ่ายธรรมะสู้กับอธรรม หรือฝ่ายอธรรมทั้งคู่สู้กัน พ่อแม่คงไม่อยากให้ลูกเติบโตขึ้นมาเป็นคนเห็นแก่ตัวที่เป็นภัยต่อความสามัคคีในครอบครัวและสังคม กระนั้นการสอนลูกให้ละความเห็นแก่ตัวจะทำได้มากน้อยแค่ไหนหากไม่ปลูกฝังลูกให้ศรัทธาในศาสนา :

[1] *The Hidden Words*, Arabic, no. 40

[2] *Family Life*, Compilation 2551 (2008), no. 108

ชีวิตครอบครัวบาไฮ

ความจริงใจคือศิลาหลักของความศรัทธา นั่นคือ ผู้ที่มีศาสนาต้องไม่คำนึงถึงความปรารถนาส่วนตัวของตน และหาทางรับใช้สาธารณประโยชน์หมดทั้งหัวใจในวิถีทางใดก็ตามที่ตนทำได้ และเป็นไปไม่ได้ที่มนุษย์จะหันเหไปจากประโยชน์ที่เห็นแก่ตัวของตนเอง และเสียสละความผาสุกของตนเองเพื่อความผาสุกของชุมชน เว้นแต่โดยอาศัยความศรัทธาศาสนาที่แท้จริง เพราะความรักตนเองคลุกอยู่ในดินเหนียวแห่งความเป็นมนุษย์ และเป็นไปไม่ได้ที่มนุษย์จะละเลยประโยชน์ทางวัตถุของตนเองในปัจจุบันโดยไม่หวังรางวัลที่เป็นแก่นสารอย่างใดก็ตามบุคคลที่ศรัทธาในพระเจ้าและเชื่อในวาระของพระเจ้าเป็นเจ้า จะละทิ้งความสงบและประโยชน์ของตนเองเพื่อเห็นแก่พระเจ้าเป็นเจ้า และจะอุทิศหัวใจและวิญญาณอย่างอิสระให้แก่ความผาสุกของส่วนรวม เพราะว่าเขาได้รับสัญญาและแน่ใจเกี่ยวกับรางวัลอันเหลือล้นในชีวิตหน้า และเพราะว่าผลประโยชน์ทางโลกไม่มีค่าสำหรับเขา เมื่อเทียบกับความเบิกบานที่ยั่งยืนและความรุ่งโรจน์ของสภาวะการดำรงอยู่ในอนาคต ^[1]

พระอับดุลบาฮา

[1] *The Secret of Divine Civilization*, p. 96

โรงเรียนต้องอบรมทั้งศีลธรรมและสอนวิชาความรู้ เพราะหากปราศจากศีลธรรม การมีความรู้จะเป็นภัย การอบรมอุปนิสัยใจคอและศีลธรรมที่บ้านควรเสริมด้วยการปลูกฝังคุณธรรมที่โรงเรียน :

การสั่งสอนในโรงเรียนต้องเริ่มต้นด้วยการสั่งสอนในศาสนา หลังจากการฝึกฝนทางศาสนาและการผูกหัวใจของเด็กไว้กับความรักของพระผู้เป็นเจ้า จงทำการอบรมเด็กในความรู้สาขาอื่นๆ ต่อไป [1]

พระอับดุลบาฮา

โรงเรียนต้องฝึกฝนเด็กในหลักธรรมของศาสนาก่อน เพื่อว่าคำสั่งสัญญาและคำขู่ที่บันทึกอยู่ในคัมภีร์ทั้งหลายของพระผู้เป็นเจ้า จะขวางกั้นเด็กๆ จากสิ่งที่ห้าม และประดับพวกเขาด้วยเสื้อคลุมแห่งบทบัญญัติ แต่นี่ต้องอยู่ในระดับขั้นที่ไม่ทำร้ายเด็กโดยลงเอยที่ความบ้าคลั่งอย่างโง่เขลาและความหัวแค้น [2]

พระบาฮาอูลลาห์

ความประพฤติที่ดีและอุปนิสัยใจคอที่มีศีลธรรมสูงต้องมาก่อน เพราะนอกเสียจากว่าอุปนิสัยใจคอจะได้รับการฝึกฝน การได้มาซึ่งความรู้มีแต่จะพิสูจน์ว่าเป็นภัย ความรู้เป็นที่น่าสรรเสริญเมื่อควบคู่กับการปฏิบัติตนที่มีจริยธรรมและอุปนิสัยใจคอที่ดีงาม มิฉะนั้นความรู้คือพิษที่ถึงตายคืออันตรายที่น่าหวาดกลัว [3]

พระอับดุลบาฮา

ขณะที่เด็กยังอยู่ในวัยทารก จงให้อาหารเด็กจากอกแห่งกรุณาธิคุณสวรรค์ พุ่มพริกเด็กในเปลแห่งความล้ำเลิศทั้งปวง เลี้ยงดูเด็กในอ้อมกอดแห่งความอารี ให้เด็กได้ประโยชน์จากความรู้ทุกชนิดที่มีประโยชน์ ให้เด็กมีส่วนร่วมในงานฝีมือและศิลปะใหม่ๆ ทุกอย่างทีเลิศและวิเศษ เลี้ยงเด็กให้รู้จักทำงานและรู้จักพยายาม และให้เด็กคุ้นเคยกับความ

[1] *Bahá'í Education*, Compilation 2519 (1976), no. 67

[2] *Bahá'í Education*, Compilation 2519 (1976), no. 15

[3] *Bahá'í Education*, Compilation 2519 (1976), no. 71

ยากลำบาก สอนเด็กให้อุทิศชีวิตต่อเรื่องต่างๆ ที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง และบันดาลใจเด็กให้ทำการศึกษาสິงที่จะเป็นประโยชน์ต่อมนุษยชาติ ^[1]

พระอับดุลบาฮา

9.1

ส่งเสริมลูกให้เรียนตามความถนัด

[Encourage children to study according to their aptitude]

พ่อแม่ควรสังเกตดูว่าลูกของตนมีความถนัดด้านไหน แล้วควรส่งเสริมให้ลูกเรียนด้านนั้น ไม่ควรผลักดันให้ลูกเรียนสิ่งที่ตนไม่ชอบไม่ถนัด :

คำถาม : ลักษณะเฉพาะตัวของมนุษย์มีกี่ชนิด และอะไรคือเหตุของความแตกต่างและความผิดแผกของลักษณะเฉพาะตัวในหมู่มนุษย์?

คำตอบ : มีลักษณะเฉพาะตัวแต่กำเนิด ลักษณะเฉพาะตัวที่สืบทอดพันธุกรรม และลักษณะเฉพาะตัวที่ได้มาโดยการอบรม

ในเรื่องของลักษณะเฉพาะตัวแต่กำเนิด แม้ว่าธรรมชาติแต่กำเนิดที่พระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของประทานให้แก่มนุษย์ล้วนดั่งงาม กระนั้นลักษณะเฉพาะตัวนั้นแตกต่างกันในหมู่มนุษย์ตามระดับขั้นที่มนุษย์ครอง ทุกระดับขั้นนั้นดี แต่บางระดับขั้นดีกว่าระดับขั้นอื่น, ดังนั้นมนุษย์ทุกคนมีสติปัญญาและความสามารถ แต่สติปัญญา ความสามารถและความถนัดของมนุษย์ต่างกันในแต่ละคน นี่เป็นที่ประจักษ์ในตัวเอง

ตัวอย่างเช่นนำเด็กจำนวนหนึ่งมาจากสถานที่และครอบครัวเดียวกัน เข้าเรียนโรงเรียนเดียวกันและสั่งสอนโดยครูคนเดียวกัน เลี้ยงด้วยอาหารเหมือนกัน ในภูมิอากาศเดียวกัน ใส่เสื้อผ้าเหมือนกัน และศึกษาบทเรียนเดียวกัน เป็นที่แน่นอนว่าในหมู่เด็กเหล่านี้ บางคนจะเก่งศิลปะและวิทยาศาสตร์สาขาต่างๆ บางคนจะมีความสามารถปานกลาง บางคนจะทึ่ม, ดังนั้นเป็นที่ชัดเจนว่าในธรรมชาติแต่กำเนิดของมนุษย์ มีความแตกต่างของระดับขั้น ความถนัดและความสามารถ ^[2]

พระอับดุลบาฮา

อย่างไรก็ตามเชื่อว่าเด็กทุกคนจะสามารถเข้าศึกษาหลักสูตรก้าวหน้าเหล่านี้ได้ ดังนั้นเด็กๆ ดังกล่าวต้องถูกส่งไปโรงเรียนอุตสาหกรรม ที่ซึ่งพวกเขาจะสามารถได้มาซึ่งทักษะทางเทคนิค, และเมื่อเด็กชำนาญในทักษะดังกล่าว เมื่อนั้นจงให้ความสำคัญกับสิ่งที่เด็กชอบและสนใจ ถ้า

[1] *Family Life*, Compilation 2551 (2008), no. 50

[2] *Some Answered Questions*, Chap 57, para 1-4

ชีวิตครอบครัวบาไฮ

เด็กชอบพาณิชย์ เช่นนั้นให้เขาเลือกพาณิชย์ ถ้าชอบอุตสาหกรรม เช่นนั้นให้เลือกอุตสาหกรรม ถ้าชอบการศึกษาระดับสูงขึ้นไป เช่นนั้นให้เลือกความก้าวหน้าในความรู้ ถ้าชอบอย่างอื่นที่เป็นความรับผิดชอบของเผ่าพันธุ์มนุษย์ เช่นนั้นให้เลือกสิ่งนั้น, ขอให้อ้างเขาไว้ในสาขาที่เขามีความสนใจ มีความปรารถนาและมีพรสวรรค์^[1]

พระอับดุลบาฮา

9.2

โรงเรียน ครูและวิธีการสอนที่ดีสำหรับเด็ก

[Good schools, teachers and methods of teaching children]

เมื่อเด็กเริ่มโตขึ้นถึงวัยที่จะเข้าโรงเรียน พ่อแม่ก็มีโจทย์ข้อใหม่ที่จะต้องคิด และตัดสินใจว่าจะส่งลูกไปโรงเรียนไหน ซึ่งอาจได้ข้อมูลเกี่ยวกับโรงเรียนต่างๆ จากเพื่อนและคนรู้จักกันมาประกอบการตัดสินใจ คำสอนบาไฮระบุถึงลักษณะของโรงเรียน ครูและวิธีการเรียนการสอนที่ดีว่าควรจะเป็นอย่างไร ซึ่งพ่อแม่อาจใช้เป็นเกณฑ์ในการเลือกโรงเรียนให้ลูก โดยเลือกโรงเรียนที่มีคุณภาพใกล้เคียงที่สุดกับอุดมคติบาไฮที่กล่าวมานี้ :

ในเรื่องของการจัดระบบโรงเรียน หากเป็นไปได้เด็กๆควรใส่เสื้อผ่าชนิดเดียวกัน แม้ว่าเนื้อผ้าจะต่างกัน เป็นน่านปรารถนากว่าที่เนื้อผ้าจะเป็นแบบเดียวกันด้วย อย่างไรก็ตามถ้าสิ่งนี้เป็นไปไม่ได้ ไม่มีภัยอันใดนักเรียนยังสะอาดสะอาดเท่าไรก็ยิ่งดี พวกเขาควรสะอาดหมดจด โรงเรียนต้องตั้งอยู่ในสถานที่ที่อากาศสดชื่น และบริสุทธิ์^[2]

พระอับดุลบาฮา

โรงเรียนของเด็กๆ ต้องเป็นสถานที่ที่มีระเบียบและวินัยที่สุด การสั่งสอนต้องถ่วงทั่ว และต้องมีการจัดเตรียมเพื่อการแก้ไขและขัดเกลาอุปนิสัยใจคอ^[3]

พระอับดุลบาฮา

ครูสตรีต้องมีความสำรวมที่สุด อารมณ์เย็น อุดมถนและได้รับการเลี้ยงดูให้มีกิจกรรมยามาอย่างดี^[4]

พระอับดุลบาฮา

[1] *Bahá'í Education*, Compilation 2519 (1976), no. 76

[2] *Bahá'í Education*, Compilation 2519 (1976), no. 78

[3] *Bahá'í Education*, Compilation 2519 (1976), no. 40

[4] *Bahá'í Education*, Compilation 2519 (1976), no. 60

ชีวิตครอบครัวบาไฮ

ตั้งแต่อายุห้าขวบเด็กต้องเริ่มการศึกษาอย่างมีรูปแบบ กล่าวคือ เวลากลางวันเด็กควรได้รับการดูแลในสถานที่ที่มีครู และควรเรียนรู้การปฏิบัติตัวที่ดี

ที่นี้เด็กควรได้รับการสอนตัวอักษร ถ้อยคำและการอ่านเล็กน้อยด้วยการละเล่น ดังที่ทำกันในบางประเทศที่เอาขนมมาทำเป็นตัวอักษรและถ้อยคำ แล้วให้เด็ก ตัวอย่างเช่น พวกเขาทำ 'ก' ด้วยลูกกวาดและเรียกชื่อลูกกวาดว่า 'ก' หรือทำลูกกวาด 'ข' และเรียกว่า 'ข' และทำต่อไปกับตัวอักษรที่เหลือทั้งหมด แล้วให้ลูกกวาดเหล่านี้กับเด็กน้อยด้วยวิธีนี้เด็กจะเรียนรู้ตัวอักษรต่างๆ ในไม่ช้า^[1]

พระอับดุลบาฮา

เด็กเหล่านี้ต้องได้รับการฝึกฝนที่ดีตั้งแต่วัยเด็กเริ่มแรก พวกเขาต้องได้รับการฝึกฝนเป็นระบบซึ่งจะส่งเสริมพัฒนาการวันต่อวัน เพื่อว่าพวกเขาจะมีความเห็นแจ้งยิ่งขึ้น การเปิดรับทางจิตวิญญาณของพวกเขาจะกว้างขึ้น, เมื่อเริ่มต้นในวัยเด็กพวกเขาต้องได้รับการสั่งสอน พวกเขาไม่สามารถถูกสอนโดยหนังสือ วิทยาศาสตร์ชั้นมูลฐานหลายอย่างต้องทำให้เป็นที่ชัดเจนต่อพวกเขาในสถานรับเลี้ยงเด็ก พวกเขาต้องเรียนวิทยาศาสตร์เหล่านี้โดยการเล่นอย่างสนุกสนาน ความคิดส่วนใหญ่ต้องสอนพวกเขาโดยวาจา ไม่ใช่โดยการเรียนจากหนังสือ, เด็กคนหนึ่งต้องตั้งคำถามเด็กอีกคนเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ และเด็กคนนั้นต้องให้คำตอบ ด้วยวิธีนี้พวกเขาจะก้าวหน้าอย่างมาก ตัวอย่างเช่นปัญหาคณิตศาสตร์ต้องสอนในรูปของคำถามและคำตอบเช่นกัน เด็กคนหนึ่งต้องถามคำถาม และเด็กอีกคนต้องให้คำตอบ ต่อมาเด็กๆ จะพูดต่อกันและกันโดยสมัครใจเกี่ยวกับวิชาเดียวกันเหล่านี้, เด็กๆ ที่นำหน้าในชั้นเรียนต้องได้รับรางวัล พวกเขาต้องได้รับกำลังใจ และเมื่อเด็กคนใดแสดงความก้าวหน้าได้ดี พวกเขาต้องได้รับการชมเชยและกำลังใจสำหรับการพัฒนาต่อไป^[2]

พระอับดุลบาฮา

คำสอนบาไฮกำหนดให้เด็กชายและเด็กหญิงต้องเรียนหลักสูตรเดียวกันในโรงเรียน แต่ก็มีต่างกันเล็กน้อยสำหรับเด็กหญิงคือ การดูแลครอบครัวและการบริหารจัดการครัวเรือน นอกจากนี้การให้การศึกษาเด็กหญิงยังมีความสำคัญเป็นพิเศษในฐานะที่จะเป็นแม่ในอนาคต :

[1] *Bahá'í Education*, Compilation 2519 (1976), no. 75

[2] *Bahá'í Education*, Compilation 2519 (1976), no. 145

ชีวิตครอบครัวมาใช่

ทั้งบิดาและมารดาต้องเฝ้าดูลูกสาวน้อยๆ ให้ดี และให้พวกเธอได้รับการสอนอย่างถ้วนทั่วในโรงเรียนโดยครูสตรีที่มีคุณวุฒิสูง เพื่อว่าพวกเธอจะคุ้นเคยกับวิทยาศาสตร์และศิลปศาสตร์ทั้งหมด จะคุ้นเคยและได้รับการเลี้ยงดูในทุกสิ่งที่เป็นต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์ และจะจัดหาความสบายและความเบิกบานให้แก่ครอบครัว [1]

พระอับดุลบาฮา

ขอความสรรเสริญจงมีแด่พระผู้เป็นเจ้า ศาสนิกชนสตรีได้จัดการประชุมที่ซึ่งพวกเธอจะได้...วางแผนงานสำหรับการฝึกฝนเด็กๆ...บรรดาผู้ที่อยู่ที่นั่นควรให้ความสนใจทุกวิธีการฝึกฝนเด็กหญิง การสอนความรู้สาขาต่างๆ ความประพฤติที่ดีงาม แนวทางการดำเนินชีวิตที่เหมาะสม การบ่มเพาะอุปนิสัยใจคอที่ดี ความบริสุทธิ์และความไม่ผันแปร ความ پاکเพียร ความเข้มแข็ง ความมุ่งมั่น ความแน่วแน่ในจุดประสงค์ การบริหารจัดการครัวเรือน การอบรมเด็ก และสิ่งใดก็ตามที่เกี่ยวข้องเป็นพิเศษกับความต้องการของเด็กหญิง จนกระทั่งเด็กหญิงเหล่านี้ซึ่งได้รับการเลี้ยงดูในที่มั่นแห่งความสมบูรณ์ทั้งปวง และด้วยการคุ้มครองของอุปนิสัยใจคอที่ดีงาม เมื่อตัวเองกลายเป็นมารดา ก็จะเลี้ยงดูลูกของตนจากวัยทารกเริ่มแรกให้มีอุปนิสัยใจคอที่ดี และปฏิบัติตัวดี

เช่นกันขอให้พวกเธอศึกษาสิ่งใดก็ตามที่จะหล่อเลี้ยงสุขภาพและความสมบูรณ์ของร่างกาย และปกป้องลูกๆให้พ้นจากโรคภัยอย่างไร [2]

พระอับดุลบาฮา

9.3

บุญกุศลของการอบรมให้การศึกษาเด็ก

[Blessings from educating children]

พระบาฮาอุลลาห์ทรงถือว่าการเลี้ยงดู อบรม ให้การศึกษาเด็ก แม้ว่าเด็กนั้นจะไม่ใช่ลูกในไส้ของตนเอง เป็นการกระทำที่มีบุญกุศลสูง ดังนั้นผู้ที่เป็นครู พ่อเลี้ยงแม่เลี้ยง พ่อแม่บุญธรรม ลุงป้าน้าอา ผู้ที่เลี้ยงเด็กกำพร้าหรือใครก็ตามที่ทำหน้าที่ดังกล่าว ถือว่ากำลังเลี้ยงดูลูกของพระองค์ เพราะการอบรมลูกให้เป็นผู้มีธรรมเท่ากับว่าได้ให้ชีวิตนิรันดร์แก่ลูก ซึ่งมีค่ากว่าให้ชีวิตทางกาย :

[1] *Bahá'í Education*, Compilation 2519 (1976), no. 86

[2] *Bahá'í Education*, Compilation 2519 (1976), no. 87

ชีวิตครอบครัวบาไฮ

ผู้ที่เลี้ยงดูบุตรชายของตนหรือบุตรชายของผู้อื่น นั้นเป็นราวกับว่าเขาได้เลี้ยงดูบุตรชายของเรา ความรุ่งเรือง ความเมตตาใคร่ใคร่ ความปรานีของเราที่ล้อมรอบโลก สถิตอยู่กับเขา ^[1]

พระบาฮาอุลลาห์

จงสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้าที่เจ้าได้กลายมาเป็นครูของเยาวชนบาไฮได้สำเร็จ ซึ่งเป็นต้นไม้ที่เขียววัยในสวรรค์อัปฮา และในเวลาเดียวกันก็สามารถให้ประโยชน์แก่เด็กคนอื่น ๆ ด้วย

ตามพระธรรมอันชัดแจ้ง การสอนเด็กเป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้และเป็นข้อบังคับ ดังนั้นครูคือคนรับใช้ของพระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นนาย เนื่องด้วยครูได้ลุกขึ้นทำงานนี้ซึ่งเป็นสิ่งเดียวกันกับการบูชา ดังนั้นเจ้าต้องให้การสรรเสริญทุกลมหายใจ เพราะเจ้ากำลังอบรมลูกทางจิตวิญญาณของเจ้า

บิตาทางจิตวิญญาณยิ่งใหญ่กว่าบิตาทางกาย เพราะบิตาทางกายให้แต่ชีวิตของโลกนี้ ขณะที่บิตาทางจิตวิญญาณประสาทชีวิตนิรันดร์ให้แก่ลูก นั่นเองที่ทำให้ในกฎของพระผู้เป็นเจ้า ครูจึงอยู่ในรายชื่อของผู้รับมรดก

บัดนี้ในความเป็นจริงแล้วเจ้าได้ลูกทางจิตวิญญาณทั้งหมดนี้มาเปล่าๆ และนั่นดีกว่าการมีลูกทางกาย เพราะลูกทางกายไม่กตัญญูต่อบิตาเนื่องด้วยพวกเขาารู้สึกว่าบิตารับใช้พวกเขาเพราะว่าต้องทำ และดังนั้นไม่ว่าบิตาจะทำอะไรให้พวกเขา พวกเขาไม่ใส่ใจ อย่างไรก็ตามลูกทางจิตวิญญาณรู้คุณค่าความเมตตาใคร่ใคร่ของบิตาเสมอ ^[2]

พระอับดุลบาฮา

[1] *Bahá'í Education*, Compilation 2519 (1976), no. 7

[2] *Bahá'í Education*, Compilation 2519 (1976), no. 63

10

วัยรุ่น

[Teenage]

ขณะที่ยังเด็กและอยู่กับพ่อแม่ตลอดเวลาหรือเกือบตลอดเวลา พ่อแม่จะสังเกตเห็นพฤติกรรมของลูกทั้งหมด แต่เมื่อโตขึ้นถึงวัยเข้าโรงเรียนและมีเพื่อน พ่อแม่จะไม่ได้เห็นหรือรับรู้พฤติกรรมของลูกทุกอย่างขณะที่อยู่ที่โรงเรียนหรือนอกบ้าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งลูกที่เข้าสู่วัยรุ่น ซึ่งอาจเป็นจุดบอดในการฝึกวินัยหรืออบรมคุณธรรมให้ลูก พ่อแม่บางคนอาจนึกว่าลูกของตนเป็นคนดีมาตลอด จนกระทั่งมารู้ทีหลังว่าลูกของตนได้ทำอะไรไปอย่างไรบ้างไม่ถึง ดังนั้นการได้รับความรู้สึกนึกคิดและความเป็นไปต่างๆ ของลูกขณะที่ไม่ได้อยู่กับพ่อแม่จึงมีประโยชน์อย่างยิ่ง การที่จะได้รับรู้สิ่งเหล่านี้มาน้อยแค่ไหนก็ขึ้นกับว่า พ่อแม่สามารถทำให้ลูกอยากเล่าเรื่องนอกบ้านของตนเองให้พ่อแม่ฟังอย่างไร เคล็ดลับเหล่านี้อาจมีประโยชน์

การซักถามลูกเหมือนนักสืบอาจไม่ค่อยได้รับการตอบสนอง การใช้ความเงี้ยวและรอจังหวะเวลาที่ลูกอยากเล่าอาจได้ผลดีกว่า เด็กบางคนอาจรู้สึกอยากพูดในบางเวลาบางอารมณ์ เช่น ขณะทานอาหารเย็นร่วมกับครอบครัว ขณะอยู่ในครัวกับแม่ ขณะนั่งอยู่ในรถด้วยกันกับพ่อ ขณะเล่นกีฬา หรือขณะเดินเที่ยวตามสถานที่บางแห่ง ซึ่งถ้าพ่อแม่สามารถร่วมเล่นกีฬาหรือเดินเที่ยวพร้อมกับลูก หรืออยู่ในช่วงเวลาที่มีอารมณ์อยากพูดนั้นอาจเป็นโอกาสที่จะได้ฟังสิ่งดีๆ ที่ลูกเล่าเกี่ยวกับตัวเขาเอง เกี่ยวกับเพื่อนของเขา หรือสิ่งที่เขาทำ พ่อแม่ต้องสังเกตดูว่าลูกชอบเล่าตอนไหน การถามคำถามที่เจาะจงเช่น "วันนี้ที่โรงเรียนกินข้าวกลางวันกับใคร" จะทำให้ลูกอยากตอบมากกว่าการถามกว้างๆ ว่า "วันนี้เป็นยังไง" ถ้าลูกยังไม่หมดใจไม่ควรรีบขัดจังหวะ เช่น บอกว่าสิ่งที่เขาทำดีหรือไม่ดี ผิดหรือถูก เพราะอาจทำให้ลูกชะงักไม่อยากเล่าต่อ พ่อแม่ควรตั้งใจฟังลูก ทำให้ลูกรู้สึกว่าตนสนใจสิ่งที่ลูกกำลังเล่า

ปัญหาต่างๆ เกี่ยวกับวัยรุ่นเช่น ยกพวกตีกัน เป็นแก๊งมอเตอร์ไซด์กวนเมือง จับกลุ่มมั่วสุมทางเพศและอบายมุข ฯลฯ สามารถป้องกันได้หากพ่อแม่เอาใจใส่คอยติดตามความรู้สึกนึกคิดและทัศนคติของลูกในเรื่องต่างๆ อยู่เนืองนิตย์ และยับยั้งแนวโน้มของลูกวัยรุ่นไม่ให้ไปในทางที่ผิด ปัญหาเหล่านี้ที่หนักหน่วงขึ้นทุกวันจนน่าเป็นห่วงบ่งบอกว่า พ่อแม่ไม่ใช้เวลาหรือเอาใจใส่ในการอบรมสั่งสอนลูกอย่างเพียงพอ หรือไม่ก็เลี้ยงลูกอบรมสั่งสอนลูกไม่เป็น จนเวลาผ่านไปล่วงเลยไปและอาจสายเกินไป

10.1

ยากที่จะเป็นคนที่ดีขึ้นเมื่อผ่านวัยรุ่นไปแล้ว

[Difficult to be a better person after puberty]

เป็นเรื่องยากที่สุดที่จะสอนและขัดเกลาอุปนิสัยใจคอของบุคคลหนึ่งเมื่อวัยรุ่นผ่านไป ประสบการณ์แสดงให้เห็นว่า เมื่อถึงเวลานั้นแม้จะพยายามทุกอย่างที่จะปรับเปลี่ยนแนวโน้มบางอย่างของเขา ก็ไม่เกิดประโยชน์อันใด, เขาอาจปรับปรุงได้บ้างในวันนี้ แต่หลังจากไม่กี่วันผ่านไป เขาก็ลืมนและหันกลับไปสู่สภาพที่ติดเป็นนิสัยและหนทางที่เคยชิน ดังนั้นในวัยเด็กแต่แรกนี่เองที่ต้องวางรากฐานที่มั่นคง ขณะที่กึ่งยังเขียวและอ่อน จะทำให้ตรงได้ง่าย [1]

พระอับดุลบาฮา

หากลูกโตผ่านวัยรุ่นไปแล้ว พ่อแม่อาจพบว่าโอกาสของตนเหลือน้อยลงเรื่อยๆ หรือหมดไปแล้วที่จะอบรมให้ลูกมีอุปนิสัยใจคอที่ดีและมีคุณธรรม ในสถานการณ์เช่นนี้ที่ไร้การอบรมทางศาสนาตั้งแต่เยาว์วัย เมื่อโตเป็นผู้ใหญ่และฉลาดขึ้น แทนที่จะพยายามเป็นคนดีมีคุณธรรมที่แท้จริง เขาอาจสนใจแต่เรียนรู้วิธีและเทคนิคต่างๆ ที่จะทำให้นตนเองดูดี ดูเหมือนเป็นคนดี เพื่อให้คนรอบข้างและอื่นในสังคมยอมรับเท่านั้น โดยไม่ได้ตั้งใจจะเป็นคนที่ดีอย่างแท้จริง อย่างไรก็ตามนี้ไม่ได้หมายความว่า หากใครอายุผ่านวัยรุ่นไปแล้ว ยังไม่เป็นคนดี ก็คงไม่สามารถเป็นคนดีได้ไปตลอดชีวิต ความหมายก็คือเมื่อผ่านวัยรุ่นไปแล้ว โอกาสที่คนๆ นั้นจะเป็นคนที่ดีกว่าเดิมมีน้อยลง และเป็นเรื่องยากมากที่พ่อแม่ ครูหรือใครก็ตามที่จะอบรมหรือโน้มน้าวคนๆ นั้น ให้เป็นคนดีกว่าเดิมได้ ถ้าบุคคลนั้นจะเปลี่ยนเป็นคนที่ดีขึ้นก็เป็นเพราะตัวเขาเองโดยอาศัยอำนาจคุณธรรมของศาสนา มากกว่าที่พ่อแม่หรือใครจะมาอบรมสั่งสอนหรือเปลี่ยนแปลงเขาให้ดีขึ้น :

ควรเป็นที่สังเกตว่า คำแถลงของพระอับดุลบาฮา [2] กล่าวถึงความพยายามโดยผู้อื่น หาได้กล่าวถึงความพยายามของตนเองที่จะเรียนรู้และขัดเกลาอุปนิสัยใจคอของตนเอง โชคดีที่มีคำสัญญากล่าวขำอยู่ในธรรมนูญชีวิตศักดิ์สิทธิ์ของเราเกี่ยวกับการประทานความปรานีของพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งดวงวิญญาณที่ไปผิดทางเข้าถึงได้ และจากชีวิตของวีรบุรุษทั้งหลายของศาสนาและจากชีวิตของคนธรรมดา เรามีข้อพิสูจน์ของอำนาจของความศรัทธาในพระผู้เป็นเจ้าที่จะเปลี่ยนแปลงความ

[1] Bahá'í Education, Compilation 2519 (1976), no. 40

[2] เป็นเรื่องยากเหลือเชียวที่จะสอนและขัดเกลาอุปนิสัยใจคอของคนเราเมื่อผ่านวัยรุ่นไปแล้ว

ชีวิตครอบครัวบาไฮ

ประพจน์ ดังที่คุณทราบ จุดประสงค์หลักของการเสด็จมาของพระศาสดาคือ การเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยใจคอของบุคคลทั้งหลาย และเปลี่ยนแปลงลักษณะของสังคมโดยรวมโดยอาศัยพวกเขา [1]

สภายติธรรมสากล

อานภาพของพระผู้เป็นเจ้าสามารถเปลี่ยนอุปนิสัยใจคอทั้งหมดของเรา และทำให้เราเป็นคนที่ไม่เหมือนกับตัวตนเดิมของเราเลย โดยการอธิษฐานและวิงวอน การเชื่อฟังกฎของพระผู้เป็นเจ้าที่พระบาฮาอูลลาห์เปิดเผย...เราสามารถเปลี่ยนแปลงตัวเราเอง [2]

ท่านโชกิ เอฟเฟนดี

ในวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายและจิตใจอย่างรวดเร็วที่กำลังจากวัยเด็กไปสู่วัยผู้ใหญ่ กำลังเปลี่ยนผ่านจากการอยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของพ่อแม่อย่างใกล้ชิด ไปสู่การค้นหาตัวเองและมีอิสระมากขึ้นในการแสวงหาค่านิยมและมาตรฐานสำหรับกำกับชีวิตของตน ความรู้สึกนึกคิดของวัยรุ่นถูกโน้มน้าวโดยอิทธิพลต่างๆ ที่ทำทลายมโนธรรม จากเพื่อน คนใกล้ชิด ความเป็นไปในสังคมและสื่อต่างๆ พฤติกรรมบางอย่างของผู้ใหญ่ เช่น การพูดอย่างหนึ่งทำอีกอย่างหนึ่งอาจเป็นที่น่าสับสนสำหรับเยาวชนในช่วงเวลาที่เป็นหัวเลี้ยวหัวต่อนี้ วัยรุ่นไม่ควรถูกปล่อยให้หาเส้นทางในชีวิตด้วยตัวเองทั้งหมด แต่ควรได้รับการชี้แนะด้วยหลักธรรมศาสนาในการหล่อหลอมทัศนคติและค่านิยมของตน เพื่อให้มีความแข็งแกร่งทางศีลธรรมพอที่จะสามารถกำกับชีวิตของตนเองให้อยู่ในทำนองคลองธรรม ไม่ถูกชักจูงไปโดยอิทธิพลของความเสื่อมโทรมศีลธรรมที่อยู่ในสังคมรอบข้าง :

สำหรับใครก็ตามไม่ว่าจะเป็นบาไฮหรือไม่ วัยหนุ่มสาวคือวัยที่เขาจะตัดสินใจหลายเรื่องที่จะกำหนดวิถีชีวิตของเขา ในปีเหล่านี้เองที่เป็นไปได้มากที่สุดที่เขาจะเลือกงานสำหรับชีวิตของตน เรียนให้จบ เริ่มหาเลี้ยงตนเอง แต่งงาน และเริ่มสร้างครอบครัวของตนเอง ที่สำคัญกว่าทั้งหมดคือ ในช่วงเวลานี้เองที่จิตใจของเขาแสวงหามากที่สุด และจะรับค่านิยมทางจิตวิญญาณที่จะชี้นำความประพฤติของตนในอนาคต บัจจัยเหล่านี้เสนอโอกาสที่ยิ่งใหญ่ที่สุด การทำทลายที่ยิ่งใหญ่ที่สุด และบททดสอบที่ยิ่งใหญ่ที่สุดสำหรับเยาวชนบาไฮ นั่นคือโอกาสที่จะได้ทำความเข้าใจคำสอนของศาสนาของตนอย่างแท้จริงและให้คำสอนนั้นแก่คนร่วมสมัย การทำทลายที่จะเอาชนะแรงกดดันของโลกและให้ทิศทางแก่คนรุ่นเดียวกันและคนรุ่นถัดไป และบททดสอบที่จะช่วยให้คุณ

[1] *Family Life*, Compilation 2551 (2008), no. 71

[2] *The Importance of Prayer, Meditation*, Compilation 2533 (1990), no. 49

สามารถแสดงมาตรฐานศีลธรรมระดับสูงที่ธรรมลิขิตมาใสแกลงใจให้
เป็นตัวอย่างในชีวิตของตน [1]

สภายุติธรรมสากล

10.2

ติดพ่อแม่หรือติดเพื่อน

[Attachment to parents or friends]

ลูกวัยรุ่นต้องการอิสระมากขึ้นและให้พ่อแม่ควบคุมเขาน้อยลง แต่ถ้าพ่อแม่ไม่คุมเขาเลยปล่อยให้ทำอะไรก็ได้ ไปไหนหรือไปค้างคืนที่ไหนก็ได้ เขาอาจรู้สึกว่พ่อแม่ไม่ค่อยรักไม่ค่อยห่วงใยเขา ดังนั้นการที่จะระดับระคองลูกให้ผ่านวัยนี้ไปได้ด้วยดี ขึ้นอยู่อย่างมากกับความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่และลูกตั้งแต่วัยเด็กว่ ลูกได้รับการเลี้ยงดูอย่างอบอุ่นและมีความผูกพันกับพ่อแม่แค่ไหน เพราะการสอนลูกวัยรุ่นโดยการใช้เหตุผลชี้แจงว่สิ่งใดดีหรือไม่ดี บางครั้งอาจไม่ได้ผลถ้ลูกขาดความรักความผูกพันกับพ่อแม่ เพราะวัยรุ่นมีแนวโน้มที่จะใช้อารมณ์มากกว่าเหตุผล และอาจจะฟังแต่เฉพาะคนที่เขาผูกพัน รักใคร่และชอบพอเช่นเพื่อนว่

ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่และลูกในวัยเด็กนั้นมีลักษณะที่ชัดเจนคือ พ่อแม่คือผู้ปกครองและลูกคือผู้ถูกปกครอง เมื่อลูกโตเข้าสู่วัยรุ่น ความสัมพันธ์เช่นนี้เริ่มเปลี่ยนแปลง พ่อแม่ควรออกคำสั่งลูกวัยรุ่นน้อยลง แต่ควรปรึกษาหารือกับลูกในเรื่องต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องที่เกี่ยวข้องกับลูกโดยตรง เปิดโอกาสให้ลูกพูดคุย ระบายความรู้สึกเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ เช่น เพื่อนฝูง การเรียน ความรัก ซึ่งจะเป็นโอกาสที่ดีที่พ่อแม่จะได้ให้คำแนะนำและประสบการณ์ของตนแก่ลูก โดยอิงกับคำสอนของศาสนา เพื่อให้ลูกรู้จักแยกผิดชอบชั่วดี ว่ว่อะไรควรหรือไม่ควร อะไรผิดอะไรถูก ดีกว่ปล่อยให้ลูกรับคำแนะนำและค่านิยมมาจากเพื่อนเท่านั้น เพราะในวัยรุ่นนี้ลูกอาจจะติดเพื่อน และอาจถึงกับฟังเพื่อนเชื่อเพื่อนยิ่งกว่เชื่อพ่อแม่ ซึ่งเป็นความเสี่ยงอย่างสูงเมื่อใดก็ตามที่ลูกเริ่มไม่อยากฟังคำแนะนำสั่งสอนของพ่อแม่

หากพ่อแม่เลี้ยงดูลูกอย่างอบอุ่นมาตั้งแต่เด็ก เมื่อโตขึ้นเป็นวัยรุ่นเขาจะอยากเข้าหาพ่อแม่ด้วยตัวเขาเอง อยากพูดคุยและปรึกษาเรื่องต่างๆ กับพ่อแม่ ซึ่งเป็นการดีที่เขาจะได้รับการสั่งสอนคุณธรรมและค่านิยมต่างๆ ที่เหมาะสม ยึดเหนี่ยวคุณธรรมและแนวทางความประพฤติที่พ่อแม่สั่งสอนด้วยความมั่นใจ ซึ่งต่างจากวัยรุ่นที่ไม่ได้รับความอบอุ่น การดูแลสั่งสอนจากพ่อแม่

[1] *Lights of Guidance* 2526 (1983), no. 476

ชีวิตครอบครัวบาไฮ

แม่ และมักจะอิงอยู่กับค่านิยมต่างๆ ในหมู่เพื่อนฝูง ขาดภูมิदानทานต่อการถูกเพื่อนฝูงชักนำไปในทางที่ผิด จึงเป็นหน้าที่ของพ่อแม่ที่จะป้องกันไม่ให้ลูกถูกอิทธิพลด้านลบจากเพื่อนฝูงพาไป ให้ลูกรู้ว่ามียังอีกหลายอย่างมากมายที่เขาจะต้องก้าวไปข้างหน้า แม่เพื่อนจะมีความสำคัญแต่ก็เชื่อว่าจะต้องทุ่มเททุกอย่างเพื่อทำตัวให้เป็นที่ยอมรับของเพื่อน :

กระนั้นก็ดีเด็กๆ จำเป็นต้องได้รับการฝึกฝนศีลธรรมตั้งแต่เยาว์วัย เพื่อช่วยให้พวกเขาอย่างน้อยก็สามารถพัฒนาการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับผู้อื่นได้ดี แก่นเดียวกันของคำสั่งสอนด้านศีลธรรมพบได้ในคัมภีร์ทุกเล่ม และเป็นความเหมาะสม ที่จริงแล้วเป็นความจำเป็น ที่พ่อแม่บาไฮจะยึดถือหลักธรรมของตนในการชี้แนะลูกให้เป็นผู้มีธรรม เป็นสมาชิกที่มีสมบัติผู้ดีและซื่อตรงของสังคม...

ถ้าถูกปล่อยให้หาเส้นทางในชีวิตด้วยตัวเองทั้งหมด เด็กๆ จะเผชิญกับภาพอนาคตที่มีมืดมัว ดังที่สถานการณ์อันน่าอนาถของคนหนุ่มสาวในสังคมปัจจุบันสาธิตให้เห็นอย่างบาดตา ส่วนหนึ่งที่เราควรปราถนาให้แก่เด็กๆ เพื่อเตรียมพวกเขาสำหรับอนาคตคือ คุณของความยุติธรรม ซึ่งเน้นความสำคัญของการมองเห็นด้วยตาของตนเองและเพื่อตนเอง กล่าวอีกอย่างหนึ่งคือ ความสำคัญของการได้สวนอย่างอิสระ หากปราศจากบางรูปแบบของการฝึกฝนหรือการปรับแนวคิด ผู้คนไม่สามารถได้สวนสังเคราะห์ นี่เป็นเช่นเดียวกันสำหรับนักวิทยาศาสตร์ที่แทบไม่สามารถค้นพบความเป็นจริงทางวัตถุได้ โดยปราศจากการเตรียมตัวด้วยการฝึกฝนบางรูปแบบ เจตคติที่เปิดกว้างของศาสนาบาไฮต่อการเรียนรู้ ควรสนับสนุนมิตรสหายให้มั่นใจว่า พวกเขาได้รับการประสาทด้วยความสามารถที่จะพัฒนาปัญญาที่ค้นหา ยิ่งพวกเขาศึกษาคำสอนบาไฮมากเท่าใด ความสามารถนี้ก็ยิ่งตื่นตัวและเพิ่มขึ้น ^[1]

สภายุติธรรมสากล

10.3

กระแสวัตถุนิยม

[The forces of materialism]

ปัญหาที่คุณเผชิญอยู่คือปัญหาที่เกี่ยวข้องและจงนเยาวชนของเราในปัจจุบันอย่างน่าเป็นห่วง แท้จริงแล้วจะมีธรรมได้อย่างไร คือคำถามที่ไม่ช้าก็เร็วคนหนุ่มสาวทุกคนต้องพยายามหาคำตอบที่น่าพอใจ เป็นเพราะว่าไม่มีการพบหรือการให้คำตอบดังกล่าวที่น่าพอใจนี้เอง ที่เยาวชนสมัยใหม่พบว่าตนเองตกอยู่ในความสับสน และดังนั้นจึงถูกพา

[1] *Family Life*, Compilation 2551 (2008), no. 121

ชีวิตครอบครัวบาไฮ

ไปโดยพลังอำนาจทางวัตถุนิยม ที่กำลังบั่นทอนรากฐานของชีวิตทางศีลธรรมและจิตวิญญาณของมนุษย์อย่างแรง

ที่จริงแล้วเหตุผลหลักที่ความชั่วร้ายแผ่ขยายอย่างคุมไม่อยู่ในสังคมในปัจจุบันคือความไร้ธรรมะ อารยธรรมวัตถุนิยมในยุคของเรา ได้ดูดซึมพลังงานและความสนใจของมนุษยชาติไปมากถึงขนาดที่ ประชาชนทั่วไปไม่รู้สึกรู้ว่าจำเป็นอีกต่อไป ที่จะยกระดับตนเองขึ้นมาเหนือพลังอำนาจและสภาพการดำรงอยู่ทางวัตถุของตนรายวัน ไม่มีความต้องการสิ่งที่เราควรเรียกว่าจิตวิญญาณอย่างเพียงพอ ที่จะแยกสิ่งนี้จากความจำเป็นและความต้องการของการดำรงอยู่ทางกายของเรา ดังนั้นวิกฤตการณ์ที่กระทบมนุษยชาติทั่วหน้า มีสาเหตุมาจากจิตวิญญาณเป็นสาระสำคัญ จิตวิญญาณแห่งยุคโดยรวมทั้งหมดคือความไม่มีศาสนา ที่สั่นคลอนชีวิตของมนุษย์นั้นหยาบและเป็นวัตถุนิยม เกินกว่าที่จะช่วยให้มนุษย์สามารถยกตัวเองขึ้นมาสู่อาณาจักรที่สูงกว่าของจิตวิญญาณ [1]

ท่านโชกิ เอฟเฟนดี

ในสภาพแวดล้อมของสังคมที่เสื่อมโทรม นอกจากเพื่อนฝูงแล้วยังมีอีกหลายอย่างที่มีอิทธิพลอย่างมากในการหล่อหลอมค่านิยมของวัยรุ่น เช่น การกระทำและพฤติกรรมของผู้ใหญ่ ผู้มีชื่อเสียง สื่อและภาพยนตร์ หรือการโฆษณาชวนเชื่อที่กระตุ้นให้วัยรุ่นอยากจะทำหรืออยากจะเป็นบางสิ่งบางอย่าง ซึ่งอาจก่อให้เกิดทัศนคติเป็นภัยต่อตัววัยรุ่นเองและสังคมที่เขาอยู่ เช่น ความกล้าหาญคือความกล้าแสดงความรู้สึก ความเป็นตัวของตัวเอง หมายถึงว่าไม่ต้องเชื่อฟังพ่อแม่ ความสำเร็จของชีวิตคือการเอาชนะผู้อื่น เพื่อให้ตนขึ้นมาเป็นหนึ่งในด้านต่างๆ แข่งขันกันเพื่อให้ตนรวยกว่า เป็นใหญ่กว่าผู้อื่น การจะเป็นคนมีเสน่ห์สำหรับเพศตรงข้ามต้องใช้ผลิตภัณฑ์บางชนิด การจะเป็นคนเท่หรือมีระดับต้องใช้สินค้าหรือบริการบางประเภท ซึ่งอาจปลุกฝังวัยรุ่นให้มีพฤติกรรมฟุ่มเฟือยไปกับกระแสวัตถุนิยมโดยไม่คำนึงว่า พ่อแม่ของตนหาเงินมาได้ด้วยความเหนื่อยยากเพียงไร สิ่งที่ดีกว่าเป็นความสำเร็จของการตลาด อาจหมายถึงความหายนะของครอบครัว ที่ลูกวัยรุ่นอยากได้สิ่งที่เกินกำลังซื้อของพ่อแม่ด้วยความภูมิใจในค่านิยมทางวัตถุ :

คำถามของคุณทั้งหมดเกี่ยวข้องกับประเด็นสำคัญของการอบรมเด็กแบบบาไฮ สภาพัฒนธรรมสากลถือว่าการอบรมนี้สำคัญเป็นที่สุด ที่พ่อแม่บาไฮจะพยายามช่วยเหลือลูกให้ทำการศึกษาคำสอนบาไฮต่อไปอย่างเป็นระบบ ทำให้ชีวิตของลูกมีธรรม และบ่มอุปนิสัยใจคอของลูกตามมาตรฐานของพระบาฮาอูลลาห์ ความสำเร็จของพ่อแม่ในการทำหน้าที่

[1] *The Importance of Prayer, Meditation, Compilation 2533 (1990), no. 41*

ชีวิตครอบครัวบาไฮ

ที่สำคัญนี้ จะลดอันตรายของลูกในการเข้าไปติดพันกับพลังทำลายล้างต่างๆ ซึ่งเป็นลักษณะเด่นอย่างหนึ่งของระบบสังคมที่กำลังเสื่อมลงและจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องได้รับการฟื้นฟูชีวิต และจะลดอันตรายของลูกในการไม่ได้รับกรุณาธิคุณรักษาของพระบาฮาอุลลาห์ [1]

สภายุติธรรมสากล

ตัวอย่างธรรมลิขิตบาไฮที่พ่อแม่สามารถนำมาใช้อบรมสั่งสอนและหล่อหลอมอุปนิสัยใจคอของลูก ให้ตระหนักในคุณค่าที่แท้จริงของความเป็นคน เพื่อให้ลูกจะได้มีจุดยืนทางศีลธรรมที่มั่นคง ไม่สับสนหรือไขว้เขวไปกับกระแสวัตถุนิยมหรือค่านิยมผิดๆ ในสังคมที่เสื่อมโทรม เมื่อเป็นดังนี้แล้วลูกจะรู้ว่าตนควรจะทำปฏิบัติตัวเช่นไร ควรมีความใฝ่ฝันอะไรในชีวิต และควรทุ่มเทความพยายามของตนไปในทิศทางไหน :

ความสุขและความยิ่งใหญ่ ตำแหน่งและสถานะ ความยินดีและสันติสุขของบุคคล ไม่ได้อยู่ที่ความมั่งคั่งส่วนตัวของเขา แต่อยู่ที่อุปนิสัยใจคอที่ล้ำเลิศ ความมุ่งมั่นอันสูงส่ง วิชาที่กว้างขวาง และความสามารถในการแก้ไขปัญหาที่ยาก [2]

พระอับดุลบาฮา

เกียรติและความดีเด่นของบุคคลอยู่ที่ว่า ท่ามกลางมหาชนทั้งหลายของโลกเขาได้กลายเป็นบ่อเกิดของความผาสุกในสังคม มีความโอบอ้อมอารีใดที่จินตนาการได้กว้างใหญ่กว่าการที่บุคคลหนึ่ง เมื่อมองดูภายในตัวเองแล้วพบว่า โดยกรุณาธิคุณที่เสริมความแข็งแกร่งของพระผู้เป็นเจ้า เขาได้กลายเป็นเหตุของสันติภาพและความผาสุก ความสุขและประโยชน์สำหรับเพื่อนมนุษย์? ไม่มี พระผู้เป็นเจ้าที่แท้จริงองค์เดียวเป็นพยาน ไม่มีความสุขที่ยิ่งใหญ่กว่า ไม่มีความปิติที่บริบูรณ์กว่า [3]

พระอับดุลบาฮา

[1] *Family Life*, Compilation 2551 (2008), no. 117

[2] *The Secret of Divine Civilization*, p. 23

[3] *The Secret of Divine Civilization*, p. 3

ชีวิตที่บริสุทธิ์และมีธรรม

[Chaste and holy life]

หากไม่ยึดถือคำสอนของศาสนา ไม่อาศัยอำนาจของศาสนาที่สามารถให้แรงบันดาลใจเราให้เติบโตเองให้สูงขึ้นมา ก็มีแนวโน้มว่าเราและลูกๆ ของเรา อาจถูกความเสื่อมศีลธรรมในสังคมดึงให้ต่ำลงไป เพราะเมื่อไม่มีมาตรฐานของศาสนาไว้ยึดเหนี่ยว ผู้คนก็มักจะอิงอยู่กับค่านิยมที่เป็นมาตรฐานของสังคมที่ต่ำลงเรื่อยๆ สิ่งที่เคยถือว่าไม่ดี ไม่ถูกไม่ควร เมื่อสิบยี่สิบปีก่อน อาจกลายเป็นเรื่องธรรมดาในเวลานี้ เช่น เมื่อสามสิบปีก่อน การแสดงภาพยนตร์โดยการให้ผู้ชายและผู้หญิงจูบปากกันจริง ถือว่าเป็นเรื่องไม่ดีในบ้านเรา แต่ปัจจุบันเริ่มถือกันว่าเป็นเรื่องธรรมดา เพราะกระแสวัตถุนิยมที่ต้องการให้หนังเรื่องนั้นเรียกคนดูได้มากขึ้น การคอร์ปชั่นซึ่งเป็นเรื่องที่น่าตำหนิเมื่อยี่สิบปีก่อนก็กลายเป็นเรื่องธรรมดาไปแล้วในเวลานี้ที่คนส่วนใหญ่ยอมรับได้ การดื่มเหล้าที่เป็นข้อห้ามของทุกศาสนากลายเป็นเรื่องธรรมดามานานแล้ว ผู้ที่ดื่มเหล้าเดือนละครั้ง ครั้งละหนึ่งแก้วอาจถือว่าตนเป็นคนดีเมื่อเทียบกับคนอื่นที่ดื่มเหล้าบ่อยกว่านั้น ดังนั้นสำหรับครอบครัวบาไฮ การอบรมสั่งสอนลูกจะยึดถือมาตรฐานศีลธรรมของบาไฮ ไม่อิงกับมาตรฐานของสังคมที่ต่ำลงเรื่อยๆ และพอใจว่าลูกเราดีแล้วเมื่อเทียบกับคนอื่นๆ ในสังคม :

บรรดาผู้ที่พระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของเลือกสรร... ไม่ควรมองดูที่สภาพที่เสื่อมทรามในสังคมที่ตนอาศัยอยู่ หรือหลักฐานทั้งหลายของความเสื่อมศีลธรรมและการปฏิบัติตัวเหลวไหลที่ประชาชนรอบๆ ตนแสดงให้เห็น พวกเขาไม่ควรพึงพอใจกับเพียงความเด่นกว่าและความเป็นเลิศเมื่อเทียบกับคนอื่น แต่ควรจ้องมองยอดสุดที่ประเสริฐกว่า โดยการตั้งคำแนะนำและคำเคี่ยวเข็ญของปากกาแห่งความรุ่งโรจน์เป็นเป้าหมายสูงสุดของตน เมื่อนั้นจะเป็นที่ตระหนักรวดเร็วว่า ยังมีขั้นตอนอีกมากมายเพียงใดที่จะต้องข้ามผ่าน และเป้าหมายที่ปรารถนาอยู่ไกลออกไปเพียงไหน เป้าหมายที่ไม่ใช่อื่นใดนอกจากการแสดงเป็นตัวอย่างของมาตรฐานศีลธรรมและคุณความดีสวรรค์^[1]

ท่านโชกิ เอฟเฟนดิ

ครอบครัวทั้งหลายไม่ว่าจะเป็นบาไฮหรือไม่ สามารถนำคำสอนบาไฮมาเป็นมาตรฐานในการชี้นำลูกวัยรุ่นให้ดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์และมีธรรมในด้านต่างๆ เช่น การแต่งตัว การตัดผม ดนตรี การร้องเพลง การเต้นรำ ความ

[1] *Lights of Guidance* 2526 (1983), no. 288

ชีวิตครอบครัวมาไฮ

เพลิดเพลิน การใช้ภาษา การตกลงขบขัน งานอดิเรก ศิลปะและวรรณกรรม เครื่องดื่มอัลกอฮอล์และสิ่งเสพย์ติด พฤติกรรมทางเพศ ดังที่คัดมาเป็น ตัวอย่างข้างล่างนี้ :

การเลือกเครื่องแต่งกายและการตัดแต่งเคราให้ปล่อยไว้กับดุลพินิจของ มนุษย์ ดูกร ประชาชน แต่จงระวังอย่าทำให้ตนเองเป็นของเล่นของคน เวลา [1]

พระบาฮาอุลลาห์

เราอนุญาตให้เจ้าฟังดนตรีและการร้องเพลง จงระวังอย่าให้การฟัง ดังกล่าวทำให้เจ้าก้าวล่วงขอบเขตของสมบัติผู้ดีและเกียรติ จงสำราญใจในความเบิกบานของพระนามอันยิ่งใหญ่ที่สุดของเรา ซึ่งโดยพระนาม นี้หัวใจทั้งหลายถูกมนตร์สะกด และจิตใจของบรรดาผู้เป็นที่โปรดปราน ถวิลหา [2]

พระบาฮาอุลลาห์

ในคำสอนบาไฮไม่มีสิ่งใดต่อต้านการเต้นรำ แต่มีตรสหายควรระลึกไว้ว่า มาตรฐานของพระบาฮาอุลลาห์คือความสำรวมและความบริสุทธิ์ บรรยากาศของห้องโถงเต้นรำสมัยใหม่ ซึ่งมีการสูบบุหรี่ การดื่มสุรา และความสำส่อนอย่างมากดำเนินไปนั้นแย่มาก แต่การเต้นรำอย่างมี สมบัติผู้ดีไม่มีภัยในตัวเอง แน่นอนไม่มีภัยในการเต้นรำแบบคลาสสิก หรือการเรียนเต้นรำในโรงเรียน ไม่มีภัยเช่นกันในการร่วมแสดงละครและ การแสดงภาพยนตร์เช่นกัน สิ่งที่เป็นภัยในปัจจุบันไม่ใช่ศิลปะในตัวเอง แต่เป็นความเสื่อมศีลธรรมที่น่าอนาถที่มักล้อมรอบศิลปะเหล่านี้ ใน ฐานะที่เป็นบาไฮเราไม่จำเป็นต้องหลีกเลี่ยงศิลปะเหล่านี้ แต่ควร หลีกเลี่ยงการกระทำและบรรยากาศที่บางครั้งมากับวิชาชีพเหล่านี้ [3]

พระบาฮาอุลลาห์

ชีวิตที่บริสุทธิ์และมีธรรมดังกล่าวซึ่งมีนัยของความสำรวม ความบริสุทธิ์ การควบคุมตนเอง สมบัติผู้ดีและจิตใจสะอาด เกี่ยวพันถึงความ พอประมาณในทุกเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการแต่งตัว ภาษา ความบันเทิง งานอดิเรกทางศิลปะและวรรณกรรมทั้งปวง ชีวิตที่บริสุทธิ์และมีธรรม เรียงร้อยให้ตื่นตัวรายวันในการควบคุมค้นหาและความโน้มเอียงที่เสื่อม ทราม ให้ละทิ้งการปฏิบัติตัวที่เอาแต่เล่นที่ยึดติดเกินไปกับความ เพลิดเพลินที่ไม่มีสาระและไปในทางที่ผิด ให้ละเว้นโดยสิ้นเชิงจาก

[1] *A Chaste and Holy Life*, Compilation 2533 (1990), no. 14

[2] *A Chaste and Holy Life*, Compilation 2533 (1990), no. 16

[3] *A Chaste and Holy Life*, Compilation 2533 (1990), no. 17

เครื่องดีมีอัลกอฮอลทั้งหมด ผืน และยาเสพยัดดีทั้งหลายที่คล้ายกัน
ประณามการขายตัวของศิลปะและวรรณกรรม ลัทธิเปลือยกาย การลอง
อยู่ด้วยกัน ความไม่ซื่อสัตย์ในสัมพันธภาพของชีวิตสมรส ทุกลักษณะ
ของความสำส่อน การสนิทสนมกันง่ายอย่างไม่สงวนตัว และความเลว
ทรามทางเพศ ชีวิตที่บริสุทธิ์และมีธรรมไม่ยอมทนการประนีประนอมกับ
ทฤษฎี มาตรฐาน นิสัย และความเลวเถิดของยุคที่เสื่อม แต่หาทาง
โดยพลังก้าวหน้าของตัวอย่างของตน ที่จะสาธิตลักษณะที่เป็นภัย
ร้ายแรงของทฤษฎีดังกล่าว ความจอมปลอมของมาตรฐานดังกล่าว
ความกลวงของคำกล่าวอ้างดังกล่าว ความวิปริตของนิสัยดังกล่าว
ลักษณะการลบล้างของความเลวเถิดดังกล่าว [1]

ท่านโชกิ เอฟเฟนดิ

ในหน้าที่ 25 ของ "การมาถึงของความยุติธรรมของพระเจ้า" ท่านศาสนภิบาลที่รักยิ่งกำลังพรรณนาเงื่อนไขจำเป็นต่างๆ ไม่เพียงแต่
สำหรับความบริสุทธิ์เท่านั้น แต่สำหรับ "ชีวิตที่บริสุทธิ์และมีธรรม"
คุณศัพท์ทั้งสองคำนี้สำคัญ หนึ่งในเครื่องหมายของสังคมที่เสื่อม ซึ่งเป็นที่ประจักษ์ในโลกปัจจุบันคือ การอุทิศตนอย่างคลั่งไคล้ต่อความ
เพลิดเพลีนและความบันเทิง ความกระหายการตกลงบนชั้นอย่างดับ
ไม่ได้ การอุทิศตนต่อเกมและกีฬาอย่างบ้าคลั่ง ความไม่ใส่ใจจะ
จริงจังกับเรื่องใดๆ เจตคติที่ไม่ให้ราคาและยับยั้งคุณความดีและ
คุณค่าที่เป็นหลัก การละทิ้ง "การปฏิบัติตัวที่เอาแต่เล่น" ไม่ได้แสดงนัย
ว่า บาไฮต้องหน้าบึ้งหรือขึงขังอยู่ตลอด ความขบขัน ความสุข ความ
เบิกบาน คือลักษณะเฉพาะของชีวิตบาไฮที่แท้จริง การเอาแต่เล่นจะ
จืดลงและในที่สุดจะนำไปสู่ความน่าเบื่อและความว่างเปล่า แต่ความสุข
ที่แท้จริง ความเบิกบานและความขบขัน ที่เป็นส่วนหนึ่งของชีวิตที่
สมดุลซึ่งรวมถึงความคิดที่จริงจัง ความเห็นอกเห็นใจ และการเป็นทาส
รับใช้พระเจ้าอย่างถ่อมตัว คือลักษณะเฉพาะที่เพิ่มพูนและเติม
ความแจ่มใสให้ชีวิต

การเลือกใช้คำของท่านโชกิ เอฟเฟนดิ มีนัยสำคัญเสมอ และแต่ละคำ
มีความสำคัญต่อการเข้าใจการชี้แนะของท่าน ในวรรคนี้ท่านไม่ได้ห้าม
ความเพลิดเพลีนที่ "ไม่มีสาระ" แต่ท่านเตือนไม่ให้ "ยึดติดเกินไป" กับ
ความเพลิดเพลีนดังกล่าว และชี้ให้เห็นว่าความเพลิดเพลีนเหล่านี้
สามารถ "ไปในทางที่ผิด" ได้บ่อย เราระลึกถึงคำตักเตือนของพระอับ
ดุลบาฮาที่ว่า เราไม่ควรให้งานอดิเรกกลายเป็นการเสียเวลาเปล่า [2]

สภายุติธรรมสากล

[1] *A Chaste and Holy Life*, Compilation 2533 (1990), no. 10

[2] *A Chaste and Holy Life*, Compilation 2533 (1990), no. 23

ชีวิตครอบครัวบาไฮ

สำหรับเยาวชนบาไฮนั้น ยังได้รับการคาดหวังเป็นพิเศษให้ดำเนินชีวิตบาไฮให้เป็นตัวอย่าง เพื่อส่งอิทธิพลโน้มน้าวเยาวชนและสังคมที่เขาอยู่ให้ดีขึ้น :

ท่านรู้สึกว่ายาวชนโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ต้องพยายามอย่างมุ่งมั่นอยู่ตลอดที่จะแสดงชีวิตบาไฮเป็นตัวอย่าง ในโลกรอบตัวเรา เราเห็นความเสื่อมศีลธรรม ความส่ำส่อน ความหยาบโลน ความกักขฬะ กิริยาทราม เยาวชนบาไฮต้องเป็นตรงกันข้ามกับสิ่งเหล่านี้ และดึงดูดผู้อื่นทั้งหนุ่มและแก่เข้ามาหาศาสนาด้วยความบริสุทธิ์ ความซื่อตรง สมบัติผู้ดี ความเกรงใจและกิริยาที่ดีของตน โลกเบื้องหน้ายถ้อยคำแต่ต้องการตัวอย่าง และขึ้นอยู่กับเยาวชนบาไฮที่จะจัดหาให้^[1]

ท่านโชกิ เอฟเฟนดี

ข่าวสารจากท่านศาสนภิบาลถึงคุณคือ คุณควรพยายามอยู่ตลอดที่จะสะท้อนความงาม ความบริสุทธิ์และอาณาภาพพื้นชีวิตของธรรมสารของพระบาฮาอุลลาห์ออกมาในชีวิตส่วนตัว และในสัมพันธ์ภาพทางสังคมของคุณเช่นกัน เยาวชนบาไฮในปัจจุบันควรเป็นตัวอย่างของเยาวชนโลก และดังนั้นควรดำเนินชีวิตตามมาตรฐานสูงสุด ไม่มีสิ่งใดที่ปราศจากการยึดถืออุดมคติและคำสอนของศาสนาอย่างใกล้ชิด พร้อมเพรียงกันและเป็นรูปธรรมโดยหนุ่มสาวบาไฮทุกคน จะสามารถสร้างความประทับใจและดึงดูดโลกภายนอกให้มาสนใจและพิจารณาศาสนาบาไฮอย่างจริงจัง^[2]

ท่านโชกิ เอฟเฟนดี

นอกจากหลักธรรมคำสอนที่ให้ไว้สำหรับการอบรมสั่งสอนเยาวชน ศาสนาบาไฮยังมีบทอธิษฐานให้พ่อแม่สวดสำหรับลูกวัยรุ่นดังนี้ :

ข้าแต่พระผู้เป็นนาย! ขอทรงทำให้เยาวชนผู้นี้เรื่องรอง และประทานพรแก่ผู้ที่นำสงสารนี้ ขอทรงประสาทความรู้และเพิ่มพูนความเข้มแข็งให้แก่เขาทุกรุ่นอรุณ ขอทรงปกป้องเขาไว้ในที่กำบังแห่งความคุ้มครองของพระองค์ เพื่อว่าเขาจะเป็นอิสระจากความหลงผิด อุทิศตนรับใช้ศาสนาของพระองค์ ชี้นำผู้ที่ออกนอกกลุ่มนอกรทางและนำทางผู้ไขศรัยปลดปล่อยเขลย และปลุกผู้ที่ไม่เอาใจใส่ เพื่อว่าทุกคนจะได้รับพรด้วยการระลึกถึงและสรรเสริญพระองค์ พระองค์คือพระผู้ทรงอำนาจและพระผู้ทรงอาณาภาพ^[3]

พระอับดุลบาฮา

[1] *Lights of Guidance* 2526 (1983), no. 1378

[2] *Family Life*, Compilation 2551 (2008), no. 99

[3] *Bahá'í Prayers*, U.S. 2534 (1991), p. 38-9

11

ภาระที่ยิ่งใหญ่ของพ่อแม่ [The great burden of parenthood]

โลกเปลี่ยนแปลงไป ระบบสังคมและเศรษฐกิจซับซ้อนขึ้น การอบรมสั่งสอนลูกก็ยากขึ้นตามไปด้วย ยากกว่าหลายทศวรรษก่อนๆ ที่ระบบสังคมและเศรษฐกิจยังเรียบง่ายกว่าสมัยนี้ การอบรมเลี้ยงดูลูกที่ยากกว่ากันมากในสมัยนี้ เป็นที่คาดการณ์ไว้ล่วงหน้าแล้วโดยพระบาฮาอูลลาห์เมื่อกว่าร้อยปีที่แล้ว ซึ่งเห็นได้จากหลักธรรมคำสอนของพระองค์ที่ให้ไว้เกี่ยวกับเรื่องนี้ มีขอบเขตกว้างขวางและรายละเอียดมากมายอย่างไม่เคยมีมาก่อนในศาสนาในอดีต การอบรมสั่งสอนลูกตั้งแต่เยาว์วัยในครอบครัวจึงเป็นภาระที่ยิ่งใหญ่มากและการกระทำที่ประเสริฐยิ่งของพ่อแม่ยุคใหม่นี้ ซึ่งสะท้อนอยู่ในธรรมลิขิตบาไฮที่ระบุไว้ว่า *"ไม่มีการกระทำที่ประเสริฐกว่า"* การอบรมลูก *"ที่จินตนาการได้"*:

ดูกร พวกเจ้ามารดาที่รักใคร่ทั้งหลาย จงรู้ไว้ในสายตาของพระเจ้าเป็นเจ้า หนทางที่ดีที่สุดในการบูชาพระองค์คือการอบรมลูก และฝึกฝนลูกในความสมบูรณ์ทั้งหมดของความเป็นมนุษย์ และไม่มีการกระทำที่ประเสริฐกว่านี้ที่จินตนาการได้^[1]

พระอับดุลบาฮา

11.1

ผลของการอบรมในวัยเด็กคือรากฐานของพัฒนาการ [The result of childhood training is the foundation for development]

การเลี้ยงดูอบรมลูกตั้งแต่วัยแรกเริ่มเป็นเรื่องที่สำคัญยิ่งอย่างที่ว่าพ่อแม่หลายคนอาจนึกไม่ถึง เพราะการอบรมนี้จะเป็นรากฐานของพัฒนาการของลูกในอนาคต และจะเป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติของลูก ถ้าหากสุดวิสัยจริงๆ เพราะเหตุผลทางเศรษฐกิจหรือเหตุผลอื่นๆ ที่ทำให้พ่อแม่จำเป็นต้องให้คนอื่นเลี้ยงดูแทน ก็ควรเลือกคนที่มีคุณสมบัติดีที่สุดเท่าที่จะหาได้ เพราะมีแนวโน้มสูงที่ลูกจะรับพฤติกรรมและอุปนิสัยใจคอจากคนเลี้ยงนั้นมาเป็นส่วนหนึ่งในนิสัยของตนเอง :

[1] *Bahá'í Education*, Compilation 2519 (1976), no. 88

ชีวิตครอบครัวบาไฮ

ในหนทางใดก็ตามที่มารดาเลี้ยงดูลูก ลูกก็จะเป็นเช่นนั้น และผลของการฝึกฝนครั้งแรกนั้นจะคงอยู่กับผู้นั้นไปตลอดชีวิต และยากที่สุดที่จะเปลี่ยนแปลง ^[1]

พระอับดุลบาฮา

เด็กเป็นดั่งต้นอ่อน จะเติบโตไปในหนทางใดก็ตามที่เจ้าฝึกฝน หากเจ้าเลี้ยงดูเด็กให้มีวาจาสัตย์ เมตตาและขอบธรรม ต้นอ่อนจะเติบโตตรงสดชื่นและอ่อน และจะงอกงาม, แต่ถ้าไม่ เมื่อนั้นโดยการฝึกฝนที่ผิด ต้นอ่อนจะเติบโตอย่างคดงอ บิดเบี้ยว และไม่มีหวังที่จะเปลี่ยนแปลง ^[2]

พระอับดุลบาฮา

อะไรก็ตามที่เด็กเรียนรู้ในระยะแรกของพัฒนาการนั้น จะเหลือร่องรอยอยู่กับเขาไปตลอดชีวิต และจะกลายเป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติของเขา ^[3]

ท่านโชกิ เอฟเฟนดี

ตราบใดที่มารดาไม่ได้ฝึกฝนลูกๆ ของตน และเริ่มต้นพวกเขาในหนทางที่เหมาะสม การฝึกฝนที่พวกเขาจะได้รับภายหลังจะไม่ได้ผลเต็มที่ ^[4]

พระอับดุลบาฮา

การฝึกฝนที่ลูกได้รับครั้งแรกจากมารดาจะเป็นรากฐานที่แข็งแกร่งที่สุดสำหรับพัฒนาการของเขาในอนาคต ^[5]

ท่านโชกิ เอฟเฟนดี

การเลี้ยงดูและฝึกฝนอุปนิสัยใจคอและคุณธรรมของลูก เป็นหน้าที่ที่สำคัญของการเป็นบิดามารดาที่แท้จริง ซึ่งคำสอนบาไฮถือว่าเป็นหนึ่งในการรับใช้ที่ยิ่งใหญ่ที่สุด อย่างไรก็ตามนี่เป็นเรื่องยากมากที่จะทำให้สำเร็จได้ ดังนั้นจำเป็นที่พ่อแม่จะต้องทุ่มเทเอาใจใส่ ทุ่มเทเวลาและอีกหลายสิ่งหลายอย่างเพื่อให้ลูกเติบโตขึ้นมาเป็นคนที่มีความค่าของครอบครัวและสังคม :

หนึ่งในการรับใช้ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่มนุษย์สามารถถวายให้แก่พระเจ้าผู้ทรงมหิทธานุภาพคือการอบรมและฝึกฝนเด็ก ซึ่งเป็นต้นอ่อนในสวรรค์

[1] *Bahá'í Education*, Compilation 2519 (1976), no. 84

[2] *Bahá'í Education*, Compilation 2519 (1976), no. 85

[3] *Bahá'í Education*, Compilation 2519 (1976), no. 111

[4] *Selections from the Writings of 'Abdu'l-Bahá*, no. 113

[5] *Family Life*, Compilation 2551 (2008), no. 60

อับฮา เพื่อว่าด้วยได้รับการฟุ่มเฟือยโดยภรรยาของคุณในหนทางแห่งความรอดพ้น และเติบโตเสมือนไข่มุกแห่งความอารีสวรรค์ในเปลือกกหอยแห่งการอบรม เด็กเหล่านี้วันหนึ่งจะประดับด้วยเพชรบนมงกุฎแห่งความรุ่งโรจน์อันยั่งยืน อย่างไรก็ตามเป็นเรื่องยากมากที่จะทำการรับใช้นี้ และลำบากยิ่งกว่าที่จะทำให้สำเร็จ เราหวังว่าเจ้าจะปฏิบัติตัวได้ดีในงานที่สำคัญที่สุดนี้^[1]

พระอับดุลบาฮา

หนึ่งในสิ่งที่คุ้มกันศาสนาศักดิ์สิทธิ์คือการฝึกฝนเด็ก และนี่คือหนึ่งในหลักธรรมที่มีน้ำหนักที่สุดในคำสอนทั้งหมดของพระผู้เป็นเจ้า ดังนี้ ตั้งแต่เริ่มต้นมารดาต้องเลี้ยงดูทารกในเปลแห่งมาตรฐานศีลธรรมอันดีงาม เพราะมารดาตัวเองคือผู้อบรมคนแรก เพื่อว่าเมื่อเด็กบรรลุวุฒิภาวะเขาจะแสดงตัวได้ว่าได้รับการประสาทด้วยคุณความดีและคุณลักษณะทั้งหมดที่คู่ควรกับการสรรเสริญ

ยิ่งไปกว่านั้นตามบทบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้า เด็กทุกคนต้องเรียนการอ่านเขียน หาความรู้สาขาต่างๆ ที่มีประโยชน์และจำเป็น อีกทั้งเรียนศิลปะหรือทักษะอย่างหนึ่ง และต้องมีการเอาใจใส่เรื่องเหล่านี้เป็นที่สุด การละเลยหรือไม่ทำเรื่องเหล่านี้ไม่เป็นที่ยอมรับ

จงสังเกตดูว่ามีสถาบันลงทัณฑ์ สถานที่กักขังและสถานที่ทรมานมากมายเพียงไร ที่ถูกสร้างขึ้นไว้พร้อมรับบุตรทั้งหลายของมนุษย์ ด้วยจุดประสงค์ที่จะป้องกันพวกเขาไม่ให้ก่ออาชญากรรมที่เลวร้ายโดยการใช้มาตรการลงโทษต่างๆ ทว่าการทรมานและการลงโทษนี้ได้แต่เพิ่มความเลวทราม และโดยวิธีการดังกล่าวจุดมุ่งหมายที่ต้องการไม่สามารถบรรลุได้อย่างเหมาะสม

ดังนั้นบุคคลต้องได้รับการฝึกฝนตั้งแต่วัยทารกในลักษณะที่เขาจะไม่มีวันลงมือก่ออาชญากรรม แต่จะมุ่งใช้พลังงานทั้งหมดให้ได้มาซึ่งความเป็นเลิศ และจะมองการกระทำที่ชั่วร้ายในตัวเองว่าเป็นการลงโทษที่ทารุณที่สุด โดยพิจารณาการทาบปาในตัวเองว่าสาหัสกว่าค่าพิพากษาจำคุกใดๆ เพราะเป็นไปได้ที่จะฝึกฝนบุคคลถึงขนาดว่าถึงแม้ว่าอาชญากรรมจะไม่ถูกขจัดจนหมดสิ้น ก็หายากมาก

ความหมายคือ การฝึกฝนอุปนิสัยใจคอของเผ่าพันธุ์มนุษย์เป็นหนึ่งในบทบัญญัติที่มีน้ำหนักที่สุดของพระผู้เป็นเจ้า และอิทธิพลของการฝึกฝนดังกล่าวเหมือนกับอิทธิพลที่ดวงอาทิตย์มีต่อต้นไม้และผลไม้ เด็กๆ ต้องได้รับการเฝ้าดู คุ้มครองและฝึกฝนอย่างรอบคอบที่สุด ความเป็นบิดามารดาที่แท้จริงและความปรานีของบิดามารดาอยู่ตรงนี้^[2]

[1] *Bahá'í Education*, Compilation 2519 (1976), no. 56

[2] *Family Life*, Compilation 2551 (2008), no. 56

11.2

การเลี้ยงดูลูกให้เป็นมนุษย์เผ่าพันธุ์ใหม่

[Raising children to be a new race of men]

วันนั้นกำลังใกล้เข้ามา คือวันที่โดยปฏิบัติการของพระประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะก่อกำเนิดมนุษย์เผ่าพันธุ์หนึ่งซึ่งมีคุณลักษณะเป็นอย่างไรไม่มีใครหยั่งรู้ได้นอกจากพระผู้เป็นเจ้า พระผู้ทรงอำนาจ พระผู้ดำรงอยู่ด้วยตนเอง พระองค์จะชำระพวกเขาให้บริสุทธิ์ปลอดจากมลทินของความเพ้อฝันอันเหลวไหลและความปรารถนาที่วิปริต จะยกพวกเขาขึ้นมาสู่ยอดสุดของความวิสุทธิ และจะดลพวกเขาให้สำแดงเครื่องหมายทั้งหลายของอริปไตยและอำนาจของพระองค์บนพิภพ ดังนี้เป็นที่ลิขิตไว้โดยพระผู้เป็นเจ้า พระผู้ทรงความรุ่งโรจน์ พระผู้ทรงรักใคร่^[1]

พระบาฮาอูลลาห์

สำหรับครอบครัวบาไฮซึ่งโชคดีกว่าใครที่พระศาสดาให้หลักธรรมคำสอนไว้มากมายในการเลี้ยงดูลูก พ่อแม่จึงได้รับการคาดหวังให้อบรมสั่งสอนลูกให้เติบโตขึ้นมาเป็นมนุษย์เผ่าพันธุ์ใหม่ เป็นผู้ร่วมสร้างโลกใหม่และอารยธรรมใหม่ด้วยความช่วยเหลือและแรงบันดาลใจของคำสอนบาไฮ :

การอบรมเด็กเป็นเรื่องสำคัญเป็นที่สุด ขณะที่ยังไม่อดนมทารกต้องได้รับการฝึกฝนแบบบาไฮ^[2]

พระอับดุลบาฮา

เมื่อถึงเวลาหนึ่ง มาตรฐานศีลธรรมจะเสื่อมลงถึงขีดสุด เป็นเรื่องจำเป็นที่เด็กจะต้องได้รับการเลี้ยงดูแบบบาไฮ เพื่อว่าพวกเขาจะพบความสุขทั้งในโลกนี้และโลกหน้า ไม่เช่นนั้น พวกเขาจะถูกกลุ้มรุมด้วยความทุกข์และความยุ่งยาก เพราะความสุขของมนุษย์ตั้งอยู่บนความประพฤติที่มีธรรม^[3]

พระอับดุลบาฮา

ไม่ทราบว่าจะปัจจุบันนี้ "ถึงเวลา" นั้นหรือยังที่ "มาตรฐานศีลธรรมจะเสื่อมลงถึงขีดสุด" หรือยังไม่ถึงขีดสุดแต่จะเสื่อมลงยิ่งกว่านี้ เพราะที่เป็นอยู่เวลานี้ก็แย่มากๆ แล้ว การพูดถึงความมีสัจจะ ความไว้วางใจได้ ความจริงใจ และ

[1] *The Summons of the Lord of Hosts*, p. 6

[2] *Bahá'í Education*, Compilation 2519 (1976), no. 46

[3] *Bahá'í Education*, Compilation 2519 (1976), no. 45

ชีวิตครอบครัวบาไฮ

ตัวอย่างคุณธรรมต่างๆ ดังที่กล่าวมาในบทที่ 8 เป็นสิ่งที่ไร้ความหมายและกลายเป็นเรื่องไร้สาระสำหรับบางคน ที่ชีวิตของตนทำแต่สิ่งที่ตรงกันข้ามจนไม่สามารถเข้าใจหรือเห็นคุณค่าของคุณธรรมเหล่านี้ คนที่จิตวิญญาณมีดมนเหล่านี้จะไม่ชอบแสงสว่าง เหมือนค้างคาวที่ชอบอยู่แต่ในความมืดและไม่ชอบแสงตะวัน และจะมองความดีเป็นความโง่ มองความเฉลียวเป็นความเก่ง น่าภาคภูมิใจ จึงเป็นหน้าที่ของบาไฮที่จะอบรมเลี้ยงดูลูกให้รักแสงธรรม และเติบโตขึ้นมาเป็นที่พึงของเพื่อนมนุษย์ในสังคมที่ไร้ความสุข :

การอบรมเด็กอย่างเหมาะสมนั้นสำคัญยิ่งต่อความก้าวหน้าของมนุษยชาติ และหัวใจและรากฐานที่สำคัญของการอบรมทั้งหมดคือการฝึกฝนทางจิตวิญญาณและศีลธรรม เมื่อเราสอนเพื่อนมนุษย์เกี่ยวกับสัจธรรมและวิถีชีวิตของศาสนาบาไฮ เราต้องดิ้นรนต่อสู้กับอุปสรรคของความไม่แยแส วัตถุนิยม ความมั่งงาย และความเชื่อเดิมๆ มากมาย แต่ในลูกๆ ที่เกิดใหม่ของเรา เราได้รับการนำเสนอดวงวิญญาณบริสุทธิ์ที่ไม่แปดเปื้อนทางโลก เมื่อพวกเขาเติบโต พวกเขาจะพบกับบททดสอบและความยุ่งยากนับไม่ถ้วน ตั้งแต่ชั่วโมงแรกสุดของลูกเรามีหน้าที่ฝึกฝนพวกเขาทั้งทางจิตวิญญาณและทางวัตถุตามหนทางที่พระเจ้าเป็นเจ้าของเจ้าแสดงไว้ และดังนั้นเมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่ พวกเขาจะสามารถเป็นผู้สนับสนุนศาสนาของพระองค์ เป็นยักษ์ใหญ่ทางจิตวิญญาณและศีลธรรมในหมู่มนุษยชาติ ซึ่งมีคุณสมบัติที่จะรับมือกับการทดสอบทั้งหมด และที่จริงแล้วจะเป็น "ดวงดาวบนนภาแห่งความเข้าใจ" เป็น "ธाराไหลรินซึ่งจะเป็นที่พึงของชีวิตของมนุษย์ทั้งมวล" [1]

สภายติธรรมสากล

เด็กบาไฮเหล่านี้มีความสำคัญยิ่งสำหรับอนาคต พวกเขาจะมีชีวิตอยู่ในช่วงเวลาต่างๆ และต้องพบกับปัญหาต่างๆ ที่ผู้อาวุโสกว่าไม่เคยพบและศาสนาบาไฮเท่านั้นที่สามารถเตรียมพวกเขาให้รับใช้ความต้องการในอนาคตอย่างเหมาะสม สำหรับมนุษยชาติที่เหนื่อยหน่ายสงคราม เลิกหลงเชื่อและไร้ความสุข ดังนั้นงานของพวกเขาจะยิ่งใหญ่มากและรับผิดชอบสูง และการดูแลเอาใจใส่ที่อุทิศให้แก่การสั่งสอนเลี้ยงดูและเตรียมพวกเขา ไม่มีมากเกินไป [2]

ท่านโชกิ เอฟเฟนดิ

เด็กๆ ที่ได้รับการฝึกฝนด้วยคำสอนที่ครอบคลุมโลกของพระบาฮาอุลลาห์ มีแต่จะเติบโตเป็นมนุษย์เผ่าพันธุ์ใหม่ที่แท้จริง ท่านหวังว่าคน

[1] *Family Life*, Compilation 2551 (2008), no. 113

[2] *Bahá'í Education*, Compilation 2519 (1976), no. 128

ชีวิตครอบครัวบาไฮ

หนุ่มสาวเหล่านี้จะตระเตรียมตัวเองสำหรับงานที่ยิ่งใหญ่ที่พวกเขาจะเผชิญในอนาคต นั่นคืองานการช่วยสร้างโลกใหม่ด้วยการช่วยเหลือและแรงบันดาลใจของคำสอนบาไฮ [1]

ท่านโชกิ เอฟเฟนดิ

หากคนอื่นพูดโกหกกลับกลอกมาแล้วบาไฮโกหกกลับกลอกตอบ หากคนอื่นหน้าไหว้หลังหลอกมาแล้วบาไฮหน้าไหว้หลังหลอกตอบ หากคนอื่นเล่นไม่ซื่อมาแล้วบาไฮเล่นไม่ซื่อตอบ หากบาไฮมีพฤติกรรมเช่นนี้ บาไฮก็ต้องต่ำลงไปพร้อมกับสังคม บาไฮจะช่วยสร้างโลกใหม่และอารยธรรมใหม่ได้ก็ต่อเมื่อตนเป็นมนุษย์เผ่าพันธุ์ใหม่ เด็กที่ได้รับการเลี้ยงดู อบรมและฝึกฝนด้วยคำสอนบาไฮควรเติบโตขึ้นมาเป็นมนุษย์เผ่าพันธุ์ใหม่ที่มีสัจจะไม่ใช้พูดกลับกลอก ทำตามสัญญาไม่ใช้บิดพลิ้วพูดอย่างทำอีกอย่าง เป็นคนจริง ไม่ใช่คนจอมปลอม ใจเป็นธรรมไม่ใช่จ้องหาโอกาสจะเอาเปรียบหวังดีไม่ใช่พูดดีแต่หวังร้าย ใ่ว่างใจได้ไม่ใช่ผลอไม่ได้ สุจริตใจไม่ใช่เล่นไม่ซื่อ ซื่อตรงไม่ใช่หน้าซื่อใจคดคิดอย่างพูดอีกอย่าง มีน้ำใสใจจริงไม่ใช่เล่นให้กระเท่ห์ :

คุณลักษณะทั้งหลายของประชาชนแห่งความศรัทธาคือความยุติธรรมและใจเป็นธรรม ความอดกลั้น ความเห็นอกเห็นใจและความเอื้อเฟื้อ ความคำนึงถึงผู้อื่น ความมีน้ำใสใจจริง ความใ่ว่างใจได้ และความซื่อสัตย์ ความรักและความเมตตารักใคร่ [2]

พระอับดุลบาฮา

ท่านหวังว่าคุณจะพัฒนาขึ้นมาเป็นบาไฮทั้งในอุปนิสัยใจคอและความเชื่อ จุดประสงค์ทั้งหมดของพระบาฮาอุลลาห์คือ เราควรกลายเป็นประชาชนประเภทใหม่ ประชาชนที่ซื่อตรง เมตตา เฉลียวฉลาด มีวาจาสัตย์และสุจริตใจ และดำเนินชีวิตตามกฎหมายที่ยิ่งใหญ่ของพระองค์ที่วางไว้สำหรับศักราชใหม่ในพัฒนาการของมนุษย์ การเรียกตัวเราเองว่าบาไฮนั้นไม่เพียงพอ ชีวิตส่วนลึกที่สุดของเราต้องประเสริฐและสว่าง โดยการดำเนินชีวิตแบบบาไฮ [3]

ท่านโชกิ เอฟเฟนดิ

ที่ยากเป็นพิเศษในการอบรมลูกคือ นอกจากจะต้องทุ่มเทความรักความเอาใจใส่ให้แก่ลูกแล้ว พ่อแม่เองยังต้องพัฒนาคุณธรรมและอุปนิสัยใจคอของ

[1] *Bahá'í Education*, Compilation 2519 (1976), no. 127

[2] *The Secret of Divine Civilization*, p. 55

[3] *Lights of Guidance* 2526 (1983), no. 926

ชีวิตครอบครัวบาไฮ

ตนเองด้วย เพื่อเป็นแบบอย่างที่ดีสำหรับลูก เพราะตัวพ่อแม่เองที่อาจหันมานับถือศาสนาบาไฮเมื่อตนมีอายุเลยวัยรุ่นไปแล้ว ก็อาจมีอุปนิสัยที่ไม่ดีบางอย่างติดตัวมาก่อนเป็นบาไฮเช่นกัน จากการถูกลี้นงุมมาอย่างไม่ถูกวิธี โดยปู่ย่าตายาย พ่อแม่จึงควรพยายามสกัดกั้นความไม่ดีของตนให้หยุดอยู่แค่นั้น ไม่ให้ถ่ายทอดต่อไปถึงลูก หรือถ้าแก้ไขข้อเสียของตนไม่ได้ อย่างน้อยก็อย่าแสดงให้ลูกเห็น :

งานที่ลำบากที่สุดและประเสริฐสุดในโลกในปัจจุบันคือการเป็นบาไฮที่แท้จริง ซึ่งจำเป็นที่เราจะต้องเอาชนะไม่เพียงความชั่วร้ายต่างๆ ที่ดาษดื่นอยู่ทั่วโลกในเวลานี้ แต่ยังต้องเอาชนะความอ่อนแอ ความผูกติดอยู่กับอดีต อคติและความเห็นแก่ตัว ที่อาจรับเป็นมรดกและได้มาในอุปนิสัยใจคอของเราเอง เพื่อที่เราจะได้ให้ตัวอย่างที่เรีองรองและไม่มีเสียมแก่เพื่อนมนุษย์^[1]

ท่านโชกิ เอฟเฟนดิ

สิ่งที่ศาสนิกชนทุกคนไม่ว่าใหม่หรือเก่าควรตระหนักคือ ศาสนาบาไฮมีอาณาภาพธรรมที่จะสร้างเราใหม่ หากเราพยายามให้อาณภาพนั้นโน้มนำเรา และสิ่งที่จะช่วยเรื่องนี้ได้มากที่สุดคือการอธิษฐาน เราต้องวิงวอนพระบาทฮาลลาห์ขอทรงช่วยให้เราเอาชนะจุดอ่อนในอุปนิสัยใจคอของเราเอง และพยายามใช้พลังใจในการควบคุมตัวเราเองด้วย^[2]

ท่านโชกิ เอฟเฟนดิ

ถ้าพ่อแม่ไม่ทุ่มเทใจและให้เวลาในการอบรมเลี้ยงดูลูก ให้ลูกแต่วัตถุหรือเงินทอง พ่อแม่อาจได้รับผลตอบแทนตามนั้น เพราะลูกจะไม่ค่อยผูกพันกับพ่อแม่และจะคิดถึงพ่อแม่ก็ต่อเมื่อเขาอยากได้เงินจากพ่อแม่ เมื่อลูกพึ่งตัวเองและหาเลี้ยงตัวเองได้ เขาอาจจากพ่อแม่ไปอย่างไม่มีเยื่อใย อาจไม่อยากแม่แต่จะกลับมาเยี่ยมหรือมาดูแลยามพ่อแม่เจ็บป่วย เพราะสายสัมพันธ์แห่งความรักความผูกพันระหว่างเขากับพ่อแม่ที่อ่อนแอเกินไป ในทางตรงกันข้ามหากพ่อแม่ได้ทำหน้าที่ของตนอย่างดีที่สุดแล้ว พ่อแม่จะได้เห็นรางวัลของความเหนื่อยยากของตน เมื่อลูกเติบโตขึ้นเผชิญกับโลกภายนอกด้วยคุณธรรม ความสามารถ และอุปนิสัยใจคอที่พ่อแม่อุตสาหะหล่อหลอมมานานนับสิบปี เป็นรางวัลอันน่าตื่นเต้นผสมกับความอาลัยที่ลูกกำลังจะจากไปแต่งงานและสร้างครอบครัวของตัวเอง และนำสิ่งที่เขาได้เรียนรู้จากพ่อแม่ไปใช้ในการสร้างครอบครัวและเลี้ยงดูอบรมลูกของตนเอง ดังนั้นสิ่งที่ดีงามทั้งหลายที่พ่อแม่ถ่ายทอดให้ลูกจะไม่สิ้นสุดแค่นั้น แต่จะไป

[1] *Excellence in All Things*, Compilation 1981, no. 43

[2] *Excellence in All Things*, Compilation 1981, no. 46

ชีวิตครอบครัวมาไฮ

ถึงหลานด้วย ความรักความผูกพันระหว่างพ่อแม่และลูกจะคงอยู่ไม่รู้ลืม ซึ่งจะทำให้ลูกอยากจะติดต่อกับพ่อแม่อยู่โดยวิธีสื่อสารต่างๆ หรือโดยการมาเยี่ยมด้วยตนเอง หรือแม่แต่มาปรึกษาปัญหาต่างๆ แม้ว่าเขาจะเป็นผู้ใหญ่เต็มตัวแล้วก็ตาม และเขาจะรับผิดชอบหน้าที่ของเขาที่มีต่อพ่อแม่ตราบนานหลายใจ

12

การปรึกษาหารือในครอบครัว

[Family consultation]

บรรยากาศในครอบครัวมาใส่ใจดังเช่นภายในชุมชนโดยรวม ควรแสดง "คตินิยมของศาสนาของพระผู้เป็นเจ้า" ซึ่งท่านศาสนภิกษุที่รักยิ่งกล่าวไว้ว่า "ไม่ใช่อำนาจบงการแต่เป็นมิตรภาพที่ถ่อมตน ไม่ใช่การลูแก่อำนาจแต่เป็นจิตวิญญาณของการปรึกษาหารืออย่างเปิดเผยด้วยความรัก"^[1]

สภายุติธรรมสากล

พระบาทสมเด็จพระทรงเน้นความสำคัญของการปรึกษาหารือเช่นกัน เราไม่ควรคิดว่าวิธีการหาทางแก้ปัญหาที่คุ้มค่านี้อาจจำกัดอยู่ที่สถาบันบริหารของศาสนา การปรึกษาหารือในครอบครัวซึ่งใช้การอภิปรายกันอย่างเต็มที่และเปิดเผย และได้แรงบันดาลใจจากความตระหนักในความจำเป็นที่จะต้องมีความพอประมาณและความสมดุล สามารถเป็นยาครอบจักรวาลสำหรับความขัดแย้งในบ้าน^[2]

สภายุติธรรมสากล

ลักษณะของครอบครัวเก่าแก่ดั้งเดิม ซึ่งหัวหน้าครอบครัวเป็นผู้ตัดสินใจหรือบงการทุกอย่างในบ้าน อาจกลายเป็นสิ่งที่ตกยุคและจำเป็นต้องปรับตัวใหม่ในสมัยนี้ เพราะการตัดสินใจให้คนอื่นโดยไม่ได้ปรึกษากับเจ้าตัวออกจะเป็นเผด็จการ สมาชิกในครอบครัวควรมีโอกาสและส่วนร่วมในการแก้ปัญหาหรือตัดสินใจในเรื่องต่างๆ ของครอบครัวโดยการปรึกษาหารือ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องที่เกี่ยวข้องกับตัวเองโดยตรง ข้อดีของการปรึกษาหารือเป็นที่ทราบกันดีตามสำนวนไทยๆ ที่ว่า หลายนหัวดีกว่าหัวเดียว :

นภาแห่งอัจฉริยภาพสวรรค์ได้รับการส่องสว่างด้วยสองดวงตะวันแห่งการปรึกษาหารือและความเห็นอกเห็นใจ พวกเขาจึงปรึกษาหารือกันในทุกเรื่อง เนื่องด้วยการปรึกษาหารือคือตะเกียงส่องทางที่ชี้ทางสว่าง และเป็นผู้ประสาทความเข้าใจ^[3]

พระบาทสมเด็จพระ

[1] *Family Life*, India 2525 (1982), p. 61-2

[2] *Women*, Compilation 2529 (1986), no. 69

[3] *Bahá'í Consultation*, Compilation 2533 (1990), no. 1

ชีวิตครอบครัวบาไฮ

การปรึกษาหารือทำให้เกิดความตระหนักรู้ที่ชัดเจนกว่าและเปลี่ยนความไม่รู้จักจริงเป็นความมั่นใจ การปรึกษาหารือคือแสงสว่างอันเรืองรองที่ส่องทางและชี้นำในโลกมืด เพราะทุกสิ่งมีและจะยังคงมีสถานะแห่งความสมบูรณ์และการพัฒนาเต็มที่ การพัฒนาเต็มที่ของพระสวรงค์แห่งความเข้าใจจะถูกแสดงให้เห็นชัดโดยการปรึกษาหารือ ^[1]

พระบาฮาอูลลาห์

12.1

การประชุมทางธรรมด้วยความรักและไมตรีจิต

[Spiritual conference with love and fellowship]

การปรึกษาหารือเป็นเรื่องดีที่คงไม่มีใครไม่เห็นด้วย อย่างไรก็ตามการปรึกษาหารือจะดีหรือมีประโยชน์จริงหรือไม่ก็ขึ้นอยู่กับแรงจูงใจที่บริสุทธิ์ วุฒิภาวะและทักษะของผู้ที่ร่วมปรึกษาหารือกัน หากมีความเห็นแก่ตัว มีวาระซ่อนเร้นแอบแฝงอยู่ นั่นไม่ใช่การปรึกษาหารือที่แท้จริงในความหมายของบาไฮซึ่งหมายถึง การประชุมทางธรรมในบรรยากาศแห่งความรักและไมตรีจิต ความจริงใจและความกลมเกลียว :

ดังนั้นการปรึกษาหารือที่แท้จริงคือการประชุมหารือทางธรรมในเจตคติและบรรยากาศแห่งความรัก สมาชิกทั้งหลายต้องรักกันและกันด้วยจิตวิญญาณแห่งไมตรี เพื่อว่าผลที่ได้จะออกมาดี ความรักและไมตรีจิตคือรากฐาน ^[2]

พระอับดุลบาฮา

มนุษย์ต้องปรึกษาหารือกันทุกเรื่องไม่ว่าเรื่องใหญ่หรือเรื่องเล็ก เพื่อว่าเขาจะรู้แจ้งว่าอะไรคือสิ่งที่ดี การปรึกษาหารือให้การหยั่งเห็นสิ่งต่างๆ แก่มนุษย์ และช่วยให้มนุษย์สามารถเจาะปัญหาที่ไม่รู้ แสงสว่างแห่งสัจธรรมส่องมาจากใบหน้าของบรรดาผู้ที่ทำการปรึกษาหารือ...อย่างไรก็ตามสมาชิกที่กำลังปรึกษาหารือกันควรประพฤติตนด้วยความรัก ความกลมเกลียวและความจริงใจเป็นที่สุดต่อกันและกัน ^[3]

พระอับดุลบาฮา

ความเห็นแก่ตัวที่ซ่อนเร้นจะเปลี่ยนเวทีของการปรึกษาหารือหรือการประชุมทางธรรมนี้ให้กลายเป็นสนามรบ ที่แต่ละฝ่ายพยายามจัดข้อกัน ไข่เล่ม์

[1] *Bahá'í Consultation*, Compilation 2533 (1990), no. 3

[2] *Bahá'í Consultation*, Compilation 2533 (1990), no. 21

[3] *Bahá'í Consultation*, Compilation 2533 (1990), no. 14

ชีวิตครอบครัวบาไฮ

เหลี่ยม และทำทุกอย่างเพื่อผลักดันมติของที่ประชุมให้ออกมาตามที่ต้องการอย่างเห็นแก่ตัว ซึ่งอาจแสดงออกมาในรูปแบบต่างๆ เช่น ปกปิดข้อมูลหรือข้อเท็จจริงบางอย่างที่จะทำให้เหตุผลสนับสนุนความต้องการของตนอ่อนลง หรืออาจถึงกับใช้วิธีก้าวร้าวคอยขัดขวางหรือขัดจังหวะไม่ให้คนอื่นแสดงความคิดเห็น ความเห็นแก่ตัวนี้ไม่เพียงแต่แสดงออกมาให้เห็นในที่ประชุมเท่านั้น แต่อาจแสดงออกมามาตั้งแต่ก่อนประชุม โดยการพยายามหาพวก ชักจูง หรือเสนอผลประโยชน์จูงใจให้คนอื่นเห็นด้วยหรือสนับสนุนสิ่งที่ตนต้องการในที่ประชุม ในการประชุมที่เห็นแก่ตัวและปราศจากความบริสุทธิ์ใจดังกล่าว แต่ละฝ่ายมักจะมีการตั้งธงมาล่วงหน้าแล้วว่า จะให้มติที่ประชุมออกมาอย่างไร แล้วแต่ละฝ่ายก็จะพยายามชักแม่น้ำทั้งห้า อ้างเหตุผลต่างๆ นานาที่อาจมีน้ำหนักหรือข้างๆ คูๆ มาสนับสนุนตนเอง โดยไม่สนใจหรือให้ความสำคัญของเหตุผลหรือมุมมองของคนอื่น เพราะจะเอาตามผลประโยชน์ที่ตนต้องการให้ได้ ส่วนฝ่ายตรงข้ามก็จะพยายามค้านหัวชนฝา ในที่สุดบรรยากาศของการประชุมเช่นนี้ย่อมนำไปสู่ความหมางใจกัน แดกคอกหรือถึงกับวิวาทกัน หรือการประชุมนั้นอาจเป็นเพียงการจัดฉากเพื่อสร้างความชอบธรรมให้กับความเห็นแก่ตัวของตนเอง การประชุมปรึกษาหารือกันแบบนี้ไม่มีประโยชน์ต่อส่วนรวม ไม่ว่าจะป็นในครอบครัว ที่ทำงาน ชุมชน สังคมหรือประเทศชาติ :

สิ่งที่จำเป็นก่อนอื่นสำหรับผู้ที่จะปรึกษาหารือกันคือ แรงจูงใจที่บริสุทธิ์ จิตวิญญาณที่เบิกบาน การปล่อยวางจากทุกสิ่งนอกจากพระเจ้า การถวิลหาสุขคนตรสขของพระองค์ ความถ่อมตนและต่ำต้อยในหมู่ผู้เป็นที่รักของพระองค์ ความอดทนและสุทนความยุ่งยาก และการเป็นทาสรับใช้ ณ ธรณีประตูดันสูงส่งของพระองค์ [1]

พระอับดุลบาฮา

เงื่อนไขแรกคือความรักและความกลมเกลียวอย่างสมบูรณ์ในหมู่กรรมการของสภา พวกเขาต้องเป็นอิสระจากความหมางเมินทั้งหมดและสำแดงเอกภาพของพระเจ้าในตัวพวกเขา เพราะพวกเขาคือคลื่นในทะเลเดียวกัน หยดน้ำในนทีเดียวกัน ดวงดาวบนนภาเดียวกัน รัศมีของดวงอาทิตย์เดียวกัน พฤษชาในสวนผลไม้เดียวกัน ดอกไม้ในอุทยานเดียวกัน หากไร้ซึ่งความกลมเกลียวของความคิดและความสามัคคีที่แท้ การชุมนุมนั้นจะสลายไปและสภานั้นจะไม่เหลืออะไร [2]

พระอับดุลบาฮา

[1] *Bahá'í Consultation*, Compilation 2533 (1990), no. 9

[2] *Bahá'í Consultation*, Compilation 2533 (1990), no. 10

ชีวิตครอบครัวบาไฮ

การปรึกษาหารือตามหลักธรรมของบาไฮอยู่บนพื้นฐานของความบริสุทธิ์ใจ ความจริงใจ ความรัก ไมตรีจิต ก่อนการประชุมตามหลักธรรมของบาไฮจะ ไม่มีการชักจูงคนอื่นมาล่วงหน้าให้เห็นด้วยกับตน ไม่มีการตั้งธงมาล่วงหน้า ว่า จะให้มติในที่ประชุมออกมาอย่างไร แม้ว่าแต่ละคนอาจมีความคิดอยู่ในใจว่าเรื่องนั้นๆ ควรจะเป็นอย่างไร แต่ก็ปล่อยให้วางและไม่ปักใจว่าความคิดของตนถูก แล้วจะต้องให้มติที่ประชุมออกมาแบบนั้นให้ได้ แต่เปิดใจที่จะ รับประทานอาหารความคิดเห็นของคนอื่นที่อาจแตกต่างหรือตรงกันข้ามกับตน เพื่อให้ความคิดเห็นเริ่มแรกได้รับการปรับเปลี่ยนหรือขัดเกลาให้เป็นความคิด ที่สมบูรณ์ขึ้น :

การปรึกษาหารือต้องมีการใต้อสวนความจริงเป็นจุดหมาย ผู้ที่แสดงความคิดเห็นไม่ควรกล่าวว่สิ่งนี้ถูกและถูกต้อง แต่ควรนำเสนอให้พิจารณา เพื่อนำไปสู่ความคิดเห็นที่เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน เพราะแสงสว่างแห่งความเป็นจริงจะปรากฏชัดเมื่อสองความคิดเห็นตรงกัน ประกายไฟจะเกิดขึ้นเมื่อหินเหล็กไฟและเหล็กมาแตะกัน มนุษย์ควรขังความคิดเห็นของตนด้วยใจที่สงบ นิ่งและผ่อนคลายที่สุด ก่อนที่จะแสดงทัศนะของตนเอง เขาควรพิจารณาทัศนะที่คนอื่นเสนอมาแล้วอย่างรอบคอบ หากพบว่าความคิดเห็นที่เสนอมามาก่อนถูกต้องและคู่ควรกว่า เขาควรยอมรับทันทีและไม่ยึดติดความคิดของตนอย่างดื้อด้น ด้วยวิธีที่ยอดเยียมนี้ เขาพยายามไปถึงความสามัคคีและความจริง การต่อต้านและความแบ่งแยกเป็นเรื่องน่าอนาถ [1]

พระอับดุลบาสฮา

ครอบครัวคงไม่ค่อยจะผาสุกเท่าไรหากสมาชิกในครอบครัวแต่ละคนชอบคิด และทำตามที่ตนเองต้องการ โดยไม่พูดคุยหรือปรึกษาหารือกันเพื่อรับรู้ ความรู้สึกและความคิดเห็นของคนอื่นในครอบครัวเกี่ยวกับเรื่องนั้นๆ การปรึกษาหารือจะมีประสิทธิภาพและประสบความสำเร็จได้มากกว่า ถ้าสมาชิกในครอบครัวมีความรักความสามัคคี เพราะนั่นจะทำให้แต่ละคนคิดว่า "อะไรคือสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับครอบครัว" ไม่ใช่ "อะไรคือสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับฉัน" เจตคติอันหลังนี้ไม่ใช่การปรึกษาหารือ แต่เป็นการเจรจาต่อรองที่นักธุรกิจหรือกลุ่มผลประโยชน์ต่างๆ เจรจากัน เพื่อให้ตนได้ประโยชน์มากที่สุดโดยไม่ จำเป็นต้องคิดถึงส่วนรวม ในครอบครัวที่เจริญนั้นสมาชิกแต่ละคนจะเข้าใจว่า สิ่งที่ดีที่สุดไม่ใช่การแสวงหาประโยชน์ส่วนตัวก่อน สิ่งที่สำคัญกว่าคือ ความยุติธรรมและความสามัคคีในครอบครัว เพราะความผาสุกของสมาชิกแต่ละคน ขึ้นอยู่กับความผาสุกของครอบครัวโดยรวม และไม่มีสมาชิกคนไหนมีความสุขได้ตลอดไปหากคนอื่นในครอบครัวเดือดร้อน :

[1] *Bahá'í Consultation*, Compilation 2533 (1990), no. 21

ชีวิตครอบครัวบาไฮ

ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถบรรลุถึงสถานะที่แท้จริงของตนเว้นแต่โดยความยุติธรรมของเขา ไม่มีอาณาภาพใดดำรงอยู่ได้เว้นแต่โดยความสามัคคี ไม่มีความสุขสมบูรณ์พูนสุขและความผาสุกใดบรรลุได้เว้นแต่โดยการศึกษาหารือ [1]

พระบาฮาอุลลาห์

การศึกษาหารือแบบบาไฮหาไม่ได้ง่ายนักในสังคมปัจจุบัน เด็กที่เติบโตขึ้นมาในครอบครัวบาไฮและชุมชนบาไฮจึงนับว่าโชคดี ที่ได้มีโอกาสฝึกฝนและพัฒนาทักษะในการศึกษาหารือตามหลักธรรมของบาไฮ ซึ่งเป็นโอกาสที่เขาอาจหาไม่ได้ในสังคมภายนอกที่มีวิธีการศึกษาหารือที่ต่างกันอย่างมาก เพราะอาจมีการใช้วิธีไม่เชื่อ ใช้วิธีการเมืองหรือแม้แต่ข่มขู่เพื่อที่จะเอาชนะผู้อื่นในที่ประชุม :

การศึกษาหารือถูกกำหนดไว้โดยพระบาฮาอุลลาห์ให้เป็นวิธีบรรลุความเห็นพ้องกัน และระเบียบของการปฏิบัติร่วมกันให้ชัดเจน ซึ่งนำมาใช้ได้กับคู่สมรสและภายในครอบครัว และที่จริงแล้วในทุกพื้นที่ที่ศาสนิกชนทั้งหลายมีส่วนร่วมในการตัดสินใจร่วมกัน การศึกษาหารือกำหนดเงื่อนไขให้ผู้มีส่วนร่วมทุกคนแสดงความคิดเห็นของตนได้อย่างอิสระเต็มที่ และปราศจากความกลัวว่าตนจะถูกตำหนิหรือทศนะของตนจะถูกดูแคลน เงื่อนไขจำเป็นสำหรับความสำเร็จเหล่านี้จะบรรลุไม่ได้หากมีความกลัวว่าจะมีความรุนแรงหรือการทำร้าย [2]

สภายุติธรรมสากล

คุณสมบัติข้อหนึ่งสำหรับมนุษย์เผ่าพันธุ์ใหม่ที่จะเป็นผู้สร้างระบบโลกใหม่ของพระบาฮาอุลลาห์ สร้างอารยธรรมใหม่ที่จะก่อกำเนิดขึ้นมาจากการอบรมฝึกฝนเด็กแบบบาไฮคือ การมีทักษะในการศึกษาหารือแบบบาไฮ ซึ่งจะ เป็นรากฐานของระบบโลกดังกล่าว :

การศึกษาหารืออย่างตรงไปตรงมาและอิสระคือฐานรากของระบบที่ไม่มีเหมือนนี้ [3]

ท่านโชกิ เอฟเฟนดี

[1] *Bahá'í Consultation*, Compilation 2533 (1990), no. 2

[2] *Family Life*, Compilation 2551 (2008), no. 33

[3] *Bahá'í Consultation*, Compilation 2533 (1990), no. 27

หลักการปรึกษาหารือของบาไฮ

[Principles of Bahá'í consultation]

ธรรมลิขิตบาไฮข้างล่างนี้คือตัวอย่างของหลักการปรึกษาหารือที่ใช้กันในสถาบันบริหารบาไฮ ซึ่งสามารถนำมาใช้ในครอบครัวบาไฮได้ด้วยเช่นกัน เช่น การแสดงความเห็นด้วยมารยาทและความพอประมาณ ไม่ใช่แสดงความเห็นด้วยอารมณ์รุนแรงจนผู้อื่นตกใจไม่กล้าคัดค้านหรืออภิปรายต่อการไม่ดูแลความคิดเห็นของผู้อื่นถึงแม้จะไม่เห็นด้วยกับความคิดเห็นนั้น ความกล้าหาญที่จะแย้งความคิดเห็นของผู้อื่นอย่างมีมารยาท การปล่อยวางจากอัตตาและไม่ยึดมั่นกับความคิดเห็นของตนที่แสดงออกไป เพื่อว่าจะไม่รู้สึกรู้สึกรู้สึกเจ็บใจเมื่อถูกคนอื่นโต้แย้ง เพราะการโต้แย้งนั้นคือการปะทะกันของความคิดเห็น ไม่ใช่การปะทะกันของเจ้าของความคิดเห็น และพึงระลึกไว้ว่าการแสวงหา "สิ่งที่ถูก" สำคัญกว่าการหาว่า "ใครถูก" ซึ่งทั้งหมดนี้ต้องอยู่ในบรรยากาศของความรักความสามัคคี ความไวเนื้อเชื่อใจ ผู้ร่วมปรึกษาหารือจึงจะสามารถแสดงความสร้างสรรค์ทางความคิดออกมาได้เต็มที่อย่างอิสระ ไม่ถูกจำกัดด้วยความรู้สึกไม่ปลอดภัยในการแสดงความเห็น อย่างเช่นในกรณีที่ไม่มีใครมีความไว้วางใจกัน มีความระแวง ความเป็นปรปักษ์ ซึ่งมีแนวโน้มทำให้ผู้ร่วมปรึกษาหารือแบ่งขั้ว ไม่กล้าแสดงความคิดเห็นที่ดีๆ ออกมาเพราะเกรงว่าจะเป็นที่ไม่พอใจของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง :

จากนั้นพวกเขาต้องดำเนินการด้วยความอุทิศตนเป็นที่สุด ด้วยมารยาทเกียรติ ความระมัดระวังและความพอประมาณในการแสดงทัศนะของตน ในทุกเรื่องพวกเขาต้องแสวงหาความจริง ไม่ใช่ยืนยันความความคิดเห็นของตน เพราะความตื้อดิ่งและขืนอยู่ในทัศนะของตนจะนำไปสู่ความไม่ลงรอยและเถียงกันเป็นที่สุด และความจริงจะยังคงซ่อนอยู่ สมาชิกผู้มีเกียรติทั้งหลายต้องแสดงความคิดของตนเองอย่างอิสระ และไม่อนุญาตให้ผู้ใดดูแลความคิดของผู้อื่น ไม่เพียงเท่านั้น เขาต้องแถลงไขสังขรณ์ด้วยความพอประมาณ ^[1]

พระอับดุลบาสฮา

สมาชิกทั้งหลายต้องปรึกษาหารือกันในลักษณะที่ไม่ให้มีเหตุของความรู้สึกที่ไม่ดีและความไม่ลงรอยกัน สิ่งนี้บรรลุได้เมื่อสมาชิกทุกคนแสดงความคิดเห็นของตนเองและถกเหตุผลของตนได้อิสระเต็มที่ หากมีคนใดแย้ง ไม่ว่าในกรณีใดเขาต้องไม่รู้สึกเจ็บใจ เพราะหนทางที่ถูกต้องจะไม่ถูกเปิดเผยจนกว่าเรื่องนั้นๆ จะได้รับการอภิปรายกันอย่าง

[1] *Bahá'í Consultation*, Compilation 2533 (1990), no. 10

ชีวิตครอบครัวมาไฮ

เต็มที ปรากฏเรื่องรองของสังคมจะปรากฏออกมาเมื่อมีการปะทะของความคิดเห็นที่ต่างกัน หลังจากอภิปรายกันแล้ว หากตัดสินใจด้วยเสียงเป็นเอกฉันท์เป็นเรื่องดีและน่าพอใจ แต่ถ้าเกิดความคิดเห็นขัดแย้งกันซึ่งพระผู้เป็นนายทรงห้าม ต้องถือตามเสียงส่วนใหญ่ [1]

พระอับดุลบาฮา

ก่อนที่เสียงส่วนใหญ่ของธรรมสภาจะตัดสินใจออกมา ไม่เพียงเป็นสิทธิเท่านั้น แต่เป็นหน้าที่อันศักดิ์สิทธิ์ของกรรมการทุกคนที่จะแสดงทัศนะของตนอย่างอิสระและเปิดเผย โดยไม่ต้องกลัวว่าจะไม่เป็นที่ยินดีหรือหมองใจเพื่อนกรรมการคนใด เมื่อพิจารณาถึงหลักการบริหารที่สำคัญนี้ของการปรึกษาหารือที่ตรงไปตรงมาและเปิดเผย ท่านศาสนนิกบาลขอแนะนำคุณให้เลิกวิธีการขอให้กรรมการคนอื่นแสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของคุณ การแสดงทัศนะของคุณทางอ้อมต่อสภาไม่เพียงแต่จะสร้างบรรยากาศของความล้มเหลวใน ซึ่งขัดกับจิตวิญญาณของศาสนา แต่ยังจะนำไปสู่ความเข้าใจผิดและปัญหาซับซ้อนมากมาย [2]

ท่านโชกิ เอฟเฟนดิ

กรรมการผู้มีเกียรติของธรรมสภาควรพยายามอย่าให้มีความขัดแย้งเกิดขึ้น และหากความขัดแย้งเกิดขึ้นแล้ว ก็ไม่ควรไปถึงจุดที่ก่อให้เกิดการทะเลาะวิวาท ความเกลียดชังและเป็นปรปักษ์ ซึ่งนำไปสู่การคุกคาม เมื่อเจ้าสังเกตเห็นว่าถึงขั้นที่ความเกลียดชังและการคุกคามใกล้จะเกิดขึ้น เจ้าควรเลื่อนการอภิปรายเรื่องนั้นออกไปทันที จนกว่าการโต้เถียงและการขึ้นเสียงทะเลาะกันจะหายไป และได้เวลาที่เอื้ออำนวย [3]

พระอับดุลบาฮา

12.3

เมื่อไหร่ลูกควรปรึกษาหารือหรือเชื่อฟังพ่อแม่

[When should children consult or obey their parents?]

ลูกสามารถรับการฝึกและมีส่วนร่วมในการปรึกษาหารือในครอบครัวได้ตั้งแต่อายุยังน้อย ซึ่งอาจเริ่มจากการถามความคิดเห็นของลูกในเรื่องง่ายๆ เพื่อกระตุ้นให้ลูกรู้จักคิด รู้จักใช้เหตุผล และโดยเฉพาะอย่างยิ่งลูกที่กำลังโต

[1] *Bahá'í Consultation*, Compilation 2533 (1990), no. 9

[2] *Bahá'í Consultation*, Compilation 2533 (1990), no. 32

[3] *Bahá'í Consultation*, Compilation 2533 (1990), no. 18

เข้าสู่วัยรุ่น ซึ่งไม่เหมาะที่จะให้เขาเอาแต่ก้มหน้าก้มตาเชื่อฟังคำสั่งของพ่อแม่ โดยที่เขาไม่มีโอกาสแสดงความคิดเห็นเหมือนกับตอนที่ยังเป็นเด็กเล็ก :

ในเรื่องคำถามของเจ้าเกี่ยวกับการปรึกษาหารือของบิดากับบุตร หรือของบุตรกับบิดา ในเรื่องของการค้าและพาณิชย์ การปรึกษาหารือคือหนึ่งในองค์ประกอบมูลฐานที่เป็นรากฐานของกฎของพระเจ้าเป็นเจ้า วางใจได้ว่าการปรึกษาหารือดังกล่าวเป็นที่ยอมรับ ไม่ว่าจะระหว่างบิดากับบุตร หรือกับคนอื่น ๆ ไม่มีสิ่งใดดีไปกว่านี้ มนุษย์ต้องปรึกษาหารือกันในทุกสิ่ง เพราะนี่จะนำเขาลงลึกไปในแต่ละปัญหา และช่วยให้เขาสามารถพบการแก้ปัญหาที่ถูกต้อง [1]

พระอับดุลบาฮา

หลักธรรมมูลฐานอีกข้อหนึ่งที่ควรโน้มน้าวความเข้าใจของบาไฮและวิธีจัดการกับเงื่อนไขจำเป็นของการเชื่อฟังพ่อแม่คือ คำเคี่ยวเข็ญให้ปรึกษาหารือในทุกเรื่อง ตามที่พระอับดุลบาฮากล่าวไว้ ความจริงแล้วการปรึกษาหารือคือ "หนึ่งในองค์ประกอบมูลฐานของรากฐานของกฎของพระเจ้า" หากโดยปรึกษาหารือกัน ลูกและพ่อแม่สามารถเข้าใจมุมมองของกันและกันได้ลึกซึ้งขึ้น และบรรลุเอกภาพของความคิดและจุดประสงค์ เมื่อนั้นก็จะหลีกเลี่ยงการขัดกันในเรื่องของการเชื่อฟังได้

ในเรื่องการอภิปรายของคุณเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการเชื่อฟังพ่อแม่ในด้านหนึ่ง และการแสดงความรู้สึกนึกคิดของตนเอง อิศรภาพ และการเติบโตทางจิตวิญญาณของบุคคลในอีกด้านหนึ่ง สภาวะดีธรรมสากลขอเสนอแนะความเข้าใจอีกอย่างหนึ่งให้คุณพิจารณา ถึงแม้ว่าแต่ละบุคคลมีความรับผิดชอบต่อการกระทำและพัฒนาการทางจิตวิญญาณของตนเอง บุคคลก็มีได้ดำรงอยู่อย่างโดดเดี่ยว แต่อยู่เป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวและชุมชน การตัดสินใจสละความปรารถนาของตนเพื่อยอมตามพ่อแม่ หรือยอมตามสถาบันของศาสนา เจ้าหน้าที่บ้านเมือง หรือกฎหมายในเรื่องนั้น เป็นการแสดงออกของเจตจำนงที่อิสระ ไม่ใช่การตัดทอนอิศรภาพนี้ โดยการเลือกที่จะเชื่อฟัง ลูกสามารถมีส่วนส่งเสริมเอกภาพของครอบครัว และโดยวิธีนี้ส่งเสริมศาสนาของพระเจ้าเป็นเจ้า [2]

สภาวะดีธรรมสากล

[1] *Family Life*, Compilation 2551 (2008), no. 53

[2] *Family Life*, Compilation 2551 (2008), no. 80

ชีวิตครอบครัวบาไฮ

อย่างไรก็ตามพ่อแม่ควรพิจารณาว่า เรื่องใดเป็นเรื่องที่ลูกควรเชื่อฟัง เรื่องใดควรปรึกษาหารือ และปรึกษาหารือเมื่อลูกถึงวัยไหน มีวุฒิภาวะระดับไหน เพราะมิใช่ทุกเรื่องที่เหมาะสมสำหรับพ่อแม่จะปรึกษาหารือกับลูก แต่ควรเป็นลักษณะลูกเชื่อฟังพ่อแม่ เช่นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับศีลธรรม ความปลอดภัย และสุขภาพ เพราะพ่อแม่มีประสบการณ์มากกว่า สามารถที่จะให้คำแนะนำที่ถูกต้องแก่ลูกโดยไม่ต้องให้ลูกลองผิดลองถูกด้วยตนเอง เช่นในเรื่องเกี่ยวกับศีลธรรมลูกควรเชื่อฟังพ่อแม่ พ่อแม่กับลูกคงไม่ต้องมาปรึกษาหารือกันว่าจะให้ลูกกินเหล้าได้หรือเปล่า กินได้บ่อยหรือมากน้อยแค่ไหน หรือเรื่องเกี่ยวกับสุขภาพ ลูกที่ยังไม่มีความรู้ควรเชื่อฟังพ่อแม่ว่าควรเข้านอนกี่โมง ควรทานอาหารอะไรที่มีประโยชน์ หรือไม่ควรทานอะไร หรือเรื่องเกี่ยวกับความปลอดภัย หากพ่อแม่เป็นห่วงไม่อยากให้ลูกไปไหนหรือไม่รู้ว่าลูกกลับบ้านเมื่อไร ลูกที่ไม่อยากให้พ่อแม่กังวลก็ควรเลือกที่จะเชื่อฟัง โดยคำนึงถึงว่าลูกควร “แสดงความเมตตาและความเกรงใจต่อบิดามารดาเพื่อว่าพวกเขาจะรู้สึกยินดี” แต่ถ้าเป็นอีกสถานการณ์เช่นแม่ไม่สบาย พ่อกับลูกวัยรุ่นสามารถปรึกษากันว่า จะแบ่งความรับผิดชอบในการดูแลบ้าน แทนแม่ชั่วคราวอย่างไร ซึ่งเป็นโอกาสที่ดีที่จะได้ฝึกให้ลูกรู้จักคิด รู้จักรับผิดชอบ

นอกจากจะช่วยแก้ปัญหาในครอบครัวแล้ว การปรึกษาหารือยังเป็นการช่วยฝึกสมาชิกในบ้านให้รู้จักคิดอ่านอย่างมีเหตุผล รู้จักพูดให้รวบรัดเข้าใจง่าย เรียบเรียงคำพูดได้ดี ไม่พูดสะเปะสะปะพรวดพราเอ้อ และจะเป็นนักพูดที่ดี รู้จักรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น รู้จักจับประเด็นของปัญหา ตีปัญหาได้ ได้ฝึกหัดมารยาทในการพูดและการฟัง ได้ฝึกการปล่อยวางจากอัตตาของตนเอง เช่น การไม่ยึดติดกับความคิดเห็นของตัวเอง และไม่โกรธหรือรู้สึกเจ็บใจเมื่อความคิดเห็นของตนถูกแย้ง

12.4

ตัวอย่างขั้นตอนของการปรึกษาหารือของบาไฮ

[Examples of steps of Bahá'í consultation]

- 1 ชี้แจงประเด็นที่จะปรึกษาหารือกันให้ทุกคนเข้าใจ
- 2 แสวงหาข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องกับประเด็นนั้น
- 3 ค้นหาหลักธรรมบาไฮที่เกี่ยวข้องและนำมาใช้ในการปรึกษาหารือ
- 4 แสดงความคิดเห็นและอภิปรายกันเพื่อนำไปสู่ข้อสรุปหรือการตัดสินใจ
- 5 ตกลงกันว่าใครจะเป็นผู้ดำเนินการตามการตัดสินใจนั้น
- 6 ติดตามประเมินผล อาจต้องมีการทบทวนการตัดสินใจใหม่ถ้าผลที่ได้ไม่เป็นที่พอใจ

ชีวิตครอบครัวมาไฮ

สำหรับครอบครัวมาไฮนั้น มีบทอธิษฐานต่างๆ ที่พระบ็อบ พระบาฮาอุลลาห์ และพระอับดุลบาฮา ลิขิตไว้สำหรับสวดอธิษฐานเพื่อรวมจิตใจให้เป็นหนึ่งเดียวกัน และวิงวอนขอการนำทางจากเบื้องบนก่อนจะเริ่มต้นการปรึกษาหารือกัน ตัวอย่างบทอธิษฐานดังกล่าวเช่น :

ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า! ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า! ขอทรงรวมหัวใจของคนรับใช้ทั้งหลายของพระองค์ให้เป็นหนึ่งเดียวกัน และเปิดเผยจุดประสงค์ที่ยิ่งใหญ่ของพระองค์ต่อพวกเขา, ขอให้พวกเขาปฏิบัติตามบทบัญญัติของพระองค์และคงอยู่ในกฎของพระองค์, ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า ขอทรงช่วยเหลือความพยายามของพวกเขา และประทานกำลังให้พวกเขารับใช้พระองค์, ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า ขอทรงอย่าทิ้งพวกเขาไว้กับตนเอง แต่ขอทรงส่องทางให้การย่างเท้าของพวกเขาด้วยแสงแห่งความรู้ของพระองค์ และทำให้หัวใจของพวกเขาเร่งด้วยความรักของพระองค์ แท้จริงแล้วพระองค์คือพระผู้ทรงช่วยเหลือและพระผู้เป็นนายของพวกเขา [1]

พระบาฮาอุลลาห์

จงกล่าววว่า : พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าเพียงพอสำหรับทุกสิ่ง อยู่เหนือทุกสิ่ง ไม่มีสิ่งใดในสวรรค์หรือในโลกนอกจากพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าที่เพียงพอ แท้จริงแล้วพระองค์เองคือพระผู้ทรงรู้ พระผู้ทรงค้ำจุน พระผู้ทรงฤทธานุภาพไว้ขีดจำกัด [2]

พระบ็อบ

ข้าแต่พระผู้เป็นนายผู้ทรงเมตตา! คนเหล่านี้คือคนรับใช้ของพระองค์ที่ขมขมกันอยู่ในที่ประชุมนี้ หันมาหาอาณาจักรของพระองค์ จำเป็นต้องได้การประสาทพรจากพระองค์ ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า! ขอทรงสำแดงเครื่องหมายแห่งความเป็นหนึ่งของพระองค์ที่ฝากไว้ในสภาวะความเป็นจริงทั้งหมดของชีวิตให้เป็นที่ประจักษ์ ขอทรงเปิดเผยและคลี่ให้เห็นคุณที่พระองค์ปกปิดและแฝงไว้ในสภาวะความเป็นจริงเหล่านี้ของมนุษย์

ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า! พวกเราเป็นประดุกพีช และความอารีของพระองค์เป็นประดุกฝ่น ขอทรงทำให้พีชเหล่านี้สดชื่นและเติบโตโดยการประสาทพรของพระองค์ พวกเราคือคนรับใช้ของพระองค์ ขอทรงปลดปล่อยพวกเราจากตรวนแห่งการดำรงอยู่ทางกาย พวกเราเหล่า ขอทรงทำให้พวกเราไม่มีปัญญา พวกเราไร้ชีวิต ขอทรงทำให้พวกเราไม่มีชีวิต พวกเรามีร่างกาย ขอทรงประสาทพวกเราด้วยจิตวิญญาณ พวกเราถูก

[1] *Bahá'í Prayers*, U.S. 2534 (1991), p. 204

[2] *Bahá'í Prayers*, U.S. 2534 (1991), p. 29

ชีวิตครอบครัวบาไฮ

พรากร ขอทรงให้เราเป็นผู้ใกล้ชิดกับความลึกซึ้งของพระองค์ พวกเราขาดสน ขอทรงให้เราม่มีและให้พรพวกเราจากคลังที่ไม่มีขีดจำกัดของพระองค์ ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า! ขอทรงกู่ชีพของพวกเรา ขอทรงให้เรามองเห็น ขอทรงให้เราได้ยิน และให้เราเราค้นเคยกับความลึกซึ้งทั้งหลายของชีวิต เพื่อว่าความลับของอาณาจักรของพระองค์จะถูกเปิดเผยต่อเราในโลกที่ดำรงอยู่นี้ และเราจะไ้ดยอมรับความเป็นหนึ่งของพระองค์ การประสาททุกอย่างมาจากพระองค์และพรทุกอย่างเป็นของพระองค์

พระองค์ทรงอำนาจ พระองค์ทรงอาณาพ พระองค์คือพระผู้ให้ และพระองค์คือพระผู้ทรงอารีเสมอ ^[1]

พระอับดุลบาฮา

[1] *Bahá'í Prayers*, U.S. 2534 (1991), p. 111-2